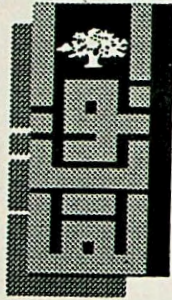

LAW REPORTS
OF THE
DISTRICT COURT

TEL AVIV

1949

Birzeit University

LAW CENTER

Library

Donated by:

Shafiq
Al-Assal

Acc: 177298

LAW REPORTS
OF THE
DISTRICT COURT
OF
TEL-AVIV

S. Burzi

1940

RCW 23104

Published by
S. BURSI
20 Achad Haam St.
TEL-AVIV
1941

Ref
KMK
19
A2
L25
1940
RBK
c.1.

LAW REPORTS

DISTRICT COURT

Copyright by the Publisher.

Printed in Palestine.

CIVIL CASE No. 55/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF :—

The California Texas Oil Co. Ltd. PLAINTIFF.

v.

1. Haim Grunwald,
2. Kupat Am Bank Coop. Society Ltd. DEFENDANTS.

Proper party to sue — Dealings with agent — Undisclosed principal — Foreign company not registered in Palestine — Guarantee limited as to time — Subsequent prolongation of time — Interpretation of terms of guarantee.

J U D G M E N T :

In this case there are really only three main points falling for decision *viz* :—

- (a) Whether the Plaintiffs are the proper party to sue.
- (b) Whether the Plaintiffs are an unregistered Company in Palestine, and if so, whether they have a place of business in Palestine, and
- (c) Whether the 2nd Defendants, *viz.*, the Kupat-Am Bank, are liable to the extent of LP. 400.— on the guarantee which they have given.

We shall deal first with the first question.

In dealing with this, we would say at the outset, that the advocate for the 1st Defendant, Mr. Haim Grunwald, (*viz.* Mr. Silberg, advocate), has, in a sense, rather inaccurately described the position when he talks of "no privity". In this connection, we might say, at the outset, that the Plaintiffs have never contended that they (the Plaintiffs) ever had, *vis-à-vis* this case, any connection with the so-called "Egyptian Company", nor had it ever been suggested that the Egyptian Company should have sued the 1st Defendant, although it is not without significance, so far as this case is concerned, that the first Defendant has frankly admitted that he owes money to what

he himself calls the "Egyptian Company". The amount sued for in this case does not appear to be denied, and it does not appear to be denied, that the first Defendant owes this sum to some one.

The following facts are of some significance *viz.*, the Defendant No. 1 started dealing with the agency of "lubricating oil" in 1935. He says "I got in touch with Mr. Brancart". "He did not say that he was contracting me with the American Company; but he said he would manage that in time" (p. 32 of Record). Now, this is of importance because it establishes the fact that, notwithstanding that fact that Defendant No. 1 was not at once "contracted" *i. e.* directly with the American Company, he (Defendant No. 1) clearly realised that he was not so contracted, yet he Defendant No. 1 was prepared to receive, and did receive, through Mr. Brancart, oils and other commodities. In other words, Defendant No. 1 did not say "very well then, until I am so contracted, I am not prepared to receive oils *etc.*, from America. I shall wait till I am so contracted." On the contrary, he (Defendant No. 1) did gladly accept oils *etc.*, received from America through Mr. Brancart. It is idle, then, for Defendant No. 1 (hereinafter referred to as Mr. Grunwald) to say that he thought that he was dealing with the so called "Egyptian Company". The Egyptian Company was not formed till February, 1937 (see page 22 of Record). Before 1932 the American Company was called "The Texas Company (Overseas) Ltd. (see page 32 of Record). Mr. Grunwald quite frankly admitted that, at the beginning, there was a direct connection between him and Mr. Brancart (p. 33 of Record). But it is important to note that neither in the pleadings nor in these proceedings has Mr. Grunwald's advocate (Mr. Silberg) ever raised the plea of undisclosed principal (or any such plea) and the case has not been argued on the ground that Mr. Brancart was the agent of an undisclosed principal. Now, we are satisfied with the evidence of Mr. W. H. Smith (Page 23 of Record) as to the correspondence being on the notepaper of the Egyptian Company as a matter of convenience. It is, moreover, clear that Mr. Brancart described himself as being the agent for Palestine of "Texas Company (Overseas) Ltd.". Mr. Grunwald frankly admitted that in 1935 he did business with Mr. Brancart (see p. 42 of Record).

Up to 16 April, 1934, Mr. Grunwald was receiving goods from a Company other than the Egyptian Company (see p. 43 of Record). So that this admission knocks the bottom out of the argument that he (Grunwald) was owing money only to the Egyptian Company and to none other. Mr. Grunwald admitted that the Egyptian Company

came into existence only in 1937 (see p. 43 of Record). Mr. Grunwald's admission (p. 43 of Record) is important. He says "Exhibit H. G. 12. That letter of 17 May, 1937, is signed by me. It is addressed to "The California Texas Oil Company (Overseas) Ltd., Alexandria"." We would also refer to the rest of Mr. Grunwald's evidence as recorded at p. 43 of Record. Mr. Grunwald further admitted that Texas (Overseas) Ltd. is a different Company from the Egyptian Company (p. 45 of Record). At p. 45 of Record Mr. Grunwald naively says "I owed money to the Egyptian Company. I was never indebted to the American Company". Yet he has not told the Court that he ever paid anything to the Egyptian Company.

Now, it is quite clear that Mr. Grunwald gave the guarantee to the Plaintiff Company (Exhibit W. H. S. 23. See bottom of p. 59 of Record) — this guarantee was given to the Plaintiffs at the request of none other than the first Defendant *i. e.* Mr. Grunwald himself. (See Exhibit H. G. 5 also at middle of Page 60 of Record and also see top of p. 60 of Record). At the bottom of Page 61 of Record there would appear to be a faint suggestion that Brancart was acting on behalf of an undisclosed principal. But, as we have already said in this judgment, this has never been alleged in the pleadings or argued in this case. The whole defence of Mr. Grunwald is contradictory and mutually destructive. At page 63 of Record one finds a suggestion that, at the outset, the relations were between Mr. Grunwald and Mr. Brancart and not between Grunwald and the Egyptian Company. Yet Mr. Grunwald has admitted that he owed money to the Egyptian Company. If this be so, then it would appear to be untrue to say that, at the outset, his relations were between himself and Mr. Brancart only. It is of importance to note the last eight lines of page 72 of the Record. It is also of importance to note the terms of Exhibit H. G. 18. (see the Plaintiff's name and the date 17 January, 1938). Mr. Grunwald addressed letters to "Mr. A. Brancart, California Texas des Petroles, Alexandrie" (see Exhibits H. G. 15 and 16). He had to address letters to Alexandria, otherwise the letters would not have reached Mr. Brancart, who was in Alexandria. But this does not mean that the letters were being addressed to the Egyptian Company. We would also refer to Exhibit H. G. 12. On 17 May, 1937, Mr. Grunwald addresses "The California Texas Oil Company (Overseas) Ltd." So, clearly, this is not a letter addressed to the Egyptian Company. Mr. Grunwald was not addressing the Egyptian Company neither was he addressing Mr. Brancart personally. We would also refer to the fact that "New York" is

twice mentioned in the first paragraph of Exhibit H. G. 8 (letter of 5th November, 1935, from Mr. Brancart). With regard to Exhibit H. G. 3, it is true that Mr. Brancart (perhaps unwisely as it has turned out) used the letter head of the Egyptian Company; but it is to be noted that there is nothing, at the bottom, *i. e.* after his signature, to show that Mr. Brancart was signing for the Egyptian Company. On the contrary there are many letters from Mr. Brancart on his own letter heads (see letters of 9th September, 1937, 8th June, 1938 and 24 September, 1937 and 2nd January, 1936). We have perused Exhibit W. H. S. 8 (about negotiations for a direct contract, *i. e.* agency agreement) but there is nothing in this to show that Mr. Grunwald was not already receiving oil from Plaintiffs either as an agent or "privileged customer" before this time. As regards Exhibit E. H. S. 9, we think that it was a pure mistake or slip that Mr. Brancart signed this letter for the Egyptian Company, *i. e.* "California Texas des petroles S. A. E." After considering all the oral evidence adduced and having perused the voluminous documentary evidence (including, be it not forgotten, all the shipping documents, which, nearly all, if not all, bear the name of the Plaintiffs as consignors), we have no hesitation whatsoever in coming to the conclusion that Mr. Grunwald well knew, all along, and from the outset, that he was directly obtaining goods on credit from the American Company, *i. e.* the present Plaintiffs. Subject to what we shall now have to say about the question of law, *i. e.* as to a foreign Company not registered in Palestine being entitled to sue, we have no hesitation in finding Mr. Grunwald (1st Defendant) liable to the Plaintiffs in the amount claimed. We now proceed to deal with the alternative defence, *viz.*, that the Plaintiffs being a foreign company, not registered in Palestine are not entitled to sue. We find, on the evidence, that there is nothing in this alternative defence of the first Defendant. It is clear that the Defendant No. 1 has failed to prove that Plaintiffs have a place of business, or a warehouse, in Palestine. We refer to pages 14, 15, 16 and 35 and the last line of page 65 and top of page 65 and page 21 of Record and also to page 69 of Record. We also refer to the words in Exhibit H. G. 7, letter of 24th February, 1935: "I have already got a warehouse". We also refer to page 14 of Record as regards "Premises." We agree generally with the argument of Mr. Papo, advocate for Plaintiff, on this point. This would appear to dispose of all the defences of the first Defendant (Mr. Grunwald). There remains to consider the defence of the second Defendants, *viz.* the Kupat Am Bank, who are being sued for LP. 400.— on the guarantee. Now, two documents of so-

called guarantee were given. The first, *viz.* Exhibit No. W. H. S. 23 is in the following terms, *viz.*: — “We guarantee to the extent of LP. 400.— (Four hundred pounds Palestine) for the settlement of all sums which Mr. Chaim Grunwald of Tel-Aviv may owe to you for the sale of your products. Any sum not paid by Mr. Chaim Grunwald at due date will be paid by us to your account in New York to the extent of the above mentioned amount. This letter of guarantee covers all engagements which Mr. Chaim Grunwald will take in your favour until 31 December, 1937, and expiring up to and including the 30th day of June, 1938 (to the above extent of LP. 400.—). After the latter date the present guarantee will be cancelled and considered null and void”. Then we have what has been called the “extension”, *viz.* Exhibit H. G. 5 which is in the following terms, *viz.*: — “6th March, 1938. With reference to our letter of Guarantee G. 1782 of 15.7.37 for LP. 400.— which is to remain valid up to and including 30.6.1938, we hereby beg to inform you that at the request of Mr. Chaim Grunwald, here, we are extending the validity of same up to and including the 31st day of December, 1938. Please take due notice of the above extension and oblige”.

The advocate for the Kupat-Am Bank (Mr. Goldberg) in his final address (pages 65 to 67 of Record) has argued that the liability of Grunwald is for the purchase price of goods sold by him and that Grunwald said that the whole of the goods were sold by him and it is said that Grunwald paid for all the goods sold up to 31 December, 1937.

There has been some argument as to the meaning of the word “engagement”.

Now, if one reads the first guarantee (Exhibit E. H. S. 23) in the way that the Bank contend, it would be meaningless. The argument would be something like this *viz.*: “Grunwald had six months’ credit. So that any goods received by him before the end of 1937 he would not be liable to pay for till after 30 June, 1938. So that if he defaulted, the liability of the Bank as guarantors would not emerge till after 30 June, 1938. Yet Exhibit W. H. S. 23 expressly states, in terms, that it is “expiring up to and including 30 June, 1938”. So that, if this interpretation is accepted, the guarantee would have been meaningless. But then we have the extension, *viz.* Exhibit H. G. 5, which clearly extended the guarantee up to 31 December, 1938. Now, it seems quite clear to us that the effect of Exhibit H. G. 5 was not to increase the amount for which the Bank were to be liable but merely to substitute

the words "31 December, 1938" for the words "30 June, 1938". In this connection it is to be noted that Grunwald admitted (see last 2 lines of page 49) that the guarantee was issued at his request, and so was the second guarantee. "I requested the Bank to issue such guarantee at the request of Brancart *etc.*" (page 50 of Record). Mr. Smith said in evidence "The second guarantee was intended to guarantee Grunwald for the year 1938 for any liability or obligations incurred to our Company (pages 24 and 25). There would be no purpose in limiting the guarantee because sales made in the beginning of 1938, *e. g.* in January, 1938, would be payable in July and, therefore, there would be no reason in giving an additional six months' credit or extension nor was it requested by our Company" (page 25). Mr. Smith then went on to explain what he considered was meant to be covered by the word "engagements". The "liability commences on the arrival of the cargo and receipt by him. If it had been limited to sales it would have said so". (Page 25). Grunwald has given his version of what he thought was meant (see last six lines of page 39). We also refer to Mr. Smith's evidence (bottom of page 6) "I insisted on the guarantee of 6 March, 1938 because at the beginning of 1938 we had decided to continue shipments to Grunwald and therefore we had to cover ourselves for any shipments that would be made during 1938. Goods received by him in November and December, 1937 are included in his account of sales during 1938". Mr. Papo (advocate for Plaintiff) in his final address (page 72) said "He must pay or return the goods after six months. On 31.12.37 he had a large stock of goods not sold. The "engagements" commenced when he received the goods. He could claim under the second guarantee for stock in hand as at 31.12.37 and we could make the Bank liable for the price up to 31.12.38. He was paying regularly up to 31.12.37, *i. e.* for goods sold by him up to 31.12.37. It was intended to cover shipments made in 1938. The new guarantee was given on 6.3.38. Up to June, 1938 he paid. So in March we could not know he was going to stop payment. We only claim for goods sold by him between January and June, 1938". Now, what Mr. Papo argued is not, of course, evidence, but we think that what he has said makes the position clear and is not in contradiction to any evidence the Court has heard. The crux of the matter seems to us to be this, *viz.*, did the extension of 6 March, 1938 operate so as to make one substitute for the words "engagements Grunwald will take in your favour until 31 December, 1937" the following "engagements Grunwald will take in your favour until 31 December, 1938". If so, the Bank's case must fail. But on the other hand, can one read it as

follows, *viz.*: "Our liability under the original guarantee (Exhibit E. H. S. 23) was to have been cancelled and been null after 30th June, 1938. But now we shall allow the guarantee to be extended till 31 December, 1938 but we make no other changes, that is to say, our guarantee will still be limited to "covering all engagements which Grunwald will take in your favour until 31 December, 1937". In our view, however hard it may be for the Plaintiffs, the latter view is the only interpretation that we can put on the letter of 6 March, 1938. It may be unfortunate that the letter of 6 March, 1938 was not more carefully worded. That may be; but I certainly am quite unable to agree with Mr. Papo when he says that the letter of 6 March, 1938 was intended to cover shipments made in 1938. If it was so intended, then the Plaintiffs' representative should have insisted on the letter of 6 March, 1938 being worded in such a manner as to leave one in no doubt as to this.

If one reads again (we have read them ourselves several times) the words of the original guarantee "covering all engagements which Grunwald will take in your favour until 31 December, 1937" these words cannot possibly be constructed as including shipments made in 1938 because his liability (even according to the Plaintiffs themselves) did not arise till the shipments had been received. If parties accept badly worded and ambiguous documents then they cannot be heard to complain if a Court of Law is unable to enforce them. In our view, the Bank Kupat-Am (Defendant No. 2) should be dismissed from the action. In the result, we give judgment for Plaintiffs against the first Defendant (Chaim Grunwald) for LP. 2822.806 with interest at Court legal rate from date of filing the action, and the Defendant No. 1 must also pay the disbursements of the Plaintiffs, and the costs of Plaintiffs on the lower scale. (Schedule III Civil Procedure Rules, 1938), the fee for instructions to be LP. 5.— only and the hearing fee, *i. e.* attending on trial to be LP. 10.— only. The Plaintiffs will pay to the 2nd Defendants a fixed sum of LP. 10.— costs (see first line of the second paragraph of Rule 278 Civil Procedure Rules).

The attachment against first Defendant is confirmed with costs.

Delivered in open Court at Tel-Aviv, this 13th day of March, 1940 in presence of advocates of all parties.

President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 181/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

Hassan Abu Gazaleh.

APPELLANT.

v.

Mayer Lindo.

RESPONDENT.

Appeal by one of several parties to an action — All other parties must be made parties to appeal — Failure to join others as Respondents fatal to the appeal.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 12.9.39, in file No. 905/39, whereby the Appellant (Defendant) was adjudged to pay LP.43.— with interest and costs.

J U D G M E N T :

The appeal must be dismissed as Appellant has failed to comply with the requirements of Rule 313 by making all parties other than himself Respondents.

In the circumstances Appellant to pay disbursements and LP.1.— inclusive advocate's fee.

Delivered in open Court this 17th day of January, 1940, in presence of Mr. Siksek for Appellant and Mr. Fellman for Respondent.

R/President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 204/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEALS OF :—

The Estate of Reuben Menouhin deceased,
by Mr. J. Hake, Interim Administrator.

APPELLANT.

v.

Mercantile Bank Ltd.

RESPONDENT.

Objection on ground of misdescription may be overruled — All parties to original action must be made parties to the appeal — Failure will, in absence of good cause, be fatal to the appeal.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 5/10/39, in file No. 337/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to pay LP. 100 with interest and costs.

J U D G M E N T :

Respondents raise two preliminary objections.

(a) that he is misdescribed.

(b) Appeal only cites one of the Defendants.

As regards the first objection we consider that the error largely arose owing to the question of having the two languages, and in all the circumstances we consider that the objection should be overruled.

As regards the second objection, however, Rule 313 makes it clear that all parties to the original action other than the Appellant shall be made parties and the Appellant has failed to satisfy us that there is any good cause for this omission.

We, therefore, consider that this objection must be upheld, and the appeals No. 203, 204, and 205/39 dismissed with disbursements and LP. 5 inclusive advocate's fee.

Delivered in open Court this 15th day of January, 1940.

R/President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 163/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

Nissan Shapira.

APPELLANT.

v.

Israel Aron Margolith.

RESPONDENT.

Claim for recovery of a debt — Several transactions between the parties — Onus of proof — Proper procedure to follow.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court Tel-Aviv, dated the 27.7.39, in file No. 4761/39, whereby the Appellant's (Plaintiff's) claim for LP. 6.530 was dismissed.

J U D G M E N T :

This case presents some difficulty owing I think to the wrong procedure adopted in the Magistrate's Court. For this, I think, the advocates were largely to blame.

We do not think that where there have been several transactions between the parties the Defendant can wait until he appears in Court before making an appropriation in respect of an alleged payment.

On the other hand, in view of the numerous transactions between the parties, we do not consider that the Plaintiff merely by obtaining an admission from Defendant that he at one time owed LP. 6 can shift the onus on to the Defendant to prove the payment.

We think the proper procedure was for the Plaintiff to prove his case by producing an account for the whole period and if he cannot do so his claim must fail. The Defendant will of course be entitled to produce rebutting evidence, and cross-examine Plaintiff on the account as he desires.

Case remitted to be dealt with as indicated.

Costs to follow the event.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in presence of both parties.

*R/President.
Judge.*

CIVIL APPEAL No. 192/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

Mif'al Hamaim Herzlia Coop. Soc. Ltd.

APPELLANT.

v.

Karl Shlanberg.

RESPONDENT.

Application for confirmation of an award — Submission to arbitration included in Rules of Society is binding upon the members — Plea that submission was signed by one officer of the Society only, if acted upon, cannot subsequently be raised in opposition to the award.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Petah-Tiqva, dated the 3.10.39, in file No. 574/39, whereby the Appellant's (Plaintiff's) action for confirmation of an award was dismissed.

J U D G M E N T :

The action in this case was for confirmation of an award, which the Magistrate dismissed on the ground that there was no submission between the parties.

In our opinion there is no difference in this case from that of C. A. 63/36, where this Court held that there was no necessity for a signed submission in view of the Rules of the Society providing for the submission of disputes to arbitration.

In this case, however, a document was signed by the parties which purported to be a submission, and is so headed. It is alleged that the document was not properly signed on behalf of the Society in that it required the signature of two officials. In view of Rule 2(17), Part V, of the Rules there would appear considerable doubt whether two signatures are necessary but in any case in our opinion it is too late now for the Appellant to raise this point after the award has been given. He must be presumed to know the Rules of the Society and to have acquiesced to the signature of one official.

The appeal is allowed, the judgment of the Magistrate set aside and the award dated 20/4/1939 attached to the file of the Magistrate's Court Petah-Tikva No. 574/39, confirmed with costs and disbursements of the Appellant here and in the Court below and LP. 5 inclusive advocate's fees.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in absence of both parties.

*R/President.
Judge.*

CIVIL CASE No. 147/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF :—

Shmuel Suslik.

PLAINTIFF.

v.

Hava Shpak.

DEFENDANT.

Application for enforcement of an award of arbitration — Opposition and application to set aside — Jurisdiction of arbitrators — Terms of submission.

J U D G M E N T :

This is an application for the confirmation of an award, against which an opposition and an application to set aside the award has been brought by the Defendant.

Issues were framed and all evidence produced by both parties was heard by the Court. On the basis of this material we find as follows :—

Issues No. 1 and 2 were disposed of by our ruling, dated 2.11.39 by which we rejected the objections of the Defendant which were of a formal nature.

The most important issue is issue No. 4, *viz.* whether the arbitrators have exceeded their jurisdiction and authority by accepting the claim for additional works done by the Plaintiff to the house, the subject matter of the arbitration.

Our answer to this issue is in the negative for the following reasons :—

(a) The submission signed by the parties does not confine the arbitrators to disputes arising out of the contract but is of a much more general nature. It runs as follows, *viz.* : "As the parties are owners of the house in Tel-Aviv, 55 Bar-Kochba Street, in equal parts and as between the parties disputes arose in connection with the building of the aforementioned house, letting out flats in the same *et cetera*". The relations based on the contract are only one portion of the disputes all of which were submitted to the arbitrators. There has, therefore, been no excess of authority committed by the arbitrators when they dealt with additional works on the one part. They rightly concluded that the most equitable way was to deal with this dispute on the basis of *quantum meruit*.

This issue is connected with Issue No. 3, *viz.* whether the arbitrators refused to hear the parties in connection with the question of extra works. Before the arbitrators there was sufficient evidence in writing to support a finding that there was no agreement at all between the parties as to additional work. It was not necessary to hear the parties on this point, because the arbitrators treated the matter on the basis of *quantum meruit*. Besides this, it is not absolutely clear, whether the Defendant's advocate pressed the point, *i. e.* whether he insisted on his client being heard on this point.

The arbitrators appointed experts and heard them at great length at numerous sittings at which both parties participated. Before their appointment the arbitrators had formulated all the questions to be put to them. Both parties know exactly all details and all points so formulated and the Defendant never said that the sanitary installation was wrong or needed repairs. After the experts had produced their report, and during the examination of the experts, the advocate for the Defendant realised that the experts had not enquired into the sanitary installation and then asked for a new set of experts to be appointed for the purpose of enquiring into this. It was clearly his fault and not the fault of the arbitrators that they did not agree to fresh additional expenditure being incurred and to the dragging on of the litigation.

As to Issue No. 5, "whether or not the arbitrators were right in setting aside the claim for damages" it is not for this Court to decide the dispute between the parties. It was for the arbitrators to do this. No evidence was brought before us to prove why we should interfere in this part.

As to Issue No. 6, "whether or not the arbitrators have committed misconduct and how", we are of the opinion that no behaviour of the arbitrators amounting to misconduct has been proved. On the contrary, they worked very diligently and with *bona fides* during about twenty sittings and dealt with complicated accounts and details.

For these reasons we confirm the award given on 23.4.39 by the majority of the arbitrators, Mr. Mordechai Bedolach and Mr. Epstein Halevy, in the arbitration between the parties, dismiss the opposition and the application to set aside this award, confirm the provisional attachment with costs and a fixed sum of LP. 10.— advocate's fees to the Plaintiff.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940 at Tel-Aviv in the presence of Mr. Schwartzman and Defendant in person.

R/President.

Judge.

CIVIL CASE No. 137/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE MATTER OF :—

Messrs. Governik Bros. and others.

APPLICANTS.

v.

The Palestine Maritime Lloyd, Ltd.

RESPONDENTS.

Application to produce award of arbitration — In action for setting aside an award, production of signed copy of the award is essential — Arbitrators entitled to withhold award until payment of remuneration — Party refusing to pay cannot force production through the Court.

O R D E R.

This is an application for an Order to be given, ordering the Respondents (Defendants) to produce to the Court the signed award given by Messrs. J. Salomon and S. Shupak in the arbitration between the parties, which award forms the subject-matter of the present action. Applicants figure as Plaintiffs in the action.

The present case is an application to set aside an award, dated the 9th March, 1939, given by the above named arbitrators in a dispute between the present parties, by which award the Plaintiffs have been ordered to pay the Defendants the sum of LP. 822,900, together with costs.

Section 15(4) of the Arbitration Ordinance, Drayton Vol. I, p. 44, provides :—

“On the hearing of a petition to enforce or set aside an award the Applicant shall produce before the Court a signed copy of the award.”

That means that it is obligatory for an applicant in an application to set aside an award to produce to the Court a signed copy of the award.

Now, in the present case the Plaintiffs have brought in their action to set aside the award, without having produced a signed copy of the latter, nor even being in the possession of such a copy. It is evident from the argument of counsels for Plaintiffs and Defendants, that the parties in the arbitration had to pay the arbitrators a sum amounting approximately to LP. 120.—, as the arbitrators' remuneration ; that the Plaintiffs (who now seek to set aside the award) did not obtain

a signed copy of the award, whereas they refused to pay the said remuneration; and that Defendants (Respondents) paid the remuneration and obtained a signed copy of the award.

The case was set down for trial and the first hearing took place on the 18th February, 1940; there was another hearing on the 8th March, 1940. As admitted by counsel for Applicants, he only discovered the necessity of producing a signed copy of the award at the hearing in Court, when the case was argued. He then made the present application for the production of the signed award.

Both parties agree that the award in question is not merely a document which purports to elucidate matters, or which imports some evidence on the case in dispute. It is a document of primary importance which, in accordance with Section 15(4) of the Arbitration Ordinance, it is the duty of the Applicant to produce to the Court.

It seems rather strange, that a party who refused to obtain a signed copy of the award, in order to save expense, should now seek his remedy against the other party by moving the Court to compel the opponent to do that, what it is incumbent upon himself to do.

Furthermore, at the hearing of the present application it was proposed to Applicants (Plaintiffs) to pay to the Respondents (Defendants) their respective share in the remuneration and participate in the expenses incurred by Defendants in order to obtain the award. Defendants expressed their agreement, and, upon the request of Applicants' (Plaintiffs') counsel, sufficient time was given to his clients to take their decision. Still, they persist in their refusal to spend any money on the award.

In the light of the above it would be most unfair to order the Respondents (Defendants) to produce to the Court the award which it is the duty of the Applicants (Plaintiffs) to produce, and which obligation they must perform. The application is, accordingly, refused, and Applicants will have to bear the costs of it, and will further pay the Respondents LP. 2.— advocate's fee, for appearing before me on two occasions.

Given in presence of counsels for both parties, this twenty-first day of March, year one thousand nine hundred and forty.

Registrar.

CIVIL CASE No. 53/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF :—

Yehezkiel Steimatzky.

PLAINTIFF.

v.

1. M. Miller & Co.,

2. Firm Literaria.

DEFENDANTS.

Application for appointment of arbitrator — Function of Court to appoint arbitrator, not to define his functions — Arbitration clause in agreement binding and obligatory.

J U D G M E N T :

This is an application for the appointment of an arbitrator, based on a contract Exh. Y. S. 1 which runs as follows :—

“The undersigned firms, Zvi Steimatzky & Co., Tel-Aviv, (the Defendants), Y. Steimatzky, Jerusalem, (Plaintiff) and Literaria Books and Newspapers Centre, Tel-Aviv, undertake mutually should one of them get the general representation of the Messagerie Hachette, Paris, for Palestine — to exercise this agency exclusively in common with both other parties. As to the form of this common trade special agreements will be fixed on the taking over of the Agency. We undertake as well in case of non complying with the presents to pay to each of the two other firms an indemnification of LP. 500.— This agreement was signed in three copies and signed after having been stamped. On conflicts — an arbitration Court within 8 days a contract has to be signed”.

It was proved by all the evidence produced by both parties, that the Plaintiff and the Defendant were formerly representatives of the firm Hachette, Paris, for the sale and distribution in Palestine of all books edited by this firm and in particular the newspaper Poslednia Novosti ; that it was the Plaintiff who conceived the excellent commercial idea of importing these books and newspapers through Beirut so reducing to a considerable amount the price and increasing the profits, that in order to avoid competition they intended to run the business together ; that both, the Plaintiff and the Defendant No. 1 negotiated in Paris together with a view to starting an exclusive Agency, that the Defendant No. 1 succeeded in getting this Agency, but after that they ran the

business alone with the firm Literaria and excluded the Plaintiff from this very profitable business.

The Plaintiff now applies for the appointment of an arbitrator as provided in the aforementioned agreement.

The Defendant raised some formal objections as to discrepancies in the wording of the two copies produced by the parties and as to the signature of the firm Literaria, but it appears that there are no actual discrepancies between the copies and that the second partner of the firm Literaria signed the copy produced by the Plaintiff. Then the advocate for the Defendant pleaded that :—

- (a) the agreement is not valid as a whole and that therefore the arbitration clause being a part of it is invalid, and
- (b) that there is no dispute between the parties that could be submitted to an arbitration.

Having perused the agreement and the correspondence, and having heard the evidence, we cannot agree with the advocate for the Defendant that the agreement is uncertain, ambiguous and, therefore, void.

The subject matter of the agreement is clearly defined. It was intended and agreed between all three parties that they were to run the Hachette Agency together, and the agreement also was that if the party who succeeded in getting the Agency did not allow the others to participate, then he should be liable to indemnify them. This is sufficient for the validity of the agreement and this validity is not impeached by the want of further details.

The advocate for the Defendant is not correct in our view in his submission that the parties would expect the arbitrator to write the contract between them. From the wording of the agreement it appears that he will rather have to find out, whether the Defendant has reasons for keeping the Plaintiff from participation in the common business or not, *i. e.* whether he has or has not to indemnify the Plaintiff.

But it is not for this Court to define the functions of the arbitrator. We merely find that there is a dispute between the parties and there is no reason why an arbitrator should not be appointed. Even the question why the second agreement was not signed is a question which can be dealt with by the arbitrator.

We, therefore, decide that an arbitrator must be appointed to arbitrate in the dispute between the parties on the basis of the agreement between them signed on 20.3.1935 and order the Defendant to

pay to the Plaintiff costs to include a fixed sum of LP. 5.— (see second para. of rule 278 Civil Procedure Rules, 1938).

Delivered this 9th day of February, 1940, at Tel-Aviv in open Court in the presence of Mr. Rabinovitch for Plaintiff and Mr. Benyamini for Defendant. Parties' advocates agree to the appointment of Mr. Beham, advocate, as sole arbitrator. Mr. Benyamini makes it clear that he consents merely to the name of the proposed arbitrator and objects of course to the appointment in principle of any arbitrator at all. Mr. Benyamini also says that this must be without prejudice to his appealing against this order.

President.
Judge.

CIVIL CASE No. 368/38.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge I. Many.

IN THE CASE OF:—

Dr. Moshe Ishayevitz, as liquidator of
"Golan" Ltd.

PLAINTIFF.

v.

"Hasharon" Co.

DEFENDANT.

Action on an award — Award by consent of parties valid, both as an award and as an agreement — Party cannot rely on a clause violated by him.

J U D G M E N T :

The facts of this case are as follows:—

Plaintiffs have supplied Defendants with milk during a period of time and on the 1.3.38, Defendants remained owing to Plaintiffs the sum of LP. 3367.651.

Disputes arose between parties, which disputes were referred to arbitrators. The arbitrators issued an award whereby the Defendants were found to be owing to Plaintiffs the sum of LP. 3367.651. But the arbitrator decided that some deductions must be made in favour of the Defendants. A first deduction of 15% on the whole debt, in considera-

tion of Defendants' claims against Plaintiffs. A second deduction representing the amounts that have been paid by Defendants in favour of Plaintiffs through the Union of Milk Producers of Yehuda & Sharon. Plaintiffs admitted that such payments amounted to LP. 83,143. A third deduction representing the amounts paid by Defendants to the farms, provided that receipts of such amounts be produced to Plaintiffs within a fortnight from the date of the award.

Defendants failed to produce the said receipts but sent a letter declaring that they had paid to the farms a total amount of LP. 956,162 mils.

Plaintiffs stated that they were prepared to reduce this last amount of their claim for the time being.

The amount of Plaintiffs' claim after all those deductions is therefore LP. 1823,199 mils. Plaintiffs ask also for an order of sale of the machinery which was pledged in their favour by the Defendants in a deed of pledge, dated the 2.3.33, and executed before the Notary Public of Tel-Aviv.

On behalf of the Defendants is was argued :—

- (a) That the Defendants are not indebted to the Plaintiffs.
- (b) That the award on which this claim is based, is not an award inasmuch as the arbitrators have not gone into the accounts of the parties but merely certified an agreement between the parties.
- (c) That this action is premature inasmuch as the so-called award provides that the amount due is to be paid by fortnightly instalments as from the 15th of July, 1938 to the 15th of July, 1941.

From the evidence, it appears clearly that the arbitrators, after having just started the hearing of the case, they were asked by the parties to give an award on the terms they have agreed upon. The arbitrators issued the award as agreed between the parties and caused the parties to sign also the award.

Though this procedure is rather unusual we see no reason why arbitrators could not issue an award by consent of the parties. Such an award would be an ideal one if only it would have put an end to the disputes between the parties.

But supposing that the award in question is not an award, it is doubtless an agreement since it was signed by both parties, and as an agreement it is certainly binding upon the parties.

The only question which presents some difficulty is the clause in the award which provides that the debt in question should be paid by Defendants in 72 promissory notes of equal amounts maturing every fort-

night, the last one to be paid on 15th of July, 1941. It seems, therefore, that the whole of the debt has not yet matured.

In our view, the Defendants cannot rely on a clause that they have deliberately violated. According to this clause they were bound to deposit in the hands of the arbitrators 72 notes as security for the debt. They have not done so and instead they deny completely the whole debt and the whole agreement.

Judgment is, therefore, entered for Plaintiffs for the sum of LP. 1823.199 mils with costs and LP. 10.— advocate's fees.

It is also hereby ordered the sale of the machinery as described in the deed of pledge executed before the Notary Public of Tel-Aviv, on the 2.3.33.

Delivered in open Court this 5th day of March, 1940, in presence of Dr. Prager for Dr. Gershman.

R/President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 169/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

1. Gad Cohen,
2. Rivka Cohen.

APPELLANTS.

v.

Izhak Holland.

RESPONDENT.

Confirmation of an award of arbitrators — Plea of excess of jurisdiction — Arbitrator may issue one award only, unless otherwise expressed in the submission.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court of Tel-Aviv, dated the 8.8.39, in file No. 4970/38, whereby the Appellants (Defendants) were ordered to pay LP. 127.500 with costs.

J U D G M E N T :

The point at issue is a clear cut.

Respondent brought an action on an award. Could the Appellant

(the Defendant) bring evidence to prove that the award was null and void owing to a previous award having been given ?

I am of the opinion that he could for the following reasons.

The plea of excess of jurisdiction is a good defence to an action on an award, see Hogg, Law of arbitration, 1936, Cap. 29.

It is implied in all cases unless something to the contrary is expressed, or may be inferred from the submission, that the arbitrator can make but one award.

Russell 12th Edition page 226.

In this case Appellant alleges that the arbitrator made more than one award, therefore he exceeded his jurisdiction.

The Magistrate found that if the evidence showing excess of jurisdiction is admissible then Appellant proved there had been a previous award.

In these circumstances therefore we allow the appeal and dismiss the action of the Respondent on the award with disbursements and LP. 5, advocate's fee, inclusive.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in presence of both parties.

R/President.
Judge.

CIVIL CASE No. 112/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF :—

The Commercial Aviation Co. Ltd. PLAINTIFF.

v.

1. Hans Vollin,
2. Walter Dushinsky. DEFENDANTS.

Action for removal of attachment — Prima facie proof of ownership insufficient — Actual ownership must be proved.

Note : That part of the judgment dealing in a cursory manner with the abandoned issues is not reported.

J U D G M E N T :

In this case several issues were framed by Judge Korngrun. In view, however, of the fact that after the issues were framed the Plaintiff's advocate amended the Statement of Claim so as to leave only one prayer, namely a prayer that the attachment on the aeroplane should be removed, it is not now necessary for us to give specific answers to the issues which were framed.

— — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — —

The only point relevant to this case is whether a person who cannot prove ownership is entitled to ask for the removal of an attachment and if he is so entitled whether the Plaintiff in this case brought by the production of the Log Book sufficient *prima facie* evidence to throw the onus on the first Defendant to prove that the Plaintiffs are not the owners.

With regard to the Log Book, Flight Lieutenant Leslie Vincent Bennett has said (page 8 of the record) : "It might belong to someone else". The word "it" of course referring to the aeroplane. The Log Book does not show the name of the person by whom the aeroplane was registered. Clearly it was not registered in London by the Plaintiff Company. It was registered in England on 21.12.38 (see page 9 of the record). There is just one part of Flight Lieutenant Leslie Vincent Bennett's evidence which rather puzzles us as to what information *viz.* the Air Ministry actually obtained before registering the aeroplane. Page 11 of the record "The Air Ministry would have had to be satisfied that the Commercial Aviation Company had produced satisfactory proof of ownership before they would register the aircraft". We think that Flight Lieutenant Bennett was not giving evidence of the actual practice in the Air Ministry from his own and we incline to the view that Flight Lieutenant Bennett was just expressing his own opinion of what he thought the Air Ministry might require. The Company was registered on 15th January, 1939. Now if one looks at page 2 of the Statement of Claim it would appear that Haim Leibovitch and not the Plaintiff Company was the owner as the Company was not in existence in December, 1938. Of course, we know from Mr. Zuta (see page 22 of the record) that the documents filed with the application for the registration of the Company were filed on 18 November, 1938 and that fees were asked for in a letter from the Registrar of Companies dated 22 November,

1938 but fees were not paid until 4th January, 1939. The formal Certificate of Incorporation was issued on 15 January, 1939. In this connection the following sections of the Companies Ordinance are of importance *viz.* Section 18(4), 92(2), 93(3), 93(4). The allotment was made on 20 January, 1939 (see page 22 of the record).

We do not think that the Log Book is sufficient *prima facie* evidence of ownership. We are not asked to declare that the aeroplane is the property of Mr. Dushinsky. In fact we are not asked to declare who is the owner.

With regard to the legal question as to whether a person by producing what is merely *prima facie* evidence is entitled to succeed in such an action as is contemplated by Rule 362, we think that Article 1746 of the *Mejelle* is of importance. We also think that the Law of Procedure in Palestine even prior to Rule 362 coming into force was such as to require the objector or opposer to prove actual ownership. It is interesting to note that art. 87 of the Magistrates' Law clearly states, that a third party can object to an attachment only when he proves ownership of the attached movable property.

For all the reasons given we think that this action must fail. We accordingly dismiss the action and order Plaintiffs to pay to 1st Defendant costs on the lower scale, Schedule III Civil Procedure Rules, plus LP. 5.— hearing fee.

Delivered in open Court this 9th day of February, 1940, in presence of Mr. Bar-Shira for Defendant No. 1 and Mr. Benjamini for Plaintiff.

President.
Judge.

CIVIL CASE No. 319/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE CASE OF :—

Yehoshua Aizenberg.

APPLICANT.

v.

1. Abraham Aizenberg,

2. Anglo Palestine Bank Ltd.

RESPONDENTS.

Application for re-levying a provisional attachment previously removed after judgment was given — Delay in making application — Other remedy available — Proper party to sue.

O R D E R :

This is rather a queer application.

On 28.11.39 an order was given by the Registrar for the provisional attachment of chattels belonging to the Respondents who figured as Defendants in this case. On the application by motion of the Respondents an order was made on 11.1.40 for the removal of the provisional attachment subject to the production of a bank guarantee for LP. 150.— to secure the claim of the Plaintiff.

An appeal was subsequently lodged with the District Court against the order of provisional attachment which was dismissed by the District Court in its judgment of the 21st January, 1940, one of the grounds being that the attachment had already been removed when in compliance with my order the Respondents produced a letter from the Anglo Palestine Bank Ltd. amending the bank guarantee. On 20.3.40 the case came up for trial and judgment was given by the District Court for Plaintiff. No provision is made in the judgment in respect of the provisional attachment.

Now, the present application by motion is a request to summon as third party Mr. J. Halperin who produced the bank guarantee and at whose request the attachment was removed as well as the Anglo Palestine Bank, in order that they may produce a different bank guarantee to secure the claim of the Plaintiff, on the ground that the bank guarantee was received here without the consent of the Plaintiff or his advocate.

The bank guarantee in question was filed on 12.1.40 and in the meantime the case came up for trial as referred to above and judgment was given on 21st March, 1940.

It follows, therefore, that Applicant had ample time to make any objection to the guarantee prior to the trial of the case which he failed to do.

Any order made by the Court or on behalf of the Court must be accompanied by a sanction. In this case the sanction was that if a proper guarantee was not produced the provisional attachment would be levied. This is in fact what Applicant is now asking but unfortunately too late, because :—

- (a) The provisional attachment has been removed more than two months before the trial of the case.
- (b) The Court had no chance to deal with the provisional attachment at the trial of the case by way of confirming it or otherwise.
- (c) The provisional attachment must be accompanied by an order confirming it or otherwise.

It follows, therefore, that the application has no legal or even practical foundation whatsoever. However, the Applicant is not now without his remedy since he is fully entitled to have the judgment of the District Court executed in the Execution Office. As a matter of fact the judgment is already in the Execution Office and the Plaintiff (Applicant) can levy the attachment on the property belonging to the Respondents in the ordinary way, instead of asking me now after judgment was given in the case to renew the provisional attachment which has already been removed. Furthermore I cannot understand why the Anglo Palestine Bank has been summoned in this matter and what right Applicant has against the said bank which is only bound by its guarantee.

The application is, therefore, refused. Applicant to pay costs of both Respondents and LP. 1.— advocate's fees to each of them.

Given this 31st day of May, 1940.

Registrar.

CIVIL CASE No. 244/38.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.).

IN THE CASE OF :—

Abraham Feinstein, represented by J. Kahana,
Advocate, Tel-Aviv. PLAINTIFF.

v.

1. Meir Gorodisky, Rehovoth,
2. Ma'anit Ltd., Nahlat Benjamin Str. 44,
Tel-Aviv. DEFENDANTS.

*Claim against one joint maker of a promissory note and surety —
Release of one joint maker will release the other unless it can be construed as a covenant not to sue only — Covenant not to sue one joint maker will, however, release all sureties.*

J U D G M E N T :

The Plaintiff sues Defendant No. 1 as one of the joint makers of some P/Ns and Defendant No. 2 as the surety.

The defence of Defendant No. 1 is that Plaintiff has released the other joint maker of the P/Ns, that therefore he also is discharged.

It appears from Exhibit B.W. 1 that Plaintiff received half of the

amount due under the notes from the other maker and after acknowledging receipt thereof it reads "I decisively discharge Mr. Baruch Weiner of all responsibility for payment under the abovementioned notes". The point for decision is whether this amounts to a release or a covenant not to sue.

In Byles 19th Edition at page 278 we read: "A release of one of several joint makers jointly and severally liable is a release of all. If, however, it appears on the face of the deed that it was the paramount intention of the parties that the others should be held liable this intention will be carried into effect by disregarding the form of the deed, construing the release as a covenant not to sue."

As I read B. W. 1, I am satisfied from its contents that the intention was that the other joint maker should remain liable.

Actually Mr. Weiner gave evidence from which it is made further clear that the other maker was not intended to be discharged. It was objected that this oral evidence was inadmissible. I am of the opinion, however, that as his evidence was not to contradict the document, but merely to explain the circumstances under which it was made, it is admissible.

I therefore hold that Defendant 1 remains liable, but that Defendant 2 is discharged. See Byles at p. 279 "The sureties are discharged by a general covenant not to sue, for that will serve as a release".

Judgment is therefore given for Plaintiff against Defendant 1 in the sum of LP. 580.— with interest from date of maturity of notes and disbursements and inclusive advocate's fees LP. 5.—. His action against Defendant No. 2 is dismissed.

Delivered in presence of Plaintiff and Defendant No. 1 this 24th day of April, 1940.

R/President.

CIVIL APPEAL No. 146/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF:—

Credit Hadadi Ltd.

APPELLANT.

v.

Baruch Birshtein.

RESPONDENT.

Money lent by a director to his company — Fiduciary position — Contract with the company is distinct from lending money to the company — Tacit agreement to pay interest may be inferred from conduct and knowledge despite lack of formal decision.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 20.6.39, in file No. 3989/38, whereby the Appellant's (Plaintiff's) action for LP. 86.782 mils was dismissed with costs.

J U D G M E N T :

The facts in this case are as follows :—

Appellant is a Credit Cooperative Society and at one time the Respondent was a director.

Whilst he was a director he lent money to the Society for the period 31.1.31—30.8.32 and was paid interest at the rate of 6% and for a further period 30.9.32—30.7.33 8% ; the total amount of interest received was LP. 86.782 mils and that is the subject matter of the claim.

The chief contention of the Appellant is that the director being in a fiduciary position could not contract with the Society — with that I agree, but there appears to be a distinction between contracting with a Company and lending money to it, and there appears no objection to a director lending money to his Company — provided there is nothing disadvantageous to the Company therefrom — see Halsbury, Volume V, p. 340 and Palmers; 14th Edition, p. 634.

It is not alleged that there is any Rule in the Society prohibiting a loan by a Director. There is, however, a Rule 22 which says that the Board of Directors and the Council will fix the interest.

The learned Magistrate found as a fact that there had been no decision by the Board and the Council to receive money and pay interest. However, he also found that the Board knew and agreed to the payment of the interest to the Respondent and it would appear that it was shown in all the balance sheets. I think in these circumstances it is impossible for the Board or Council to allege that they did not know that interest was being paid and that they did not agree thereto. The only mistake is that they failed to pass a formal resolution to that effect. I think that one must bear in mind that these very small Societies are very different from a big English Company which has Secretaries *etc.*, trained in Company Law and Administration, and that one cannot always expect these very small Societies to do everything as formally as would be advisable. They

may not always have a proposer and seconder to a motion *etc.*, but when it is clear as here that they knew what was being done they must be taken as agreeing and approving thereto. It is further to be noted that there is not the slightest indication that the Respondent was trying to take an advantage from his position as Director — the rate of interest, 6% and 8%, is not unduly high for this country — on the contrary the evidence tends to show that had not the Director lent this money the Society would have been unable to operate — he in fact kept it alive and they were aware of that. I feel indeed that the claim is a mean one. The Society enjoyed the use of the Respondent's money and it helped the Society to exist, during those 2—3 years they reaped the benefit and enjoyed it, but when he ceased to be a Director they thought they saw a chance on technical grounds of benefitting still further by claiming back the moderate interest he had been paid.

For the foregoing reasons the appeal is dismissed with disbursements and LP. 6.— inclusive advocate's fee.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in presence of both parties.

R/President.
Judge.

CIVIL CASE No. 87/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),

IN THE CASE OF :—

Nissim Ahronowitz.

PLAINTIFF.

v.

Ashrai Bank Ltd.

DEFENDANT.

Clause in Memorandum or Articles of Association of a Company giving option of settling disputes by Court or arbitration not a good submission — Separate written submission must be drawn up — Failure of submission will invalidate award.

J U D G M E N T :

Both parties present.

This is an application for the enforcement of an award. The De-

fendant submits that there was no proper submission to arbitration.

The submission is alleged to consist of Article 12 of the Memorandum and Articles of Association of the Defendant company.

It is perfectly clear that Art. 12 provides an option for the settlement of disputes; they may either be decided by a competent Court in the seat of the society — by which I presume they mean the Court of the District where the society has its registered office, or the disputes may be decided by an Arbitration Court.

In my opinion this Art. 12 alone cannot possibly form a written submission. It is necessary for the parties to draw up and sign a separate document of submission if they decide to avail themselves of the option provided for in Art. 12.

For the foregoing reason this application must be dismissed with disbursements and LP. 5.— inclusive advocate's fee.

Delivered this 1st day of February, 1940.

R/President.

CIVIL CASE No. 37/37.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF:—

Reuven Sheinzwit.

PLAINTIFF.

v.

1. Khamis Amer Mechamed Amer Chemu,
2. Dib Amer Mechamed Amer Chemu,
3. Phatma Mustafa Naser.

DEFENDANTS.

Action for damages for breach of contract — Interpretation of Damages Clause — Not recoverable in penalty.

J U D G M E N T :

In this case there are two crucial issues:—

(1) An issue of fact, whether the Defendants committed a breach of the contracts between the parties in connection with the transfer of land.

(2) An issue of law, whether the sum of LP. 400.— fixed in para. 7 of the contract, dated 29.7.35 represents damages or a penalty.

As to the first issue, there are two contracts between the parties, one dated 17.6.34 and the other 29.7.35. There were some discussions between the parties as to whether by the second contract there was novation. This question might be of relevance as to all the other clauses of the second contract, but is irrelevant as regards the clause regulating the transfer of the land sold. This clause of the first contract was changed by the provisos to the second, so that only the second contract governs the relations between the parties. The question is "who had to prepare the file in the *Tabu* for the transfer?" On this point the parties disagree. The Defendants plead that it was for the Plaintiff who is a dealer in land and who is almost daily in the *Tabu* whereas the Plaintiff contends the contrary and bases his submission on the contract itself. But the contract is not clear on this point. If it had been as the Plaintiff maintains what is the meaning of clause (a) of the contract Exhibit R. S. 2, according to which the Defendant had to supply the Plaintiff with all the papers for the carrying out of the transfer in the *Tabu* during ten days from the date of the signature? The Defendants produced a document Exhibit D. A. 4 in which the Plaintiff acknowledged the receipt of *Kushans* and other documents from the Defendants. This receipt Exhibit D. A. 4 is dated 4.8. but the year is omitted. Defendants in their evidence deposed to the fact that the omitted year was really 1935 — and there are the documents to be produced by them within ten days from the date of signing the second contract, *i. e.* 27.7.35. Plaintiff in his evidence swore that the year should be 1934. The advocate for the Plaintiff tried to convince us that the Plaintiff simply wanted to know whether the Defendants had any rights at all in the property sold and wished to see some documents which might go to prove this and that for this reason the Defendants in the year 1934 produced some papers. This explanation is artificial and does not clear up the situation as it was after the first contract, according to which the Defendants simply had to transfer the land without giving to the Plaintiff any documents — as was required by the second contract. Clauses (a) and (b) of the second contract become clear when we attach to them the natural meaning *viz.* that the Defendants who were Arab *fellahin* and who did not succeed in transferring the land sold by the first contract (1934) obliged themselves by clause (a) of the second contract within ten days to deliver to the Plaintiff who was a dealer in land, all documents necessary for the transfer and by clause (b) of the second contract to transfer in the *Tabu* the land, *i. e.* to sign the papers within thirty days. It appears clear that

it was Plaintiff's duty to arrange the transaction in the *Tabu* and the Defendants' duty to supply him with all necessary papers such as certificates of succession, decrees of the *Sharia* Court and such like documents.

For these reasons we are unable to find that the Defendants committed any breach of the contract for which they are liable to pay damages to the Plaintiff.

As to the second point we find that the sum of LP. 400.— is clearly a penalty and cannot be executed. The advocate for the Plaintiff cited a judgment of the Supreme Court *viz.* Civil Appeal No. 250/37 to the effect that the plea of a penalty must be expressly raised, otherwise the Court cannot decide this point, even if the sum is clearly a penalty. In the case before us this judgment cannot apply, because the Defendants denied that the Plaintiff suffered any damage at all and the Plaintiff tried to prove by three witnesses that he had suffered actual damage. We have, therefore, to decide this issue only. In our opinion the Plaintiff proved only that from July 1935 till May 1936 prices of land were increasing and that the Plaintiff might have been able to earn money, if he had sold to separate purchasers plots out of the land in question. But the Plaintiff himself swore definitely that he had never made any contracts with regard to the land in question. (See the evidence of Plaintiff taken on commission).

We, therefore, find that the Plaintiff did not suffer any loss.

For these reasons the claim of LP. 400.— must fail. The Plaintiff is only entitled to have the money paid by him to Defendants refunded. The Plaintiff is not obliged to wait four years for the transfer of a plot of land and the Defendants cannot retain the money as well as the land. The parties agree that the sum paid by the Plaintiff was LP. 92.275.

We, therefore, order the Defendants to pay to the Plaintiff jointly and severally the sum of LP. 92.275 mils together with legal interest from 2.2.37 and to pay the disbursements of the Plaintiff and a sum of LP. 5.— as fixed advocate's fee (see second para. of Rule 278, Civil Procedure Rules) and we dismiss the claim for the sum of LP. 400.—.

Delivered in open Court at Tel-Aviv, this eighth day of February, 1940 in the presence of Mr. Foguel for Plaintiff and in absence of Defendants' advocate duly notified.

President.

Judge.

CIVIL CASE No. 1/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour Judge Many,
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF :—

Rosa Lewin, as administratrix of the estate of
Minna Ullendorff, deceased.

PLAINTIFF.

v.

Frida Zucker.

DEFENDANT.

Claim to annul agreement on ground of insanity — Person alleged to have been insane, when advised by advocate deemed sane — Consideration given, even if not full, sufficient to uphold agreement.

Note : The judgment in this case has been confirmed on appeal : C. A. 274/40 (1941, S. C. J. 85).

J U D G M E N T :

The facts in this case are as follows :—

A certain Curt Ullendorff, who was of German nationality, died on or about 17.10.36, leaving a wife, (the Defendant), a mother, Mrs. Minna Ullendorff and brothers and sisters.

The said Curt Ullendorff left a will made jointly with Defendant, which will was proved by Defendant and of which she was appointed administratrix by an order of the District Court dated 5.5.38.

The material part of the said will is the following :—

“We appoint each other mutually as heirs. Should the surviving party remarry, he or she shall pay to the relatives who would be legal heirs a legacy which shall be equal to the value of the share which the relatives would have received from the estate of the deceased party in case of intestacy”.

According to the national law of the said Curt Ullendorff, *viz.*, the German law, the mother is entitled if there is a will from which she is excluded to a “Pflichtteil” or obligatory part, which constitutes a claim against the heirs of $\frac{1}{8}$ of the value of the estate but if there is intestacy then to a share of $\frac{1}{4}$, and, in the latter event, the brothers and sisters are entitled to a further $\frac{1}{4}$ of the estate.

Negotiations started between Defendant and the legal heirs of her late husband in view of a settlement of their claims arising out of the said will. As a result of these negotiations the parties signed two agreements, the agreement Ex. FZK, dated Marienbad, the 12th of August,

1937, and the agreement Ex. HH/1, signed in Tel-Aviv on the 5th January, 1938.

According to the first agreement, Mrs. Minna Ullendorff was to receive $\frac{1}{8}$ of the value of the estate and the other heirs were to receive a lump sum of LP. 5000 in full settlement of their claims. This agreement provides also that the legal form of this agreement will be fixed by Dr. Wittkowsky with the assistance of advocate Dr. Sandler who acted on behalf of Minna Ullendorff. This agreement contains the main provisions of the first agreement with more particulars and small alterations.

The material parts of this last agreement are the following:—

1. Mrs. Minna Ullendorff hereby renounces absolutely her right to receive from Mrs. Frida Ullendorff (Defendant) any legacy or bequest in the event of a remarriage by Mrs. Frida Ullendorff.

3. Messrs. Berthold and Felix Ullendorff, Mrs. Heidinig Peisack, Mrs. Rosa Levin and Mrs. Gertrud Goldenberg hereby renounce absolutely their respective rights under the said will to receive legacies in the event that Mrs. Frida Ullendorff shall remarry during their respective lifetimes”.

4. In consideration hereof, Mrs. Frida Ullendorff agrees to pay various sums of money.....

In conformity with the last agreement the parties addressed a petition, Ex. EZ/4, to this District Court declaring *inter alia* “We have for valuable consideration duly received by us renounced all our rights whatsoever under the will of Court Ullendorff and we have no further claim in respect of “Pflichtteil” (compulsory share) and/or legacies or otherwise *etc.*”

On the 11th January, 1938, Mrs. Minna Ullendorff signed a receipt Ex. FZ/5, whereby she acknowledged the receipt of a certain sum of money and declares that she has no other claim against Mrs. Frida Ullendorff and/or the estate of the late Curt Ullendorff.

After the signing of the said agreement, Mrs. Frida Ullendorff remarried and her present name is Frida Zucker, the Defendant in this case.

On the 11th of July, 1938, Minna Ullendorff died and her daughter, Mrs. Rosa Lewin was appointed administratrix of her estate.

In this case, Mrs. Rosa Lewin, the Plaintiff, who was a party to the above mentioned agreements, is challenging the validity of those documents, not in her private capacity, but as representative of the estate of her mother.

The Plaintiff alleges that her mother was of unsound mind when she

entered into the said agreements and was incapable in law of appreciating her act so as to render it legally invalid. Hence the mutual rights of deceased and Defendant in their succession to the late Curt Ullendorff must be referred back to the will and accordingly the deceased and now her estate is entitled, in view of the remarriage of Defendant to $\frac{1}{4}$ of the estate less the amount already received. As to the total value of the assets of the late Curt Ullendorff, the Plaintiff argues that the accounts must be altered by adding to the assets of the said estate the value of some jewellery, now in possession of the Defendants and other amounts, with the effect that the total value of the estate would be LP. 45528.— The share of the late Minna Ullendorff would be, under the German law, $\frac{1}{4}$ of this amount *viz.*, LP. 11382.— and since the said Minna Ullendorff received only LP. 5056.— her estate is entitled to LP. 6326.—, which sum is the amount claimed by the Plaintiff.

The principal issues in this case are the following :—

- (a) Whether the late Minna Ullendorff was of unsound mind when she signed the agreements Ex. FZ/2 and Ex. H.H./1.
- (b) Whether the late Minna Ullendorff received valid consideration under the said agreements.
- (c) Whether the fact that Rosa Lewin was a party to those agreements precludes her from pleading the nullity of those agreements.

After hearing expert evidence and other witnesses, we came to the following conclusions : —

There is not the slightest evidence that when the first agreement was signed the late Minna Ullendorff was in a bad condition. She was then at Marienbad, living in a Hotel, enjoying the cure of this health resort, assisting at the marriage of her granddaughter. As to the second agreement the expert evidence goes to show that at that time the late Minna Ullendorff was suffering from hallucinations and delusions and was incapable of understanding all the provisions of the said agreement. But from the other evidence and from the fact that the said Minna Ullendorff was assisted and advised by an advocate, Dr. Sandler from Tel-Aviv, and by her son Berthold and from the fact that the negotiations between the parties took many months, we find that on the date of the last agreement, Minna Ullendorff was quite capable of appreciating the contents of the document she signed.

We further find that the said Minna Ullendorff received valid consideration under both agreements. She received the sum of LP. 5056, according to Plaintiff's admission. Of course she could have received

more by haggling and by insisting that Defendant should pay a higher price for the right to remarry. But if, out of generosity or by spirit of compromise, she accepted a lesser sum, this does not mean that the agreement she entered into lacked consideration.

Finally, we hold that though an estate is a legal entity different from the individual heirs, yet, in the present case, Rosa Lewin like all the other heirs of the estate took part in the said agreement and are therefore estopped from challenging its validity. Besides, the said agreement has been carried out in its entirety by all the parties herein including the Defendant, who, relying on the clear provisions of the said agreement, has remarried. The result of this is that it is practically impossible for the parties to the contract to go back to their respective positions they held before the signing of the contract.

For all these reasons, the Plaintiff's claim must be dismissed with costs and LP. 20.— advocate's fees.

Delivered in open Court this 29th day of November, 1940.

Judge.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 189/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF:—

Shlomo Fried.

APPELLANT.

v.

Hertzl Salivansky.

RESPONDENT.

Claim for refund of money paid in respect of contract for purchase of land and damages — Holder of Promissory Notes presumed to have obtained them for value until contrary is proved — Plea not raised in first instance cannot be heard on appeal.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 8.10.39, in file No. 4520/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to pay LP. 150 with interest & costs.

J U D G M E N T :

The Plaintiff purchased ten plots from the Appellant (Defendant) and paid the price of LP. 300 by six promissory notes each for LP. 50. Two of these promissory notes were paid by the Plaintiff — but the Defendant did not transfer the plots in the time fixed by the contract. The Plaintiff, therefore, claimed the return of LP. 100 plus LP. 50 damages and obtained a judgment in his favour.

The Defendant (Appellant) pleaded that the Plaintiff did not pay LP. 100, but that he returned to him the two promissory notes because the Plaintiff promised to give LP. 100 in cash — but did not pay this sum. As the promissory notes are in Plaintiff's hand regularly transferred to him, it was on the Appellant to prove his allegations. The Appellant did not succeed in proving this defence and also his other pleas as to willingness and readiness to execute the transfer.

The ground of appeal, that the LP. 50 are not damages but a penalty was never raised in the first instance and can, therefore, not be heard on the appeal.

The appeal is, therefore, dismissed and the judgment confirmed with costs and disbursements for the Respondent and LP. 3 inclusive advocate's fees.

Delivered in open Court this 31st of January, 1940, in absence of parties.

R/President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 38/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the R/President (Curry, J.).

IN THE APPEAL OF :—

Yakhin, Ltd.

APPELLANT.

v.

Pesya & Rivka Schreier.

RESPONDENTS.

Oral agreement for compensation in the event of death or incapacity — Intention of parties proved by oral evidence — Agreement independent of Workmen's Compensation Ordinance — Time and place of accident.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 8.4.40, in file No. 10796/39, whereby the Appellants (Defendants) were adjudged to pay LP. 250.—.

J U D G M E N T :

I shall only set out briefly the facts in this appeal as the learned Magistrate has given them fully in his judgment.

The Respondent was employed by the Appellant Society as a labourer at their orange grove. Owing to disturbances, and to the position of the grove it became very dangerous for the labourers to work and in fact they ceased doing so. To obtain the continuation of their services the Appellant Society came to an agreement with the Respondent and the other labourers that in the event of injuries resulting in death LP. 250.— would be paid as compensation ; if merely incapacity resulted then the labourer would be paid LP. 1.— per week. This agreement was an oral one and the first point of the defence was that it was contemplated that all the provisions of the Workmen's Compensation Ordinance should apply — in particular the procedure to be complied with on making a claim.

The learned Magistrate after hearing the witnesses found as a fact that it was not part of the agreement that the Workmen's Compensation Ordinance should apply. I have carefully studied the evidence and am of the opinion that the only reference to the Ordinance was as to the scale of the compensation, *viz.* that it should be the same as under the Ordinance. The procedure to be adopted when a claim arose did not in my opinion ever enter the mind of either party. I fully agree with the findings of the Magistrate.

As a result of this finding it follows that the Respondent was entitled to sue upon the agreement and there was no necessity to proceed to arbitration.

The only other point that was raised on this appeal was that the Respondent did not prove that the accident arose out of and in the course of his employment and although numerous cases were cited to the learned Magistrate he did not apply the law of the Workmen's Compensation Act on this point.

Here again I am in agreement with the Magistrate. This was an agreement and apart from the fact that it was agreed that the amount of compensation should be the same as under the Workmen's Compensation Ordinance that Ordinance had nothing to do with the Agreement.

It is clear from the evidence that the Respondent was to receive

compensation if injured whilst employed by the Appellant. It was proved that he was killed after he had drawn his tools and received his instructions at the office and was on his way to the grove and that he was paid from the time he drew his tools until he returned there. It is clear that it was the intention of the parties to "cover" the labourer during this period.

For these reasons and the reasons given by the learned Magistrate I dismiss the appeal and confirm the judgment with disbursements and advocate's fees of LP. 6.— (inclusive) — all costs.

Delivered in open Court this 24th day of May, 1940, in presence of both parties.

R/President.

CIVIL CASE No. 129/37.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF :—

Ishay D. Mizrahi.

PLAINTIFF.

v.

I. S. David.

DEFENDANT.

Claim and counterclaim on a building contract — Failure to complete building by contractor — Quantum meruit may be accepted although lump sum agreed upon in contract — Damages clause, when a penalty, unenforceable.

J U D G M E N T :

In this case there is a principal claim and a counterclaim. The principal claim is by the Plaintiff Ishay D. Mizrahi, a building contractor, against I. S. David, the Defendant, on the basis of a contract for the building of a house and is composed of the following items, viz. :—

1. Balance due to the Plaintiff from the Defendant for work done by the Plaintiff.	LP. 696.620
2. Extra works executed by the Plaintiff at the request of the Defendant on Defendant's building	LP. 125.112
3. Value of materials left by the Plaintiff on or near the building and converted by the Defendant to his own use.	LP. 35.000
Totalling	<u>LP. 856.732</u>

The Plaintiff (contractor) admits in his final written pleading that he did not execute certain works, although he was obliged to do so under the contract ; these works he estimates at LP. 160. After deduction of this last sum Plaintiff's claim is for LP. 696.732.

The Defendant denied liability as regards all items of the original claim and counterclaimed in the following amounts :

1. LP. 250.— for repairs to the building which became necessary by reason of alleged bad materials supplied by the Plaintiff.

2. LP. 150 — damages under clause 13 of the contract between the parties.

3. LP. 62.715 being the difference between the sum which Defendant owed to the Plaintiff under the aforementioned contract and the sum actually spent by the Defendant on the construction of the house for which matters the responsibility actually rested on the Plaintiff.

The Plaintiff denied the counterclaim. We heard all evidence oral and in writing and we have also perused all documents produced by both parties. The advocates for the parties then agreed to file written final addresses instead of verbally addressing the Court. The Plaintiff filed a final written address extending to forty two pages and also a written reply to the final written address of the Defendant who had filed a written final address extending to thirteen pages as well as a rejoinder as a reply to Plaintiff's final written address, this rejoinder extending to fourteen pages.

On the basis of all this material we find and decide as follows, viz :

1. Both parties base their claims and counterclaims respectively on a contract entered into on 24th November, 1934 for the building of a house in Eliezer Ben Yehuda Street, Tel-Aviv. The parties agree that the price to be paid for all material and work necessary for the construction of the whole building was LP. 2300. This total price had to be increased in the event of additional works done by the Plaintiff on the order of the Defendant and decreased by the value of works which were not done although they should have been done. These extra works alleged to have been done are mentioned in the Statement of Claim (page 2) and consist of LP. 32 for 16 pillars erected on the third floor of the building, LP. 85 for supporting beams and some smaller works amounting to a sum of LP. 7.950. It was proved by the evidence of the Defendant's engineer or architect that the construction of these pillars would cost LP. 60. The amount claimed by the Plaintiff for these pillars, *i. e.* about LP. 120 was not sufficiently proved by him so that only LP. 70 can be accepted as proved by the Plaintiff and the engineer of the Defendant. It was also proved by

the Plaintiff and his witnesses that pillars on the third floor are not contained in the specification of works attached to the contract and that it is not usual in Tel-Aviv to construct pillars on the third floor, and finally that the Defendant had asked for such pillars and had promised to pay extra for them. Plaintiff's advocate has written many pages and quoted many authorities in an attempt to prove that an order in writing is not necessary for the purpose of making the Defendant liable for the cost of additional works. The contract itself provides clearly for extra works in clause 12 and does not mention anything as to the necessity of orders in writing. We, therefore, find that the Plaintiff would have been entitled to claim and the Defendant would have been obliged to pay LP. 2360.— to the Plaintiff had he completed the whole building in good order and in accordance with his obligations under the contract.

2. At the beginning of April 1935, when much of the building had already been completed, many pillars supporting the house cracked, so that a dangerous situation arose due to a possibility of the whole building falling down and the Municipality of Tel-Aviv accordingly intervened and ordered all further building operations to cease until certain repairs ordered by an architect recommended by the Municipality, *viz.* a Mr. Tuvia, had been effected. The Defendant then asked the Plaintiff in writing (Exhibit IM. 4 and I.M. 6) to effect these repairs, but the Plaintiff refused to carry them out maintaining that these repairs represented in effect a new construction not contained in the specification of works and that he, the Plaintiff, would effect these repairs only on condition that he would be paid in addition for them as for extra works. Some days later the Plaintiff sent some of his workers to continue work on the building, but the Defendant did not allow them to work, because it was during the time when work on the building was prohibited by the Municipality. The Defendant then, in order to save the whole building, effected all necessary repairs in accordance with the instructions of the aforementioned architect and the Defendant himself completed the building. All the costs incurred by the Defendant for this purpose amount — as alleged by the Defendant to LP. 724.335. This expenditure was proved by the evidence of the Defendant, his witnesses and also by documents such as contracts with all kinds of workers and by receipts for monies received by them. The Plaintiff tried to prove that this expenditure was excessive, that it contained luxuries not mentioned in the specification, but he did not succeed in proving this, so that the sum of LP. 724.335 is accepted by us as being the amount spent by the Defendant on the

repairing and finishing of the house. LP. 250.— of this sum represents the cost of the repairs.

3. Both parties agree that the Defendant paid to the Plaintiff the sum of LP. 1603.380. Clause 16 of the contract between the parties provides as follows, *viz.* : "The account for the work is to be done twice a month according to the account and valuation of the architect in accordance with the prices fixed on the list of prices attached hereto. It is clearly agreed that the contractor shall receive only 80% of the value of the work according to the assessment of the architect, in cash. The remaining 20% shall remain in the hands of the proprietor until the last account."

4. The parties disagree on the question of fact as to who is responsible for the cracking of the pillars and as to the legal consequences of the answer to this issue. These are the two real issues in this case. As to the first, there was produced a written report, signed by three expert engineers, Exhibit A. K. 1, namely by Mr. Mitelman on behalf of the Plaintiff, Mr. Tuvia on behalf of the Defendant and Mr. Chelouche, an impartial expert appointed by the Court. All three experts were heard by the Court. The expert appointed by the Plaintiff in evidence before us went back on the opinion expressed in the written report and stating that the cracks in the pillars were caused by the bad "static" accounts made by Mr. Weinmann, the engineer of the Defendant, and by the unprofessional instructions given by him to the contractor (the Plaintiff) and the want of supervision on his part. The two other experts, and in particular Mr. Chelouche, the expert appointed by the Court, confirmed their written report in the direction that the cracks were caused by bad materials and bad work on the part of the contractor. They found, that the reinforced concrete, out of which the pillars were made, contained considerably less gravel than the professionally prescribed 50%, that the cement was of a bad quality and that the concrete in the pillars was badly made and showed empty places or hollows caused by bad craftsmanship. On cross-examination and re-examination the witnesses admitted, that there was also a lack of supervision on the part of the architect, but that neither this nor the size of the pillars were the cause of the cracks — but only the bad material and the bad workmanship of the Plaintiff. The legal position as to the relationship between the building owner's architect and the contractor is discussed at pages 26, and 27 and 37 *et seq.* of Hudson on "Building Contracts", 5th (1926) Edition. But, in any event, in our view, the evidence before us goes more to show that the cracking of the pillars was due to bad materials and bad

workmanship on the part of the Plaintiff than that the cracking of the pillars was due to negligence on the part of the architect or engineer. Moreover, there is nothing to show that the architect expressly made himself responsible to the builder (Plaintiff) (see Hudson, page 41). We are unable to hold, either in law, or on the facts of this case, that the builder, *i. e.* the Plaintiff, can escape liability, even if it be true that there is some evidence of laxity on the part of the architect, which, however, was, in our view, not proved. There is overwhelming evidence, which we accept, that the defects in the pillars were due to bad materials and bad workmanship. For this the Plaintiff must be held responsible. On the basis of this evidence we find that the Plaintiff, as the contractor, is liable for the damage and expenditure incurred by the Defendant in connection with Plaintiff's work.

The first question of law that arises from these facts as found by the Court is whether the Plaintiff is entitled to payment on the basis of a *quantum meruit* for all materials and works bought and put by him into the building in question up to the moment when the cracks in the pillars appeared. The Defendant's advocate tried to convince the Court that the Plaintiff is not entitled to this because the contract between the parties is an entire contract, *i. e.* a contract for the building of a house for a lump sum and not for separate works and, although payment by instalments was agreed upon, these payments, according to clause 16 of the contract, have to be considered as advances in respect of the whole contract price and not for work actually done. The second argument of the Defendant was that the Plaintiff had not proved the sum that he would be entitled to claim on the basis of a *quantum meruit*. — We are of the opinion that, taking into consideration the fact that the agreed lump sum could be increased or reduced by extra works, that the payments made by the Defendant were made on the ground of an assessment of the real value of the work and materials actually put into the building and on the basis of accounting made by Defendant's own architect, and that the Defendant finally received and used the part of the building constructed by the Plaintiff, it would be, therefore, only just and equitable to order Defendant to pay to the Plaintiff a sum ascertained on the basis of a *quantum meruit*. But, as the Defendant used the parts built by the Plaintiff only after repairs executed by the Defendant and caused by Plaintiff's fault, these expenses for repairs should be deducted from the sum eventually found to be due to the Plaintiff. It is true that the Plaintiff did not produce any expert evidence to prove the actual sum due to him on the basis of a *quantum meruit*, but it is nevertheless true that De-

defendant paid to Plaintiff according to the orders of his own architect LP. 1603.380 being 80% of the sum then found by this architect to be due and payable, *i. e.* LP. 2004.750. From this sum the repairs, LP. 250.—, have to be deducted so that the sum due to the Plaintiff on the day when the pillars were found to have cracked is LP. 1754.750, and as he received LP. 1603.380 there remains a sum of LP. 151.370.

We are now, therefore, in a position to fix the sums due on the claim and counterclaim respectively. As to the main claim a) LP. 151.370 for work done up to the moment of interruption of the work by reason of the appearance of cracks. This sum includes also the sum of LP. 60 for extra work, pillars on the third floor. As to the sum of b) LP. 35 for building materials left by the Plaintiff on the premises it was not proved what value these materials represent and that they have been appropriated by the Defendant. It seems that altogether the Defendant owes the Plaintiff LP. 151.370 on the basis of the main claim.

As to the counterclaim —

a) LP. 250.— for repairs were already set off in the main claim.

b) LP. 150.— damages — are clearly a penalty. The Defendant claims all his damages separately and he even did not attempt to prove that he suffered actual damages of LP. 150.—.

c) The Defendant actually spent LP. 2327.715, *i. e.* LP. 1603.380 paid to the Plaintiff and LP. 724.335 for repairs and completion of the building. But as the sum to be paid for the whole building was LP. 2360.—, there is no difference whatsoever to be accounted for in favour of the Defendant. As to costs Plaintiff claimed LP. 696.732 and succeeded only as to a little more than $\frac{1}{4}$ of his claim — whilst the Defendant claimed LP. 462.715 and succeeded as to more than a half of his claim.

We, therefore, give judgment on both claim and counterclaim together and order the Defendant to pay to the Plaintiff the sum of LP. 151.370. As regards costs, it must be remembered that we have found in favour of the Plaintiff. It must also be remembered that the Plaintiff had to come to Court to get the LP. 151.370. We accordingly think it fair to award Plaintiff a fixed sum of LP. 20.— as costs (see first line of Para. 2 of Rule 278, Civil Procedure Rules, 1938).

Delivered this 26th day of April, 1940, at Tel-Aviv, in the presence of both advocates for Plaintiff and advocate for Defendant.

: President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 193/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

“Habassar” Ltd.

APPELLANT.

v.

Moshe Aminoah.

RESPONDENT.

Appeal on finding of fact — Promissory notes deposited with Co-operative Society — Notes to be returned to makers upon registration of the Society — No right to retain or use such notes.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 17th day of October, 1939, in file No. 9490/38, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to return to Respondent (Plaintiff) a promissory note for LP. 40 or to pay LP. 40 with interest & costs.

J U D G M E N T :

This appeal is directed only against findings of fact made by the Magistrate, after his having heard all evidence, oral and in writing, produced by both parties. These facts are as follows :—

Some persons including the Appellant wanted to create a cooperative society of butchers, “Habassar”, with a view to purchase in common cattle for slaughter and to sell the meat. In order to secure the foundation of the society each member and among them the Plaintiff deposited with a certain Zahawi a promissory note for LP. 40 in blank and it was agreed that these notes will be returned to the members when the society will be registered. Instead of returning the promissory notes to the members, the said Zahawi gave all these notes to the society after its registration and the society used these notes for its aims.

The Magistrate rightly found that the society was not entitled to retain and to use these notes. I agree with the Magistrate that even if there would be a decision of the general meeting of the society to accept these bills from Zahawi, this would not change the position because the society is not entitled to seize any property belonging to its members and deposited in the hands of a third person.

It was not proved that the Plaintiff agreed that Mr. Zahawi shall give his promissory note to the society "Habassar".

As the claim is for the return of the promissory note, the Defendant society, which is in possession of this note, is the proper party according to Art. 1635 of the *Mejelle*.

We, therefore, dismiss the appeal and confirm the judgment with costs and disbursements for the Respondent and LP.3 inclusive advocate's costs.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940.

R/President.

Judge.

CONSOLIDATED CIVIL CASES 247/37 and 252/37.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.).
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE MATTER OF :—

1. Shmuel Levanon,
2. Ahron Zerkoff. PLAINTIFFS.

v.

Haim Fleishman. DEFENDANT.

and

Haim Fleishman. COUNTER-CLAIMANT.

v.

1. S. Levanon,
2. A. Zerkoff. DEFENDANTS.

and

Haim Fleishman. PLAINTIFF.

v.

1. S. Levanon,
2. A. Zerkoff. DEFENDANTS.

Consolidated actions — Claim on promissory notes and claim and counterclaim for damages arising out of one transaction — Breach of minor undertaking causing in fact no damage does not entitle to damages — Non performance of an undertaking due to subsequent impossibility resulting from an act done with the consent of the other party does not entitle him to claim damages — In absence of proof

of actual damage, damages clause is considered a penalty and cannot be recovered.

J U D G M E N T :

This judgment will dispose of the claims in two actions which were consolidated for trial.

The original claim was brought by Chaim Fleishman (Plaintiff) against Shmuel Lebanon and Ahron Zerkoff (Defendants) on four promissory notes for LP. 320.— by way of summary procedure in file Civil Case No. 252/37. Before this action was heard by one of the Judges of this Court in connection with an application for leave to appear and defend, Messrs. Shmuel Lebanon and Ahron Zerkoff applied to the President, District Court, Tel-Aviv for a provisional attachment of all monies to be paid by themselves to Chaim Fleishman in pursuance of an action filed by them against Chaim Fleishman for LP. 1000.— damages. On the 24.9.37 they obtained an order of attachment accordingly and on 1.10.37 they brought against Chaim Fleishman, in file Civil Case No. 247/37 an action for LP. 1000.— damages arising out of the very same agreement dated 9.6.36 on which the claim of Chaim Fleishman against them on promissory notes was based. On the 23.11.37 Chaim Fleishman brought against the Plaintiffs Lebanon and Zerkoff a counterclaim also for LP. 1000.— damages alleging various breaches of the same contract dated 9.6.36 on their part.

On the 26.11.37 Judge Dr. Korngrun dealt with the first action. *viz.* Civil No. 252/37 and decided not to grant leave to defend on the merits of the case, but to postpone making a formal order until the claim of Lebanon and Zerkoff *v.* Fleishman for LP. 1000.— and the counterclaim of Fleishman *v.* Lebanon and Zerkoff for LP. 1000.— both in Civil Case 247/37 had been decided by a judgment of the Court. The sum of LP. 520.— was deposited in Court.

This Court has consolidated both the original and the counterclaim in Civil Case 247/37. We have heard all evidence produced by both parties oral and written. The advocates for the parties by consent framed about thirty five issues of fact and law making from almost each sentence of their pleading separate issues which were of little assistance to the Court. Having heard all the evidence we find as follows: *viz.*,

(1) *Claim of Lebanon-Zerkoff, Plaintiffs v. Chaim Fleishman, Defendant for LP. 1000.—.*

This claim for damages alleged to have been caused by reason of

a breach of an agreement of sale by the Defendant (Fleishman). The facts as set out in the statement of claim are : On the 9.6.36 both parties signed an agreement of sale Ex. "S. L. I", according to which Defendant (Chaim Fleishman) sold to the Plaintiffs (Lebanon-Zerkoff) a plot of land in the Colony of Hadera together with a cinema erected thereon with all appurtenances and machines, including moving picture machines for the price of LP. 4360.—. Clause 10 of this agreement runs as follows : "it is known to both parties that the vendor (Chaim Fleishman) has hired these cinema machines by a hire purchase agreement from Carasso-Brothers. The vendor undertakes hereby to procure the consent of the firm Carasso-Brothers to transfer this contract to the purchasers". The Plaintiffs contended that the Defendant did not procure this consent and thereby committed a breach of Clause 10 of the aforementioned agreement and is in accordance with Clause 13 of this agreement liable to pay LP. 1000.— as liquidated damages.

From all the evidence heard we are unable to conclude that the Defendant Ch. Fleishman did commit a breach, as aforesaid. It was proved (1) that when the contract Ex. "S. L. I." was signed, the Plaintiffs knew that the ownership of the machines could not be transferred till all promissory notes due to Carasso-Brothers had been paid, that all the notes together amounted to LP. 360.— and that the last note was due on 10.10.37. (2) that a day before the transfer of the plot of land and the cinema building was effected at the *Tabu* or on the very same day both parties negotiated with the firm Carasso-Brothers and were informed by the manager of this firm, that the firm had no objection whatsoever to transfer the contract from Fleishman to Lebanon and Zerkoff, and that he was interested only in the payment of the promissory notes. The Plaintiffs contented themselves with this oral statement of the firm Carasso-Brothers and signed the transfer in the *Tabu*. Plaintiffs can not now come and say that they would not have paid the money if they had known that they would not receive a written contract from Carasso-Brothers. (3) that Plaintiffs paid the promissory notes at the office of firm Carasso-Brothers, that they received the machines in good order, that they used them the whole time without any objection from the aforementioned firm and (4) that Plaintiffs hired out the same machines to Jacob Fleishman and David Shershoff by a contract of lease of the cinema in Hadera for five years and received rent. Even if it had not been proved by the behaviour of the Plaintiffs that they agreed to the situation as it was — any failure to deliver to them a written contract from Carasso-Brothers would be only a minor omission, when one remembers the following, *viz.* that the Defendant transferred the

land to them, the Cinema Building, all the other movables connected therewith and the actual possession of the machines in question. In the case file there is a statement signed by Carasso-Brothers dated 12.11.37 to whom it may concern to the effect that the machines are paid to them and they do not have any interest in these machines.

From the above it appears, that there was no breach of contract on the part of the Defendant and no legal reason to award any damages against him.

(2) *Counterclaim of Chaim Fleishman, Plaintiff against Lebanon and Zerkoff, Defendants for LP. 1000.—.*

This counterclaim is also a claim for damages based on the allegation that the Defendants (Lebanon and Zerkoff) committed a breach of the agreement for the sale of the cinema and the land dated 9.6.1936 in two ways :—

(a) According to Clause c(3) of the said contract the Defendants had to give to the Plaintiff (Chaim Fleishmann) four promissory notes for LP. 100.— each, due one year after the date of signing of the transfer of the land and the building in the *Tabu*. But Defendants instead of delivering these notes on the day of signing in the *Tabu* — ordered their advocate to retain these notes in his hands for a full year — and also after the notes were delivered to the Plaintiff those notes have not even yet been paid, so that Plaintiff was forced to sue them in this Court in Civil Case 252/37.

(h) The cinema building sold by Plaintiff Chaim Fleishman stands on a plot of land of an area of about 960 sq. metres. This part is an undivided part of a plot No. 170 in Hadera, which contains a second part of about 477 square metres. The Defendants did not want to wait for the completion of the transfer of the land and the cinema till the Plaintiff would arrange for a partition of plot No. 170 in two separate plots, one containing the cinema and another second plot on which Plaintiff's house is erected. So the parties agreed in Clause 11 of the contract that the whole plot No. 170 could be transferred in the *Tabu* to the name of the Defendants and Defendants undertook to transfer to the Plaintiff the part of about 477 square metres as soon as the Plaintiff would arrange the partition. Plaintiff (Chaim Fleishman) now alleges that the Defendants did not comply with their obligation and did not transfer Plaintiff's part of the plot.

As to the first reason, Plaintiff has chosen to sue the Defendants for payment of the promissory notes. According to Art. 86 of the *Mejelle* one is not permitted to sue for both fulfilment of the contract and also for damages. For this reason this point must fail.

As to the second point it appears that on the same day as that on

which the contract for sale of the cinema was registered in the *Tabu* *i. e.* 5.7.1936 the contract of lease of the cinema made between Lebanon and Zerkoff of the one part and Shershoff and Jacov Fleishman, the son of the Plaintiff, of the other part was also registered and that by this contract of lease not only the part of the plot, on which the cinema is built — but *the whole* plot No. 170 was registered as leased.

By the evidence of witnesses it was proved that the Defendants although at first reluctant, did ultimately appear in the *Tabu* in order to transfer Plaintiff's part of the plot, but that this retransfer could not take place because the tenants of the cinema, Shershoff and Jacov Fleishman, refused to give their consent to the retransfer of the part let out to them. Plaintiff now contends that it was the Defendants' duty to procure the consent of the lessees. But the wording of Clause 11 of the agreement is not so clear as to enable us without any doubt or hesitation to accept the contention of the Plaintiff as to the question of whose duty it was to remove the impediments arising from any action of the tenants. It is difficult to believe that the Plaintiff really did not know what part of the plot was going to be registered in the *Tabu* as let out to the Defendants, especially when he himself had signed the lease as a witness, and then the tenant was his own son Jacov Fleishman. It was the Plaintiff who was interested to receive the money from the Defendants and who accordingly agreed to this form of registration of the contract and it was for him to procure the consent of his son and not for the Defendants. The Plaintiff's son refused to sign because he wanted to put pressure on the Defendants, whom he regarded as obliged to retransfer, in order to force them to agree to a reduction of the rent or to make some other material concessions. For these reasons we can not find the behaviour of the Defendants affords any proper grounds for us to allow a claim for damages.

The sum of LP. 1000.— fixed in Clause 13 of the contract is clearly a penalty. Neither party proved any actual damage. The Plaintiff received all the consideration due to him with the exception of the sum claimed in Civil Case No. 252/37; moreover, the Defendants were unable to prove that they have lost any money by reason of the alleged breaches of the contract. Having considered all the evidence it appears clear to us that it was the aim of the Defendants to delay the payment of the promissory notes by a claim for damages and a provisional attachment and that the Plaintiff made his counterclaim not because he actually suffered any loss, but to defend himself against Defendants'

claim. The best proof of this is that he waited with his counterclaim till he had been served with notice of Defendants' claim.

For these reasons we dismiss the claim of Shmuel Lebanon and Ahron Zerkoff against Chaim Fleishman, for LP. 1000.— and the counterclaim of Chaim Fleishman against Shmuel Lebanon and Ahron Zerkoff for LP. 1000.— and we order that Shmuel Lebanon and Ahron Zerkoff do jointly and severally pay to the Plaintiff Chaim Fleishman or his attorney the sum of LP. 320.— together with 5% interest on the LP. 300 as from 5.7.1937, all costs in the case 252/37 and for all three cases Nos. 252/37 and 247/37 LP. 25.— being fixed sum of advocates' fees.

Delivered in open Court, this 31st day of January, 1940 in the presence of Mr. P. Goldberg and Mr. B. Goldman, advocates.

President.

Judge.

CIVIL CASE No. 270/38.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF:—

Yosef Bruckel.

PLAINTIFF.

v.

1. "Palwoodma" Co.,
2. Paul Aufsasser,
3. Max Lemle,
4. Rudolf H. Loewenstein.

DEFENDANTS.

Claim on a contract entered into in Palestine — Trustee of Plaintiff firm appointed in Germany — Claim by such trustee cannot be entertained as long as his appointment is not confirmed in Palestine — On outbreak of war with Germany cannot be entertained at all — Claim against partnership may be coupled with claim against all partners individually.

J U D G M E N T :

In this case there is no defence by Defendants against the claim itself. The sum is admitted. There are only two objections: viz.—

- a) The German Government appointed a trustee for the Plaintiff

firm Joseph Bruckel in Stuttgart, Germany and this trustee informed the Plaintiff, — who lives in Palestine and who entered into the contract with the Defendants in Palestine, that the German Government had made itself the owner of Plaintiff's firm and that any payment made to the Plaintiff instead of to the trustee would not be acknowledged as a valid legal payment. The Defendant, therefore, does not know to whom he is obliged to pay. The aforementioned trustee never appeared before this Court and we are unable to recognize his right to interfere so long as his appointment has not been confirmed in a legal manner by the competent authorities in this country. But today after war has broken out the aforementioned trustee is now clearly an enemy within the meaning of the Trading with the Enemy Ordinance and he is not entitled to appear before this Court.

b) The claim was brought against the partnership Palwoodma (Defendant No. 1) and against the partners (Defendants No. 2, 3, 4). The advocate for the Defendants objected to the issuing of a judgment against Defendants No. 2, 3, 4, and based his objection on Section 18 of the Partnership Ordinance. The above mentioned section does not prevent a Plaintiff from suing all the individual partners as well, but only limits his rights in execution, so that one judgment only can be given against the partners without mentioning the restrictions as provided in section 18 of the Partnership Ordinance.

As to costs Defendant could have deposited in Court the money claimed if he had seriously thought that the German Trustee had some claim to the sum — but he waited for over a year and did not pay. The Defendants cannot apply to ask us to use our discretion and excuse them from the liability to pay costs.

We, therefore, order that the Defendant No. 1 shall jointly and severally with the Defendants No. 2, 3, 4 pay to the Plaintiff the sum of LP. 1196.430 together with legal interest as from 20.9.38 and to pay the costs of the Plaintiff to include a fixed sum of LP. 10.— (inclusive) advocate's fees (see second para. of Rule 278, Civil Procedure Rules, 1938) with the proviso that execution on the ground of this judgment shall not issue against the Defendants No. 2, 3 and 4 for the whole debt or a part of it, unless the partnership "Palwoodma" Haifa has been dissolved, or unless this judgment against the Defendant No. 1 (Palwoodma) remains unsatisfied.

Judgment delivered in open Court at Tel-Aviv, this 9th day of February, 1940, in the presence of Dr. Sommerfeld for Plaintiff & Mr. Rabinovitch (for Dr. Weiner) by delegation for Defendants.

President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 67/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE APPEAL OF:—

Izhak Mohel.

APPELLANT.

v.

Benyamin Kubovitz.

RESPONDENT.

Hire-purchase contract — Default clause — Right of owner to claim return of machine or full value — Right to damages.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 9.5.40, in file No. 2167/40, whereby the Appellant (Defendant) was adjudged to pay LP. 57.— with interest and costs.

J U D G M E N T :

I have had a translation made of the agreement "A" made between the parties in this case and from the terms of this agreement, especially paras A, B, C, 7(7), G, H, (1), (2), (3), (4), (9); it seems clear that the Plaintiff let a big press (No. 100/5614) for the manufacture of metal utensils *etc.*, to the Defendant for a period of 25 months for LP. 179.— payable:—

1st four months at LP. 5.— <i>per mensem</i> — —	LP. 20.—
2nd following 20 months at a rate of LP. 7.—	
<i>per mensem</i> — — — — — — — —	„ 150.—
3rd for 25th and last month — — — —	„ 9.—

Total LP. 179.—

Para "7" (1) provides for the return of the machine to the owner. Para "H" provides for the owner to have the right to retake possession in (1), (2), (3), (4) and also paras "1" and "5".

Para "N" provides for the hirer's right to purchase at any time during the term of lease after payment of total amount of rent, LP. 179, and LP. 1.— and so become the private owner of the property *etc.*

Para "O" provides for damages in case the owner becomes entitled under para "H" during 1st 6 months to take back the machine. The sum agreed upon being the difference between amounts paid by hirer and LP. 35.—.

The Defendant apparently paid three months' rent and moved the machine without permission of the owner.

The Plaintiff claimed attachment in order to secure payment of amount due and return of the machinery in good order, or in lieu full payment of its price according to the agreement.

I am satisfied from the terms of this agreement that this is an agreement for hire with the option of purchase and that in default of payment *etc.*, the owner is entitled to claim the return of the machinery. There was only a payment of LP. 22.— made and the value under the contract is LP. 179.— plus LP. 1.— should the hirer desire to purchase. The penalty clause "O" comes into operation since on failure to pay rent as agreed to within the 1st six months the owner is entitled to take back the machine and to receive damages, amount: difference between LP. 22.— paid and LP. 35.— namely, LP. 13.—.

The Magistrate's judgment is quashed and judgment is entered for the Plaintiff for LP. 179.— plus LP. 1.— less LP. 22.—, namely, LP. 158.— or failing this the Defendant is ordered to return the machinery in good order according to the terms of the contract to the Plaintiff and to pay him a sum of LP. 13.—.

Costs and advocate's fees.

Delivered in open Court this 4th day of September, 1940.

President.

CIVIL CASE No. 108/38.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: His Honour the President (Plunkett, J.),
His Honour Judge Ph. Many.

IN THE CASE OF:—

1. Zeita Weitzman,
2. Eliezer Bolotin.

PLAINTIFFS.

v.

1. Shalom Aharon Levy,
2. Shlomo Itzhaq Cohen,
3. Avia Ratner.

DEFENDANTS.

Claim for refund of money paid in respect of land — Partnership in fact, although not registered — One partner agent for all others — Failure to transfer at agreed time — Acquiescence by purchaser, not deemed indefinite extension or waiver — Right to recover money paid

— *No right to damages if in fact no damage suffered* — *Damages clause may be considered as penalty.*

J U D G M E N T :

By an agreement dated 31st March, 1935, Defendants have jointly agreed to sell to Plaintiffs and Plaintiffs have agreed to purchase from Defendants a plot of land situated at Jaffa, near Neve Sha'anun Quarter, consisting of 890 square *pics* and marked as plot 18 on the parcellation plan which was attached to the said agreement.

By Clause 8 of the said agreement, Defendants have undertaken to transfer the said plot into the name of the Plaintiffs in the Land Registry within a period of four months from the date of the said agreement.

Pursuant to Clause 3 of the said agreement Plaintiffs have paid to the Defendants on account of the purchase price a sum of LP. 1273.200, *i. e.* LP.800.— in cash at the time of the signing of the agreement and LP.473.200 by 14 promissory notes.

These facts are fully admitted by Defendant Avia Ratner, but the two other Defendants denied having received from Plaintiffs more than LP. 833, and contended that the Plaintiffs were not authorised by them to give to their partner Ratner promissory notes or monies in connection with the said transaction.

Defendants did not transfer to Plaintiffs the plot in question.

Plaintiffs contend that the Defendants have committed a breach of the agreement in not transferring the plot in question into their names within the time fixed by the parties and sued the Defendants jointly and severally for the refund of the sum of LP. 1273.200 paid as aforesaid and for the payment of a further sum of LP. 800.— by way of liquidated damages.

Defendants denied Plaintiffs' allegations and counterclaimed for LP. 800.— by way of liquidated damages on the ground that the Plaintiffs were the real defaulters.

In our view, the main issues in the case are the following :—

1. Was the Defendant Avia Ratner authorised to receive from Plaintiffs promissory notes and monies on behalf of all the partners ?
2. Who committed the breach, Defendants or Plaintiffs ?
3. Who is entitled to damages, Defendants or Plaintiffs ?
4. Are the Defendants jointly and severally liable towards the Plaintiffs ?

From the evidence it appears that the Defendants have jointly bought a certain area of land, with the intention of parcelling it in

small plots and selling the plots with a view to profit. It appears also from the evidence that the Defendant Avia Ratner was in fact managing all the common business, selling, receiving monies and paying debts on behalf of all the partners and keeping the accounts in his own private office. In these circumstances, we find that the three partners constitute a partnership within the meaning of Section 2 of the Partnership Ordinance and in pursuance of Section 12 and Section 18 of the said Ordinance we hold that the Defendant Avia Ratner was the agent of the other partners and that the three Defendants are jointly and severally liable for all the obligations even making the above mentioned agreement. This disposes of the issues 1 and 4.

As to the other issues, it is common ground that the Defendants were not ready for the transfer of the plot at the time fixed by the contract *viz.* on the 31.7.35. But it is admitted by the Plaintiffs that they have not then repudiated the contract and they continued to pay the promissory notes according to the provisions of the said contract up to the 1st May, 1936. As from this date they were no more prepared to accept the plot and refused to pay any further instalments.

It was argued by the Defendants that since the Plaintiffs have agreed to extend the time fixed in the contract for an undetermined period, it was incumbent on the Plaintiffs to give formal notice to the Defendants of this intention to repudiate the contract.

In our view, the fact of refusing to pay in May, 1936 any further instalments and the fact that at that date the Defendants were unable to effect the transfer, show quite clearly that the Defendants did not want to wait any more and the letter E. B. 5 dated the 29.12.36 does not prove, as it is contended by the Defendants, that the Plaintiffs waived the Defendants' breach.

From the evidence it is quite clear that the earliest day in which the Defendants were able to effect the transfer was the 17.7.36 and at this date the Plaintiffs were by no means bound to accept the transfer.

We, hold, therefore, that the Defendants were the defaulters and certainly bound to return the monies they have received on account of the price of the plot in question.

As to the claim for damages, we are satisfied from the evidence that the price of the said plot has considerably gone down and that the Plaintiffs could acquire it for half of the price they agreed to pay for it. We, therefore, hold that they are not entitled to the damages provided by the contract, which damages are in fact a penalty.

Judgment is, therefore, entered for the Plaintiffs against the Defendants jointly and severally for the sum of LP. 1273.200 with disburse-

ments and LP. 10.— advocates' fees inclusive, costs and interest from the date of the filing of the action.

The claim for damages as well as the counterclaim are hereby dismissed.

Judgment delivered in open Court this 23rd day of July, 1940, in presence of advocates for both parties.

President.
Judge.

LAND CASE No. 80/34.

IN THE LAND COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: His Honour the President (Edwards, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE CASE OF:—

Malka Reisel Elkunin.

PLAINTIFF.

v.

Daniel Elkunin & 14 ors.

DEFENDANTS.

Application for registration of immovable property in the Land Registry Books — Equitable rights in land — Effect of declaration made on back of kushan in 1916 — Unregistered disposition of land.

Note: An appeal from this judgment was dismissed on a technical point: See C. A. 72/40 (1940, S. C. J. 456).

J U D G M E N T :

This case has already been before the Supreme Court sitting as a Court of Appeal (see Supreme Court Judgment dated 28th February, 1938, Civil Appeal No. 233/37). We mention this fact at the outset because it will dispose of many of the points argued before us on 25th January, 1940, by Mr. Goitein, advocate for the remaining Defendants who are still defending and also repeated in his written final address filed on 7th February, 1940. Many of the points taken by Mr. Goitein were the same points as were taken by Mr. Bar Shira and Mr. Gorodisky at the hearing before us on 3rd November, 1937. Now we have taken the trouble to look back and we have perused the very full notes of the arguments of 3rd November, 1937, taken by the President (Judge Edwards) as set out on pages 3 to 9 of the original

manuscript record of the case. It seems now to us to be utterly inconceivable that the Supreme Court, at the time of the hearing of the appeal early in 1938 did not carefully scrutinize and consider and deal with all those arguments. We feel that they must have done so, and we feel that they must be regarded as having impliedly overruled all the points raised by Mr. Bar Shira and Mr. Gorodisky, because in spite of all the arguments (which were certainly not limited to arguments as to prescription) the Supreme Court sent the case back to us with a very definite direction that we should have regard to equitable rights. The judgment of the Supreme Court at p. 2 specifically mentions the words "equitable rights in land" (see lines 6 to 9 of page 2 of the judgment in Civil Appeal 233/37). We, accordingly, feel that most of the very able arguments of Mr. Goitein are in vain. We have heard evidence and we have before us a very lengthy written final address filed by Mr. Feinberg, Plaintiff's advocate, on 2nd February, 1940 extending to eleven typewritten pages and a written reply by Mr. Goitein filed on 7th February, 1940, and a further reply in writing filed by Mr. Feinberg on 8th February, 1940, with a copy of the recent judgment of the Supreme Court in Civil Appeal No. 74 of 1939, Mr. Levanon's Current L. R. Vol. 7 No. 4 Page 32, which, we agree with Mr. Feinberg, was a case very similar to the present case. Now, we would first of all deal with the evidence which we have heard. We believe and accept the evidence of the Plaintiff who appeared to us to be honest and truthful and who did not overstate facts. She explained the apparent mistake in the wording of the document (*i. e.* back of the *kushan*) when the Plaintiff's deceased husband signed a document referring to the house as "I am constructing" when it should have been "I have constructed". We agree with Mr. Feinberg that this makes no difference to the case because there can be no possible doubt as to the house which was the house to which the deceased husband of the Plaintiff intended to refer.

In any event, the Plaintiff stated that the *kushan* was not in respect of the house (see Page 7(a) of Record). There is also the evidence of the son of the deceased *viz.* Daniel Elkana or Elkunin (Page 10(a) of Record). He swore to the signature of his father. He also swears to his mother (the Plaintiff) having been all the time in possession of the house. He gave evidence with fairness and moderation. There is also the evidence of the daughter, Gita Karsenty (Page 12(a) of Record). The evidence of Mr. Izersky, called by Plaintiff, is in a sense against Plaintiff's suggestion that the deceased was more a scholar than a business man; but we do not think that his evidence turns the scale

against Plaintiff's case. Then we have the evidence of Rabbi Moshe Jacobson (Page 15(a) of Record).

He clearly identified the deceased's signature. It is abundantly clear from the Rabbi's evidence "Deceased himself presented this *kushan* to me to be attested" that the deceased very definitely wanted to sign in as solemn a manner as the circumstances of the times (*viz.*, in 1916 during the last Great War when Turkey was fighting the Allied Powers and was at war with Great Britain and Palestine was still under Turkish rule) then permitted. The Rabbi said (top of Page 17(a) of Record) "I would not have signed it unless I had known more or less what it was about." Then we have the evidence of Dr. Elkes (Page 19 of Record) which speaks for itself. The evidence of Mr. Wilson (called by the Defence) does not, in our opinion, carry things much further one way or the other. He gave his evidence in a guarded manner (Page 21 of Record). We are satisfied that the husband of the Plaintiff meant to convey the land and the house on which the house was built to the Plaintiff, and that he took every step which the conditions of the times and of the country in 1916 allowed him to take with a view to attaining that object.

We wish merely now to deal, very briefly, with one or two points raised by Mr. Goitein in his final speech (Page 22 to 31 of Record). First of all, we deal with the point that the endorsement on the *kushan* was a will. We cannot help thinking that the Supreme Court must have been alive to this suggestion when they dealt with the case early in 1938. Be that as it may, the fallacy of this argument lies in this *viz.*: a testamentary document is not intended to take effect till the death of the maker; but, here, it is obvious that the husband wanted to convey the property to his wife in 1916, *i. e.* during his own life time. We agree generally with the arguments of Plaintiff's advocate in his written final address regarding the Hebrew words "*lav davka*" and "*lashon meliza*" (Page 9 of the typewritten final address). We do not disregard the decision of the Local Council of Tel-Aviv of 29 Nissan 5673 (*i. e.* 1913 A. D.). But, on the whole, we are satisfied, on the evidence, that the Plaintiff has made out her case and has proved her claim to be registered as the owner of the land and house, the subject matter of the claim. We would merely add that we have purposely refrained from dealing with all the intricate legal points of Ottoman Legislation raised by Mr. Goitein because we are quite sure that the Supreme Court were fully alive to those arguments (for reasons already given by us in this judgment) when they decided the appeal in February, 1938. We would merely add one remark about Mr. Goitein's point about "secret trust" in the law of Palestine. We do

not think that there is any "secret trust" about this at all. On the contrary, the deceased husband did all in his power to convey outright, openly and in as public a manner as the time and place and circumstances in 1916 allowed, the property to his wife. For all the foregoing reasons we give judgment for the Plaintiff and we direct the Land Registrar to register the property in the name of the present Plaintiff Mrs. Malka Reisel Elkunin, *i. e.* the property stated in the *kushan* exhibited and relied on by the Plaintiff in this case, together with the house standing thereon. The Defendants who appeared and defended must pay to the Plaintiff her disbursements and a fixed sum of LP. 20 costs (see line 1 of Para. 2 of Rule 278, Civil Procedure Rules, 1938).

President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 201/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

H. Kaufman.

APPELLANT.

v.

1. M. Kraty,

2. The National Bank of Palestine Ltd. RESPONDENTS.

Contract for the sale of land — Action for refund of purchase money — Contract voidable for uncertainty — Delay in completion — Unreasonable time — Right to recover money paid as distinct from damages.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 20.10.39, in file No. 3949/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to pay LP. 41 with interest and costs.

J U D G M E N T :

In our opinion the Magistrate was right in ordering the Defendant to repay to Plaintiff No. 1 the money received on the basis of the contract for the reasons mentioned in his considered judgment.

The contract does not contain a clear description of the object sold. Especially it is not clear whether the object are two plots (*mafrouz*)

or only some rights connected with the land "mushaa". For this reason only the contract is voidable and the Plaintiff has the right to claim repayment of the purchase price.

The Defendant did not transfer the plot although 4½ years passed from the date of the contract.

The Defendant even today is not in the position to do it, although the Plaintiff is ready to pay the small balance of the purchase price.

The Plaintiff does not claim damages but repayment of the purchase price, and the Defendant is not entitled to regard this sum as damages.

We, therefore, dismiss the appeal and confirm the judgment with costs and disbursements for the Respondent and LP. 5 inclusive advocate's fees.

Delivered in open Court this 29th day of January, 1940, in presence of Mr. Dickshtein for Respondents, and in absence of Appellant.

R/President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 180/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF:—

Miriam Maninger.

APPELLANT.

v.

Batia Krasikov.

RESPONDENT.

Action for recovery of rent — Plaintiff's failure to appear on date fixed for delivery of judgment immaterial — Retention of goods in shop by order of officer of the Court effecting attachment does not affect the landlord's right to the rent.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 1.10.39, in file No. 6809/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to pay LP. 38.250 with interest and costs..

J U D G M E N T :

We find nothing in the first point of the Appellant that the action should have been dismissed because the Plaintiff did not appear on

the day to which the case was adjourned for delivery of judgment. Clearly Section 2(1) of the Judgment by Default (Magistrates' Courts) Rules only refers to any stage in the hearing of the case.

We are unable to agree with Appellant that it was the Respondent who was directly responsible for the further occupation of the shop. The Respondent obtained an attachment, but it is the officer of the Court who effects the attachment; he may have been wrong in leaving the goods in the shop, it may be that it would have been better if he had had them transferred to a store but that is not the fault of Respondent who is entitled to the rent of her shop.

For the foregoing reasons the appeal is dismissed with disbursements and an inclusive advocate's fee of LP. 5.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in presence of both parties.

R/President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 194/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF:—

Joseph Levit.

APPELLANT.

v.

Moshe Zakheim.

RESPONDENT.

Action for eviction — Appeal addressed to the District Court instead of Land Court — Pending action for eviction does not excuse tenant from paying rent when falling due.

Appeal from the Judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 19th day of October, 1939, in file No. 9003/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to vacate the premises with costs.

J U D G M E N T :

Following the judgment in Land Appeal 70/35 this Court overrules the objection that the appeal was addressed to the District Court instead of to the Land Court.

The Magistrate found that Appellant did not pay or offer any rent for the renewed lease which commenced on 7.5.39 until the 2nd June, 1939, the fact that the Respondent had an action for eviction for alleged breach of the lease prior to 7.5.39 still pending did not excuse the Appellant from paying rent on the due date.

With the findings of the Magistrate we agree and the appeal must accordingly be dismissed. I sympathise to a certain extent with the Respondent and in the circumstances he will only pay disbursements and LP. 2.— inclusive advocate's fee.

Delivered this 31st day of January, 1940.

R/President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 196/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

Asher Milshtein.

APPELLANT.

v.

Yoseph Taub.

RESPONDENT.

Action for eviction — Premises required by landlord for his own use — Proof of other available premises — Difference in rent not sufficient ground to refuse eviction — Section 10(1)(e) of Landlords & Tenants Ordinance.

Appeal from the Magistrate's Court of Tel-Aviv, dated the 27.10.39, in file No. 7010/39, whereby the Appellant's (Plaintiff's) action for eviction was dismissed with costs.

J U D G M E N T :

In this case it was proved that the reason why the landlord wants to have his tenant removed from the shop and coffee-house rented in his house is that he himself needs this shop for the enlargement of his factory. The landlord used, therefore, his right given to him by Section 10(1)(e) of the Landlords and Tenants Ordinance, 1935 and claimed for eviction. In order to succeed he must also prove that there are

other premises, reasonably suitable for the purpose for which the premises were used, available for the tenant. The landlord proved that there are four such premises available on the same street with the only difference of 500 mils in the monthly rent. The Magistrate refused to evict the tenant and against this refusal the appeal is directed. The main question is the interpretation of Section 10(1)(e) of the aforementioned Ordinance. The Magistrate regarded the higher price as sufficient reason for his finding, that there are no other premises available. This is not a sufficient ground.

We, therefore, allow the appeal, set aside the judgment and remit the case to the Magistrate in order to give the Appellant the opportunity to prove that there are such premises within the meaning of Section 10(1)(e) of the Landlords and Tenants Ordinance available, taking into consideration not only the price, but all other circumstances as situation, suitability for a coffee-house and so forth, and to give a fresh judgment.

Costs to follow the event.

Delivered in open Court this 29th day of January, 1940, in absence of both parties.

R/President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 15/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.).

IN THE APPEAL OF :—

M. Goldenberg.

APPELLANT.

v.

Bank Polska Kassa Opieki (P.K.O.).

RESPONDENT.

Claim for eviction for non-payment of rent — Promissory notes given in respect of rent and deposited in Bank — Presentation for payment must be sent by Registered Post — Notice by ordinary mail insufficient.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 24.12.39, in file No. 5151/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to vacate the premises and to pay unto Respondent (Plaintiff) LP. 32.

J U D G M E N T :

This is an appeal against the judgment of the Magistrate ordering the eviction of the Appellant and to pay LP. 32.— for four promissory notes in respect of rent.

The appeal is based upon the following grounds :—

- (a) Non-presentation of the promissory notes for payment.
- (b) That Respondent is an enemy and he, therefore, could not pay him.
- (c) That there was no privity between the Appellant and the Respondent as Respondent had purchased the property from the landlord with whom Appellant had made the lease and there had been no assignment of lease or Power of Attorney by the original landlord in favour of the Respondent.

I think there is little merit in grounds (b) and (c). The Magistrate found on the evidence that the Respondent was not an enemy and I see no reason for interfering with the finding. As regards (c) there was evidence that the Appellant not only knew of the transfer of the property to the Respondent but actually regarded him as his landlord, requesting the execution of repairs *etc.*, so that I think he must be estopped now from denying that Respondent is the landlord.

Now as regards (a). There was a promissory note due on 15.11.38. This promissory note is made payable at Tel-Aviv. The Respondents, a Bank, sent by ordinary post a notice on 6.11.38, Ex. P. 5. Receipt of this notice was not admitted by Appellant.

It is argued by the Appellant that this was not presentation in accordance with Section 44, sub-section 9, of the Bills of Exchange Ordinance which requires that notice should be sent by Registered Post.

The learned Magistrate merely dismissed this argument without giving any reasons so far as I understand the judgment — unless his reason is that presentment was not necessary because the Appellant knew who the holder of the bill was. I cannot agree with this argument however. The parties agreed how the rent should be paid and it was one of the terms of the contract that it should be paid by promissory notes and therefore the maker of the promissory notes is fully entitled to require the holder of the notes to comply strictly with the law and the law requires that presentment by a Bank shall be effected by sending a notice by Registered Post ; this the Bank did not do.

It is alleged by Appellant and not denied by Respondent that the rent was duly paid into a Bank before action was brought.

I, therefore, hold that there was no breach on the part of the Appellant and allow the appeal with disbursements and LP. 5.— advocate's fee, inclusive of costs.

Delivered in open Court this 6th day of May, 1940, in presence of Mr. Apelbom for the Appellant and in absence of Respondent.

R/President.

CIVIL APPEAL No. 72/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE APPEAL OF :—

1. Abraham Mizrahi,
2. Yoel Ezra.

APPELLANTS.

v.

1. Shlomo Mograbi,
2. Abraham Mograbi,
3. Jacob Mograbi.

RESPONDENTS.

Appeal against order of eviction — Tenant ready and willing to pay rent — Actual tender of rent not essential.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 12.5.40, whereby Appellants (Defendants) were ordered to vacate the premises.

J U D G M E N T :

In this case the Appellants were Defendants before the Magistrate, where an order of eviction was obtained against them by judgment of the Magistrate on 12.5.40. The Magistrate seems to have been entirely in favour of the Appellants, but in paras 7 and 8 of his judgment he states it as his opinion that it was the duty of the Defendants to :—

“On the other hand Plaintiffs deny any tender of notes. They do, however, admit that they claimed a rental of LP. 20.— and did not agree to the former rent of LP. 9.— In the light of this admission of the Plaintiffs the question is whether there was nevertheless a duty on the Defendants to offer the notes in fact or not? In my opinion there was a duty on the Defendants to offer in fact the notes to the Plaintiffs, and it was a mistake — even though in my opinion the mistake was without any bad intention —

in that they did not offer the notes to the Plaintiffs. At any rate they have not proved this.

On 6.12.39 Defendants' attorney applied to the Rent Commissioner to fix the rent and the Rent Commissioner fixed what he fixed, but in my opinion this does not affect the eviction demand as at the time of the filing of the claim, 13.11.39, the Plaintiffs were already justified to obtain a judgment of eviction".

Under the Landlords and Tenants (Ejection and Rent Restriction) (Extension) Ordinance, No. 8 of 1939, on application of either Landlord or Tenant, the Rent Commissioner may increase or decrease the rent by not more than 20%.

Section 4(1) of the original Ordinance has been amended and Section 10(1) of Extension Ordinance No. 12 of 1935 provides :—

1. "No Court of Judge or Execution Officer shall give any judgment or make any order for the eviction of any tenant from any premises, notwithstanding that such tenant's contract of tenancy has expired, unless :
 - (a) Such tenant has failed to pay any rent lawfully due in respect of such premises, or,
 - (b) Such tenant has failed to comply with any term of any agreement of tenancy in respect of such premises ;
Provided that failure to give notice concerning the renewal of any agreement of tenancy in respect of any dwelling house within the time prescribed in such agreement shall not be deemed to be a failure to comply with a term of such agreement for the purposes of this paragraph."

2. "Where by reason of the provisions of this section any tenant continues in occupation of any premises after the expiration of any contract of tenancy the terms and conditions of such contract of tenancy shall, in so far as they may be applicable, be deemed to apply to such occupation.
Provided that subject to the provisions of Section 12 of this Ordinance in so far as they may apply to such premises the rent of such premises may be increased".

I can find nothing in the Landlords and Tenants Ordinance regarding "actual tender". There were some negotiations between the parties prior to 1.11.39 and Appellants were even prepared to pay an increase of rent of LP. 2.— for this year. The Appellants (Defendants) were always ready and willing to pay their rent regularly as previously and I must hold that they are entitled to continue their tenancy in terms of their previous contract. Either party is entitled to apply to the Rent Commissioner to increase or decrease the rent.

In view of the above provisions of the Landlords and Tenants Ordinance and the record in this case I must hold that the Magistrate erred in making an order for eviction.

Costs and LP. 5 to include all disbursements.

Delivered in open Court this 4th day of September, 1940.

President.

LAND CASE No. 20/38.

IN THE LAND COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Plunkett, J.),
His Honour Judge I. Many.

IN THE CASE OF :—

Abraham Polit.

PLAINTIFF.

v.

1. Malca Lerner (Krishevsky),
2. Mordechai Ezrahi (Krishevsky),
3. Jewish National Fund.

DEFENDANTS.

Claim for registration of a lease in Land Registry — Oral agreement to register lease — Proof of agreement by conduct of parties supported by written documents — Equitable right to registration.

Confirmed on appeal : C. A. 142/40 (1940, S. C. J. 255).

J U D G M E N T :

This is an unusual case dealing with an alleged agreement to transfer a registered lease of a plot of land by Defendant 2 to Plaintiff and the subsequent transfer in the Land Registry to Defendant No. 1.

Apparently Defendant No. 2 was granted a lease Exh. X of the plot of land in question by the J. N. F. for a period of 37 years.

The essential terms of this lease are :—

- (a) Land remains for ever property of Jewish National Fund and cannot be sold. Lease is for 37 years as from 2.1.35.
- (b) The object of the lease is to construct a dwelling house and a workshop, facing up a garden, *etc.*
- (c) Lessee undertakes to commence the construction of the house not later than one year from date hereof and to conclude the construction not later than one year

after it had commenced. Should lessee fail to start building operations within one year or should he fail to complete the house in time, lessor shall be entitled to repudiate this contract.

- (e) Provides for the payment of fees to lessor.
- (k) Lessee is entitled to convey his rights under this contract, or part thereof, to another, provided the consent of lessor is obtained.
- (n) Lessee has no right to mortgage the house without lessor's consent. Lessee likewise shall not be entitled to encumber the land without lessor's consent.
- (q) Lessee shall pay all Government and Municipal taxes in respect of land and house.

The Lessee failed to carry out the terms set out in (b) and (c). The Jewish National Fund, however, did not exercise their right to repudiate the contract.

(k) authorises the lessee to transfer his rights under the contract or part thereof by consent of lessor.

The original registration is shown in Extract Register of Deeds Exh. Y. Plaintiff alleges that at the end of 1929 Defendant agreed to transfer to him the lease of land No. 232 on terms that the Plaintiff would pay to Defendant LP. 2,500.— and he took over the debts on the land due to the Committee amounting to LP. 22.— and also taxes to the Municipality, LP. 17½ for pipes, *etc.* and that he has paid part of these and produced receipts... total in all LP. 70.—.

In early 1930 he constructed a building on this plot having obtained a building permit from the Municipality and on completion of the house he got certificates ECI from Defendant 2. Defendant 2 agreed to have the lease registered in Plaintiff's name. Plaintiff was given a form to be signed by Defendant 2 who, however, put him off day to day since 1933. The price of land was then rising. Plaintiff invested some LP. 200.— in the building and subsequently obtained a further permit and built another room in 1931. He planted trees and paid taxes to Municipality, Receipt APVI, paid some LP. 34.— in taxes and LP. 55.— apart from LP. 70.— debts due by Defendant 2. In support of his evidence see Exh. ESII of December, 1930 when Defendant writes and signs letters to the members of the Committee of the Nordiyah Quarter certifying that he had transferred all his rights under the contract made with the Jewish National Trust to Abraham Polit, the Plaintiff.

Exh. E.9II, signed letter from Defendant 2 to the Municipal Corporation Tel-Aviv, dated 29th April, 1930 wherein in para. 4 he declares that he never had nor has he any right to the building *etc.*

which is the property of Polit (Plaintiff) and further in para. 5 admits payment of debts and taxes *etc.* by Polit. Although receipts were in his, Defendant's 2, name all were discharged by Polit funds only. Para. 6 sets out the purchase of land by Polit *etc. etc.*

Exh. A. H. 1, 20.10.32. Letter from Ben Meir, agent for Jewish National Fund Tel-Aviv, to Central Office Jewish National Trust asking if there is any objection to Defendant 2 transferring to Plaintiff — in last para. he points out that Defendant 2 had already transferred some years previously to Polit who had erected a building on the plot. — He recommended Polit.

Exh. A.H.II, 24.12.32, reply from Jewish National Fund to Ben Meir. "We agree to transfer of the lease to Polit *etc.*"

Exh. A.H.IV, letter 15.1.34 from Jewish National Fund to Municipality Tel-Aviv, in which they definitely accept Polit (Plaintiff) as owner but Defendant 2 refuses to acknowledge transfer or to go to arbitration or to Jewish Peace Tribunal and they do not wish to act as Umpire. They request that Municipality do not issue a building permit to Defendant 2 until dispute has been decided by a competent Court. Plaintiff further gives evidence that he met Defendant 1 first in 1933 and on several occasions discussed the question with her and that she promised to influence Defendant 2 to sign A.P.V.

Rachel Polit gives evidence that Defendant 1 and Defendant 2 came to her house in 1933, that she showed them around and she told Defendant 2 he had assigned all his rights to Plaintiff. Defendant 1 heard all she said.

Abraham Hari, employee of Jewish National Fund, Taubis and Michael Lebartowsky also give evidence.

The second Defendant in his evidence stated that he merely permitted Plaintiff to go into possession and build a wooden hut *etc.* on condition that whenever he, Defendant 2, wished to construct a house he could do so and pay to Plaintiff what he had paid for the hut and that he would use it as a laundry. He never agreed to transfer the lease to Plaintiff's name nor to register in the Land Register. Exh. E.B.I permits him to build one room only, produces various receipts for payment to Jewish National Fund "M.E.K.L." "M.E.L.II."

He signed "E.G.I.", when his first wife was ill. He married 2nd wife, Defendant 1, in 1932.

As regards "E.G.I." he had confidence in Polit. Defendant 1 did not know of dispute before the transfer to her name. Admits going to see place with Defendant 1 and that she saw and heard everything.

Defendant 1 gives evidence that when the lease was transferred to her in 1935, "E.G.V.", she was not aware of any previous assignment to Plaintiff. She denies promising to influence Defendant 2 to transfer to Plaintiff. She paid nothing to her husband for the lease nor did she purchase the land or pay municipal taxes.

No further evidence.

In the extract of evidence given by Defendant 1 before the Chief Magistrate, Civil 291/36, Exh. "EG 3", Defendant 1 admits knowledge of the Arbitration proceedings between Plaintiff and Defendant 2 before she took over the lease.

The lease was made out in her name for these reasons :—

1. The Defendant's 2 promise before marriage.
2. He being the elder (married 4½ years ago).

It is quite clear from all the evidence and documents produced that Defendant 2 did agree in 1929 and during the life time of his first wife to transfer all his rights under the lease to the Plaintiff in consideration of payment by the Plaintiff of certain debts due by him in respect of this land to the Jewish National Fund and Municipality *etc.* Defendant 2 admits specifically the payment of these debts on Exh. "E I" and that these payments although made in his name in fact were made by Plaintiff. He further admits the transfer of all his rights under contract to Jewish National Fund in "EB 2" (to Committee Nordiya Quarter). His evidence in Court was not very convincing and we can come to the conclusion that when he desired to marry his second wife he offered the transfer of this plot of land to her irrespective of the agreement previously made with the Plaintiff. We are satisfied Defendant 1 was fully aware that there was a dispute over this land between Plaintiff and Defendant 2 and that she knew the nature of this dispute in 1933.

We must hold that the Plaintiff has established an equitable right to the transfer of this lease to his name, and we order accordingly the cancellation of the registration of this lease in the name of Defendant 1 and the registration of same in the name of the Plaintiff.

Costs and Advocate's fees. Ten pounds to include all costs.

Delivered in presence of advocates for Plaintiff and Defendants this 27th day of May, 1940.

For Plaintiff : Y. Frenkel.

For Defendants : Sz. Fellman.

President.

CIVIL CASE No. 130/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Edwards, J.).

IN THE CASE OF :—

Sura Polakiewicz.

PLAINTIFF.

v.

Kalman Polakiewicz.

DEFENDANT.

*Action for maintenance of child — No divorce or judicial separation —
Mother may sue in her own name — Proof of foreign law.*

J U D G M E N T :

In this action the Plaintiff asks the Court to order the Defendant, who is her husband, to pay to the Plaintiff for the maintenance of the infant son of the marriage a sum of LP. 15.— a month.

In accordance with the Palestine Order-in-Council the law to be applied is that of Poland. The case has been argued at length and well fought out by Mr. Ben Ari, advocate for the Plaintiff, and by Mr. Harari, advocate for the Defendant. In such a case it is of little use to consult the English Law on the subject. The English Law is entirely statutory and is to be found in the Summary Jurisdiction (Separation and Maintenance) Acts, 1895 to 1925. Cases decided under these Acts are set out at great length in Stone's Justice's Manual 65th Edition, 1933, Part 5, dealing with "Husband and Wife" at pages 866 to 888.

Notwithstanding the fact that Polish Law applies in this case, I have considered the cases cited in Stone because a very difficult question has arisen in this case to which there seems to be little guidance in the evidence of the expert who gave evidence of Polish Law, namely Dr. Rotenshtreich, advocate, and that is the question of whether the parties are actually residing together. In Stone it appears that co-habitation does not necessarily imply that a husband and wife are living together physically under the same roof. On the other hand it has been held by Sir F. Jeune, President Divorce Court, that it is not necessary that the husband should actually have turned his wife out of doors ; it is sufficient if by his conduct he has compelled her to leave the house, the question being whether it was his intention to break off matrimonial relations (see case of Charter v. Charter (1901) 84 Law Times, 272). It is also said in Stone (page 868) that desertion may take place even if the wife continues to live under the

same roof, if the husband refused matrimonial cohabitation (Powell v. Powell (1922), 38 Times L. R. 844). But such conduct must cause the wife to live separate and apart from him, and where for a long period the husband did not speak to his wife and abstained from conjugal intercourse, the parties sleeping separately in the same house and having their meals together, it was held that there was no desertion (Jackson v. Jackson, (1924) P. 19; 130 L. T. 188).

In Stevens v. Stevens, 93 J. P. 120, the test used was had the husband's conduct compelled the wife to live apart from him against her will?

In Mellows v. Mellows, 1896, Jeune, President, and Barnes, J. held that cruelty, carried out with the intention of compelling the wife to leave, constituted desertion. This case was followed by the Court of Appeal, that proof of persistent cruelty (or seemingly neglect to maintain — coupled with proof of a purpose and intention by the husband to force his wife to leave him) constituted desertion, and that such intention might be presumed to continue unless the husband satisfied the justices that his acts and declarations from the time of his wife's leaving him to the issue of the summons should have convinced her that she might safely return to him. The time limit will only begin to run at the earliest from the date when the justices are satisfied that the original intention was abandoned, and the wife was informed of it in such a way that she should be satisfied of its genuineness.

As to the effect of an offer by husband to resume cohabitation after desertion, desertion may be terminated, if the husband makes a *bona fide* offer to resume cohabitation, and the wife refuses to accept it; but the offer must be made under such circumstances that she could be reasonably expected to accept it. The question of whether the offer is made *bona fide* is a question of fact (Kershaw v. Kershaw (1887), 51 J. P. 646; and see R. v. Davidson, or in *re* Duckworth). The wife is entitled to refuse to resume cohabitation if the husband has frequently illtreated her.

The Court refused to grant a decree for restitution of conjugal rights to the wife who was addicted to drink and behaved in such a way that there was no probability of her performing the duties of married life. (Fisk v. Fisk (1920), 122, L. T. R. 248; see also Beer v. Beer (1906) 54 W. R. 564 as to habitual drunkenness, Greens v. Greens (1916) P. 188, 115 L. T. 127, distinguishing that case, and as to gross extravagance, G. v. G. (1930) P. 72; 94 J. P. 79, 75 S. J. 139). The test as laid down in Oldroyd v. Oldroyd, (1896) P. 175; 75 L. T. 231,

is whether the petitioner has been guilty of conduct which renders it practically impossible for the spouses to live properly together. *Cf.* *Jackson v. Jackson*, p. 875, Stone. Where a wife refused full marital rights without reasonable excuse to her husband and he declined to live with her, it was held that he was not guilty of desertion within the meaning of the "Matrimonial Causes Act, 1857" (now s. 185 (1) of the Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act, 1925).

There is no definition of "persistent cruelty". The Act, which is retrospective, does not constitute any new offence, but affords a fresh remedy for what was only remediable in the Divorce Court: *Lane v. Lane*, (1896) P. 133, 60 J. P. 345. But it has since been held that it means something more than such cruelty as would entitle a petitioner in the Divorce Court to a judicial separation (*Cornall v. Cornall* (1910), 74 J. P. 379), but a number of acts of cruelty committed on the same day may amount to persistent cruelty. (*Broad v. Broad*, (1898), 78 L. T. 687). "Cruelty" has never been exhaustively defined, and is a question of fact. It is necessary (in all cases), *Statham v. Statham*, P. 185, to prove conduct of such a character as to have caused danger to life, limb, or health (bodily or mental), or so as to give rise to a reasonable apprehension of such danger.

Having regard to the state of the Polish Law (as far as I can find out) I must decide whether the Plaintiff has proved that the Defendant has unreasonably neglected to provide reasonable maintenance for her infant child whom he is legally liable to maintain, and if so whether she is entitled to an order from me compelling the Defendant to pay her a monthly sum.

With regard to the question whether a mother should sue for maintenance of her child in her own name, it is clear that the mother should sue in her own name. I refer to the recent case of *Stevens v. Tirard*, Vol. 56 Times Law Reports, page 65, and especially Lord Justice Goddard's remarks at the top of page 68 where the learned Lord Justice says "it is the mother's money. She has the spending of it, and she is accountable to nobody for it", "it" being the money awarded for maintenance of a child.

With regard to evidence of Polish Law I think it would be better if the law allowed me first of all to make my findings of fact, and then to submit them to an expert witness on Polish Law and say to him "You have read the file and record of evidence and my findings of fact; would the Polish Courts on such evidence order the Defendant to pay maintenance?" So far as I know, it has not been the practice so far to do so. Mere citations from legal text books or from statutes

do not help much when the expert witness does not know the facts. There is a provision in Article 64(3) for inviting a Consul to sit as an assessor but I have never known of this being done, although it is a good provision. At the same time it might be difficult to arrange for it in practice. The position at the moment is very unsatisfactory.

There is another important point which the advocate for the Defendant, Mr. Harari, raised, although he did not wish to press it, *viz.* that it is doubtful whether Polish Law can be applied since Poland is now occupied by an enemy of the Mandatory power of Palestine, namely Great Britain. There may be much in this point but I do not intend to deal with it. There is, however, another point which has always struck me about Art. 64(2), *viz.*, it is doubtful whether an expert witness on the personal law is giving evidence on the law of the same part of the foreign country as that from which the foreigner has actually come from. Unless he does, of course, the evidence of personal law is valueless and it is not always possible to ensure that there is this necessary identity.

The child in question is under five years of age and, in my view, it is desirable, in the interests of the child, that the child should remain with its mother. The word "custody" does not appear in Art. 51 although the word "guardianship" appears, and I do not think that the word "guardianship" in Article 51 refers to custody, but refers to an order appointing guardians, *e. g.* when the father has died. At the same time the question of custody is so bound up with the question of maintenance that I do not think that they can be separated in a case such as this. It is all very well for the father in this case to say that he loves his child and that he would be prepared to keep him. I think that the evidence does not altogether support the contention that he has been very anxious in the past about providing he child with proper food *etc.* If a tradesman applies to a father for payment of bills for food for the child, one would expect him to take these accounts and discuss them with his wife if he thought the bills too high or the goods ordered too extravagant, but in this case the evidence of the tradesmen (see pages 9, 10, 11, 12 of the record) shows that the Defendant was, at any rate, rather indifferent. I am not prepared to say that the child should be taken away from his mother. The whole position between the Plaintiff and the Defendant is most unfortunate. It is clear that there were faults on both sides. The Plaintiff herself proved herself in the witness box to be a very angry and bad tempered woman. The Defendant, I think, is a stubborn man. It is quite impossible for me to say at whose door the blame chiefly lies

for the unfortunate state of affairs existing between the parties to-day. I can only look at the matter from a common sense point of view. I must look facts in the face. Whether there is any chance of these two people coming together again seems to me to be unlikely. The Defendant himself admits that he was convicted and it may be true that the wife once struck her husband. The only possible answer that I can give is this, namely, that there is evidence, which I can accept, that the Defendant has refused, before this case commenced, to contribute properly towards the maintenance of the child, and I must hold in the circumstances of this case, that the child should remain with its mother. It follows, therefore, as a logical corollary, that the husband must be ordered to pay something towards the maintenance of the child. This would appear clear both from the point of view of English Law and from the point of view of Polish Law (see Dr. Rotenshtreich's evidence). But before making any order I wish to deal, very briefly with some aspects of the evidence. It is clear that the Plaintiff knew she was marrying a rich man (see p. 14 of Record). The husband is now about fifty years of age (page 15). There were suggestions of a divorce (p. 16). The evidence of the Plaintiff, which I believe, about her husband contributing a trifling sum only towards the maintenance of the child (see middle and bottom of page 19 of Record) is important. The Plaintiff has said "The Defendant will not release me of my obligation to keep the child" (page 22). This, also, is important. I accept the Plaintiff's word that she is prepared to keep and maintain the child. It is really an extraordinary situation. Plaintiff says "Our doors are opposite one another in the same house" (page 22). In that set of facts, no evidence of Polish Law which I have heard is such as to prevent me from ordering the Defendant to help, at any rate, towards paying for the maintenance of the child, who is now only a little over four years of age. If the parties wish to continue living this extraordinary sort of life (see p. 23 of Record), I do not suppose that any one or any law can prevent them. But I must decide on the evidence of Polish Law (see Dr. Rotenshtreich's evidence) whether Defendant should be ordered to contribute towards the maintenance of the child, and I think that I can and should so order him. The Defendant attributes the present state of affairs to the Plaintiff's extravagance (see P. 25 of Record). The state of affairs after this Court ordered Defendant to pay LP. 10.— monthly maintenance *pendente lite* is described by the Defendant (p. 27). Defendant admits that he lives in a room adjoining his wife's flat (page 29). As I have said before, it is an extra-

ordinary state of affairs. But I am not sitting here as a Matrimonial Causes Court or as a Court that can decree Judicial Separation in the same way as Courts in England can do. Defendant admits that he was convicted (pp. 29 & 30). The Defendant says that, in 1939, his net income was LP. 17.— or LP. 18.— monthly (p. 30). It is really very difficult to ascertain what his net income is and I think that the only safe method is to accept his word for this. The Plaintiff's demands are excessive. It may be unfortunate if she will be unable to provide the child with a first class education, excellent nurse, and expensive clothing and toys, *etc.* I cannot, however, help that. I am not prepared to accept the Defendant's evidence (p. 33) that he never ceased providing all the necessaries for his child. This is contrary to the evidence of the tradesmen, who have given evidence, which I prefer and accept. This has been a very difficult and troublesome case. But I have come to a clear conclusion that the only proper course for me to adopt (and there is Dr. Rotenshtreich's evidence to support me) is to order Defendant to contribute a monthly sum towards the maintenance of the child of the marriage. What amount should I order? This is also a difficult question to answer. But I think that a fair sum to order will be LP. 8.— monthly. I, accordingly, order Defendant to pay to the Plaintiff LP. 8.— monthly for the maintenance of the child. The Plaintiff does not, in this suit, ask for alimony or maintenance for herself. The Defendant will also pay Plaintiff's costs of this action, to include a fixed sum of LP. 10.— advocate's fees.

Delivered in open Court at Tel-Aviv this 31st day of January, 1940, in presence of Mr. Ben Ari and Mr. Harari, advocates.

President.

CIVIL CASE No. 83/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: His Honour the President (Edwards, J.),

IN THE CASE OF:—

Genette Mercades-Perahia.

PLAINTIFF.

v.

David Mercades.

DEFENDANT.

Application for maintenance of child — Parties divorced — Former

application before Rabbinical Courts, although made together with divorce proceedings, debars Plaintiff from suing in Civil Court.

J U D G M E N T :

Rabbi Zeev Arye Rabiner, the Secretary of the Tribunal of the Chief Rabbinate Tel-Aviv, has given evidence before me and produced the file in case No. 398/38. — At the hearing of that case, the present Plaintiff by her then advocate, Mr. Ben Ami, said :—

“Inasmuch as the Defendant does not have any earnings, and in view of the fact that there are no prospects of the parties coming to terms, I ask for an order for maintenance in respect of my client at the rate of LP. 2,500 mils a month as well as LP. 3,500 mils for the child.”

In view of the clear fact that she definitely made her claim in the Rabbinical Court, including the claim for maintenance for the child, I do not think that she can come to this Court now. The mere fact that the Rabbis may have made only the usual preliminary Order for the trial period of separation for three months, does not affect the fact that she elected to go to the Rabbinical Court in the first instance.

That that is the test, seems clear from the second para. of the judgment of the Supreme Court in Civil Appeal 51/38, *Mintz v. Mintz*. I do not see how this case can be distinguished in principle from the case of *Mintz v. Mintz*.

I accordingly dismiss this action. No costs.

Delivered in open Court this 2nd day of February, 1940, in presence of Mr. Makoff for Defendant.

President.

CIVIL CASE No. 184/37.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE CASE OF :—

Moshe Sherman.

APPLICANT.

v.

Minna Sherman.

RESPONDENT.

Maintenance — Difference between annual lump sum and weekly allowance — Application for variation of order.

R U L I N G :

In this case the parties were apparently divorced in 1934, and by agreement what was termed a judgment was entered on the 3.8.37, whereby the husband agreed to pay the wife LP. 5.— *per mensem*. There is no mention in the judgment or order that the husband agrees to pay this instalment during their joint lives.

According to English law, on a decree of dissolution or nullity of marriage, the Court may order the husband to secure the wife to its satisfaction such gross sum of money or such annual sum for any term not exceeding his life as it shall deem reasonable having regard to her fortune, if any, to the ability of the husband and to the conduct of the parties. In addition to or instead of such order the Court may order the husband to pay to his wife during their joint lives a monthly or weekly sum for her maintenance.

When the Court has ordered a husband to pay his former wife during their joint lives a monthly or weekly sum for her maintenance the Court may modify or discharge the order or temporarily suspend it as to the whole or any part of the money so ordered to be paid and may again revive the order wholly or in part. The procedure is by Petition. See Halsbury, paras. 1145, 1156, 1157, Vol. 16.

In my opinion there is a difference between an order for payment to cover their joint lives or an annual payment for which an application to revive by either party must be made by Petition and a simple monthly payment over a period which is not fixed.

According to the Married Women Maintenance Act (7) 1920, an order providing husband weekly payment, husband if unable to pay may show cause upon fresh evidence before the Justice to have the order varied. The Court may vary or discharge such order.

The judgment or order in the present case is of the same nature (although not made by a Court of summary jurisdiction) and can be varied or discharged upon application of either party by motion and subject to satisfactory proof the Court may make an order to vary or discharge the previous order.

Further hearing to be fixed.

Delivered in open Court this 14th day of July, 1940.

President.

CIVIL APPEAL No. 159/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

Israel Rosental.

APPELLANT.

v.

Fishel Shpilberg.

RESPONDENT.

Dealing on behalf of an anonymous body of persons — Personal liability of person contracting — Right of redress unaffected.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court of Tel-Aviv, dated the 20.7.39, in file No. 3024/39, whereby the Appellant (Defendant) was ordered to pay LP. 15.900 with costs.

J U D G M E N T :

After having perused the file we can not agree with the Appellant, that the Magistrate wrongly found privity between the parties. It is clear that there are no contractual relations between the Respondent and the school Talpioth. It was not proved that a committee of parents represents the mentioned school. The Defendant pleaded that he was only an agent of this "committee of parents". The most simple way for him was to call the members of this committee as a third party and to prove by their evidence want of privity between him and the Plaintiff. But the Defendant did not choose this way and tried to prove that he dealt with the Plaintiff only on behalf of some anonymous body. This, even if proved, would not discharge him from liability towards the Plaintiff — of course he may be entitled to redress against the members of the Committee or the school itself.

For these reasons we dismiss the appeal and confirm the judgment with costs and disbursements for the Respondent and LP. 3 advocate's fees which sum includes all profit costs of Respondent's advocate in this case.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in presence of both parties.

R/President.
Judge.

CIVIL APPEAL No. 178/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

J. Orzechovitz.

APPELLANT.

v.

Yeruham Gabai.

RESPONDENT.

Sale by auction — Value of goods and amount realised on sale are two different things — Theoretical value of things not seen by witness cannot be accepted as evidence.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 7.9.39, in file No. 1044/39, whereby the Appellant's (Plaintiff's) action for LP. 30 was dismissed with costs.

J U D G M E N T :

The difficulty in this case appears to me to arise largely by the mishandling of it by the Plaintiff below.

Actually I am of the opinion that the action is *res judicata* but as the Defendant withdrew this plea in the Court below it does not appear that he can take it on appeal.

We are thus left with the evidence. The onus was upon the Plaintiff to prove that Defendant had not sold to the highest bidder. He actually endeavoured to prove that the articles were worth more than they realised, but this does not appear to be quite the same thing. A thing may be sold to the highest bidder but for various reasons the price at which it is knocked down may be considerably less than its real value. However the Plaintiff chose his own method of proving his case and the Magistrate was of the opinion that the evidence of the witnesses was too theoretical and general for him to hold that definite articles not seen by the witnesses were worth more than the sum for which they were sold.

We see nothing unreasonable in this finding by the Magistrate and we see no reason for interfering with his decision.

Appeal dismissed with disbursements and LP. 5 advocate's (inclusive) fee.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in the presence of Mr. Apelbom for Appellant and Mr. Pardo for Respondent.

R/President.

Judge.

CRIMINAL APPEAL No. 23/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE APPEAL OF :—

The Attorney General.

APPELLANT.

v.

I. Elisheva Shkolnik & 15 ors.

RESPONDENTS.

Meaning and extent of Section 9 of Interpretation Ordinance — Sect. 9 explanatory only but not obligatory — Publication of "Orders" and "Notices" is not part of the General Ordinance and is not judicially noticed — Evidence must be produced before closing of case for prosecution.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, in file No. 2335/40, dated 15.3.40, whereby the Respondents (Accused) were acquitted.

J U D G M E N T :

The accused were charged in this case under Section 35(a) of the Police Ordinance and Section 30 Criminal Code Ordinance.

It appears from the record that the only evidence regarding a licence to hold a procession was given by Mr. Abraham Nayon of the District Offices, Tel-Aviv, who stated that "No application made to hold procession on 3.3.40". This witness was not cross-examined by the Defence.

The Defence submitted that there is no case because according to Section 35(a) of the Police Ordinance as amended the District Superintendent may require by "general or special public notice" etc., and that no proof of such notice having been made the prosecution must fail as there is no proof that a licence was necessary.

The Chief Magistrate did not call upon the Defence and held : —
"There is no evidence to show that procession was prohibited. Regula-

tion must be produced in copy of the *Official Gazette*. Section 9 Interpretation Ordinance”.

From this judgment the Attorney General is appealing.

I will first dispose of the question in dispute regarding the meaning of Section 9 of the Interpretation Ordinance. In my opinion this section means that the *Official Gazette* containing any public notice *etc.* (if produced), shall (without further proof) be *prima facie* evidence in all courts of the due making and tenor of such public notice *etc.* This section is merely an explanation as to how far all courts are bound by the contents of a *Gazette* when produced but does not set out that such *Gazette* must be produced. Since the public notice was not produced nor its publication questioned, Section 9 does not seem relevant. This does not, however, dispose of the case since the Magistrate held that there was no evidence produced by the prosecution to show that the procession was prohibited.

The Appellant contends that after the Defence closed, the prosecution submitted that there was no need to put in the *Gazette* but if required they would do so and that the Magistrate refused. That there is no obligation to prove what is the Law. When the District Superintendent of Police published that notice it became law and should be treated as part of the Ordinance and should be judicially taken notice of as per Section 14 of the Interpretation Ordinance. The Magistrate should have taken judicial notice without the production of the *Gazette* and as the case is not completed the Magistrate's judgment should be quashed and the case returned for completion.

It is contended for the Respondents that although it is admitted that prosecution proved that no licence was issued this is of no use unless it is proved that a licence was necessary. The requirements of Section 35(a) of the Police Ordinance must be proved. (1) Publication, (2) holding of an unlicensed procession. As to the contention that the Magistrate should take judicial notice according to Section 14 of the Interpretation Ordinance: The Definition of “Ordinance” contained in Section 2 of the Ordinance does not include “Public Notices”. There is, however, a separate definition of Public Notices which does not come under the definition of Ordinance. A Public Notice must be proved. If the production of the *Gazette* is part of the case for the prosecution it should be produced before the case for the prosecution is closed. Section 15 of the Interpretation Ordinance again separates “Orders and Notices”. Asks that appeal be dismissed.

I do not agree with the Appellant's submission that a publication

of a "general or special Notice" under Section 35(a) of the Police Ordinance should be taken as part of the general Ordinance and as such, according to Section 14 of the Interpretation Ordinance, be judicially taken notice of without further proof.

Section 3(c) Interpretation Ordinance defines :

"Ordinance" any enactment by the legislature of Palestine and includes orders by the High Commissioner in Council, orders of the High Commissioner and *regulations* and *orders* made under an ordinance *etc.*"

"Regulations" includes rules and bye laws.

"Public Notice" means a notice published in the *Gazette etc.*

There is no definition of "Orders" which are sometimes more definite than a notice such as a "Direction" or "Conclusion".

This Public Notice clearly does not fall either within the meaning of "Regulations" or "Orders" contained in the Section defining "Ordinance". Notices and orders are also mentioned separately in Section 15, Interpretation Ordinance.

A Court, therefore, is not bound to take judicial notice without further proof of the Publication of a Notice under Section 35(a) Police Ordinance. The Superintendent of Police under this Section has considerable powers as to times and terms ; he may even vary or revoke by subsequent notice. The notice is in the form of a request to persons who desire to hold processions *etc.*, to apply for a licence.

In my opinion where a charge is brought under this Section it is the duty of the prosecution to prove before the Court the due publication of the notice. When publication has been established it will be for the Court then to decide upon the evidence any questions which may arise regarding the issue or non issue of a licence. The onus is on the prosecution to prove the charge and when the case for the prosecution is closed and the charge has not been proved the accused is entitled to request his acquittal. The prosecution cannot at this stage be permitted to tender further evidence.

The judgment of the Magistrate is confirmed and the appeal dismissed.

Delivered in open Court this 30th day of May, 1940.

President.

CRIMINAL APPEAL No. 22/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE: His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE APPEAL OF:—

Attorney General.

APPELLANT.

v.

1. Zvi Altshuler,
2. Yacov Mordoch,
3. Arie Greenstein,
4. Eliezer Reich,
5. Zacharia Nooni.

RESPONDENTS.

Unlawful assembly — Section 35(1) of Police Ordinance and Section 81 of C. C. O. — Assembly originally lawful may become unlawful by subsequent conduct.

Note: The judgment in this case was confirmed on appeal: CR. A. 69/40 (1940, S. C. J. 529).

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 26.3.40, in file No. 2717/40, whereby the Respondents (Accused) were acquitted.

J U D G M E N T :

The accused in this case were charged with taking part in a riot contrary to Section 81 C. C. O., 1936, in that on the 2.3.40 between the hours of 9.00—12.00 *a. m.* they riotously assembled together in the streets of Tel-Aviv town and threw stones on the Police and Military.

The learned Magistrate proceeded first to examine and decide whether an unlawful assembly had taken place. It is clear that a charge of unlawful assembly can be brought under Section 35(1) of the Police Ordinance or Section 81 of the C. C. O. Under Section 35(1) of the Police Ordinance the District Superintendent of Police has power by Public Notice to require any person desiring to hold a meeting or procession *etc.* to apply in writing for a licence. An assembly or forming procession contrary to the terms of any such public notice constitutes an unlawful assembly. It does not appear from the record that the prosecution relied upon this section. In my opinion the Chief Magistrate erred in taking this Section into consideration,

and in presuming that the procession was properly licensed. The question did not arise.

Turning, therefore, to Section 79 C. C. O.: Para. 1 defines unlawful assembly :—

- (1) "Where three or more persons assemble and being assembled conduct themselves in such a manner as to cause persons in the neighbourhood reasonable fear that the persons so assembled will commit a breach of the peace or provoke other persons to commit a breach of the peace, the persons so assembled are an unlawful assembly."
- (2) "It is immaterial that the original assembly was lawful."
- (3) "When the unlawful assembly has begun to execute the purpose for which it assembled by a breach of the peace and to the terror of the public, the assembly is called a riot and the persons assembled are said to be riotously assembled."

From the record it appears that although there is no evidence to prove that the original intention of the assembly in procession was unlawful, yet there is in my opinion ample evidence which can be believed, to show that by its conduct subsequently it became an unlawful assembly and later a riotous assembly.

I do not agree with the Chief Magistrate that A. S. P. Hegerty was not a "person" within the meaning of Section 79(1). There is the uncontradicted evidence of Hegerty and others as to the general conditions, prevailing in Tel-Aviv on the day in question and I must hold that a Police Officer whose duty it is to maintain law and order is certainly a competent person to say that he reasonably feared that the persons assembled would commit a breach of the peace. Again I do not agree with the Chief Magistrate in his finding regarding Section 82 of the C. C. O. Clearly Mr. Epstein, the District Officer, was present and addressed the crowd asking them to disperse which they refused to do. This statement by Hegerty as to what actually occurred was not disputed or contradicted. I consider that the Chief Magistrate is stretching the requirements too far in holding that although the statement of several credible witnesses as to what took place is allowed to go uncontradicted yet the prosecution have failed to prove their case because they did not call Mr. Epstein the District Officer.

The judgment of the Chief Magistrate is quashed and the case remitted to the Court below for completion.

Delivered in open Court this 30th day of May, 1940.

President.

CIVIL APPEAL No. 19/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE APPEAL OF :—

1. Sharif & Mudawar,
2. Mohd Sharif Mansour,
3. Shahin Mudawar.

APPELLANTS.

v.

N. V. Bunge's Handelsmaatschappij
Amsterdam.

RESPONDENT.

Proof of custom — Acceptance by conduct — Act proving pre-existing contract.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 9.2.40, in file No. 11748/39, whereby the Appellant was adjudged to pay LP. 246.896 mils with interest and costs.

J U D G M E N T :

Although this case might have been determined without going into the question of custom, the learned Chief Magistrate has, however, dealt with this question very thoroughly and is satisfied from the evidence heard that a verbal contract is binding in the wheat trade and I see no reason to differ from his judgment on this point. I can find nothing in the arguments of the Appellant or in the authorities quoted to make me think otherwise.

As regards that part of the judgment which refers to "Dominion exercised by Appellant over the wheat consistent with ownership": From the record it appears that the cargo was diverted from Haifa to Jaffa at the Respondent's request and that 160 tons were in fact off-loaded at Jaffa at his request. This is clearly an act of acceptance. The doing of an act in relation to the goods which recognises a pre-existing contract of sale. See Chitty, page 87. There is an acceptance of goods within the meaning of the Sale of Goods Act when the buyer does any act in relation to the goods which recognises a pre-existing contract of sale, whether there be an acceptance in performance of the contract or not. *Abbott v. Wolsey* (1894), 2 Q. B. p. 455.

I see no reason to differ from the Chief Magistrate's judgment on this point either.

The Chief Magistrate's judgment is confirmed and the appeal dismissed with costs. LP. 3 Advocate's fees.

Delivered in open Court this 21st day of May, 1940, in presence of advocates for both parties.

President.

CIVIL APPEAL No. 176/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge Ph. Korngrun.

IN THE APPEAL OF :—

Nissan Kroiz.

APPELLANT.

v.

1. "Moledet" Partnership,
2. Efraim Agashwili.

RESPONDENTS.

Claim for return of money paid in respect of a contract for the sale of land — Parties to the contract — Purchaser (Plaintiff) in default — Action premature.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated the 24th day of August, 1939, whereby the Appellant's (Plaintiff's) action for LP. 81.620 was dismissed with costs (in file No. 6585/36).

J U D G M E N T :

In this appeal there are three questions of Law :

- 1) Whether the contract, which is the basis of the claim, is a valid one or a nullity, alternatively :
- 2) Whether there is privity between the Plaintiff and the Defendant No. 1, the partnership "Moledeth".
- 3) Whether the Defendant No. 2 was entitled to retain all money paid to him by the Plaintiff (Appellant) as purchase price of a plot sold, as damages because the Plaintiff, the purchaser, committed a breach of the contract and did not pay the rest of the purchase price.

As to the first point the Appellant argues that the Plaintiff purchased a plot from "Moledeth", that the name of this firm is mentioned in the preamble — whilst the contract is signed by "Efraim Agashwili".

For this reason, contends the Appellant, there is no contract at all between the parties in existence. The contract is written on a printed firm-sheet of paper which bears the inscription "Moledeth-Jerusalem". These words are struck out from the name of the vendor and the name of Efraim Agashvili is inserted as the name of vendor. So that this plea must fail.

As to the second point the Magistrate is right in deciding that Plaintiff's party was Efraim Agashvili and not the firm "Moledeth".

As to the third question the Magistrate rightly found that the Plaintiff committed a breach of the contract and did not pay the rest of the purchase price, and that the Defendant No. 2 was and is willing and prepared to transfer the plot after payment of the whole price by the Plaintiff. The claim is, therefore, in every case premature.

We therefore dismiss the appeal and confirm the judgment with costs and LP. 3 inclusive advocates' fees for every Respondent.

Delivered in open Court this 31st day of January, 1940, in presence of Mr. Ziev for Appellant and in absence of Respondent.

R/President.

Judge.

CIVIL APPEAL No. 145/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV,
SITTING IN ITS APPELLATE CAPACITY.

BEFORE : His Honour the R/President (Curry, J.),
His Honour Judge I. Many.

IN THE APPEAL OF :—

Izhak Gavrilovitz.

APPELLANT.

v.

Nathan Weinreb.

RESPONDENT.

Claim for refund of money paid in respect of land — Privity of parties — Plaintiff must prove his case — Refusal of Defendant to testify on his own behalf is not evidence against him — Admissibility of oral evidence.

Appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv, dated 18.6.39, in file No. 9598/35, whereby the Appellant (Defendant) was adjudged to pay LP. 132.327 with costs.

J U D G M E N T :

This is an appeal from a judgment of the Magistrate's Court whereby the Appellant was ordered to pay to the Respondent the sum of LP. 132.327.

The Respondent alleged before the Court below that the Appellant sold to him a plot of land of an area of 10.353 *dunum* at a price of LP. 29 the *dunum* and that, in spite of having received the full purchase price, the Appellant transferred to the Respondent an area of 5.790 *dunum* only. The Respondent's claim was, therefore, for the refund of the price of the 4.563 *dunum* not transferred.

The Appellant denied having sold to the Respondent the said plot of land and argued that he acted as intermediary or broker — between the Arab vendors and the Respondent.

The principal document on which the Respondent based his claim is a piece of paper which purports to be a receipt of monies in respect of various transactions in land.

Besides this document, two witnesses were heard on behalf of the Respondent, namely the Respondent's son and Respondent's advocate.

The Magistrate, after hearing some evidence on behalf of the Appellant entered judgment for the Respondent.

The only point for us to decide is whether there was sufficient evidence before the Magistrate to support his findings. In his considered judgment, the learned Magistrate seems to have had much hesitation before reaching a conclusion; and, it is clear from the judgment, that the reason which weighed down the scale in favour of the Respondent is the fact that the Appellant did not tender his own evidence in support of his defence.

Now, the Respondent, in order to succeed in his claim, had to prove : (a) that the Appellant was the vendor; (b) that the price agreed upon was LP. 29 the *dunum* and not a lump sum for the whole area.

In our view, the evidence produced by the Respondent on these two points was contradicted by an official document, namely the deed of sale signed by the Respondent and the two vendors. According to this document, the vendors of the land in question were two Arabs by the names of Hadra and Amneh and the subject matter of the sale was a certain share "*musha*" of land for a certain sum of money without any particulars as to the area or as to the price of each *dunum*. In the said deed, the name of the Appellant appears only as a witness.

Further, it is clear from a letter written by the Respondent's agent, Dr. Pikhholz, to the Appellant, that the latter was empowered to buy the

said land for the Respondent. And, as a matter of fact, the Appellant did receive from the Respondent a brokerage fee in connection with the same transaction, which is rather inconsistent with the Respondent's allegation that the Appellant was the vendor of the same land.

It may be that the Appellant, though acting only as broker, has guaranteed the area of the land in question ; but that does not appear from the evidence, besides that should be proved by documentary evidence in accordance with Article 80 of the Ottoman Civil Procedure Code.

The appeal is, therefore, allowed and Respondent's claim dismissed with disbursements and costs and LP. 4 advocate's fees.

Delivered this 14th day of November, 1939, in presence of both parties.

R/President.
Judge.

LAND CASE No. 4/40.

IN THE LAND COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : His Honour the President (Plunkett, J.).

IN THE CASE OF :—

1. Clara Lustig,
2. Siegfried Bruenn,
3. Herman Ellern,
4. Ester de Gerot.

PLAINTIFFS.

v.

1. Ester Milner,
2. Seev Milner.

DEFENDANTS.

Right of way — Registration of servitude in Land Registry — Injunction.

J U D G M E N T :

In this case, the plot of land in question was owned in *Musha* shares by a number of people amongst whom were the Defendants. Partition was effected and a plan drawn up Exh. "P I" indicating the parcellation agreed to under the scheme. Parcel 119 which is shown as a semicircular passage or road is registered in the name of the Defendants, leading to all the houses. The report of the Surveys and Engineers contains the status : Parcel No. 134, now 119, area 690 square metres left for roads. Plaintiff who is the owner of the plot

purchased after parcellation maintains that he is entitled to a right of way over road on foot and with carriages at all times by law and of necessity.

On the 28th December, the Defendants wrongfully obstructed the said way by erecting iron poles, planting trees and shrubs thereon, making excavations, steps and generally blocking the way. Which obstruction Defendants have contended to maintain. Plaintiff asks for judgment declaring :—

- (1) The right of way.
- (2) The entry in Land Registry of same.
- (3) Order to Defendants to refrain from obstructing way.

Defendants submit that the land in question is registered in the name of Defendant 1 and that there is no cause of action against Defendant No. 2.

Defendants deny that Plaintiff, or any of the public have any rights of way over parcel 119 on foot and by carriage. That the Plaintiffs have other ways of reaching these plots. That this Court has no power to grant this application and alternatively that Plaintiffs be ordered to pay LP. 350.— compensation to Defendants.

Having heard the evidence in this case and considered the documents produced, it is clear that parcel 119 registered in name of Defendant 1 is intended and was understood by all parties to this partition to be reserved as a road, without any restrictions as to the use of this road and that Defendant 1 assisted by Defendant 2 have taken upon themselves the authority to close this road. The authorities quoted by Defendants do not assist and in particular Art. 1145 of the *Mejelle* quoted is in favour of the Plaintiffs.

Judgment is entered for the Plaintiffs declaring that they are entitled to a right of way over the Road (parcel 119) owned by Defendant 1 on foot or otherwise. The Land Registrar to be notified that an entry should be made to this effect in the Land Registry.

Defendants are further ordered to refrain from interfering with the Plaintiffs' enjoyment of their said right of way and to remove all obstructions likely to interfere with this right.

Costs and advocate's fees.

I am not at all satisfied with the attitude and evidence of the Defendants, especially Defendant 2 and I rather feel that they hoped to extract LP. 350.— from the Plaintiffs as set out in para 9 of their defence.

Delivered in open Court this 4th day of September, 1940.

President.

M. A. 167/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE CASE OF :—

Agudat Yeshivat "Beit Yosef".

APPLICANT.

v.

1. Alter Hasfeld,
2. Bila Smitizky,
3. Zila Feigele Silberstein,
4. Rina Kanster,
5. The General Mortgage Bank Ltd.

RESPONDENTS.

Exemption from Court fees — Religious institution — Certificate by Chief Rabbi — Possession of immovable property not always fatal to claim for exemption.

O R D E R :

The Applicants are Yeshivat Beit Yosef Association which runs a seminary for religious studies in Tel-Aviv. With the exception of Respondent No. 2 there has been no appearance by or on behalf of the other 4 Respondents.

The application is for the exemption of Court fees in a case which Applicants wish to lodge in the Land Court for the ownership of a plot of land and a building thereon and the cancellation of registration of mortgages in favour of Respondents Nos. 3 and 4 respectively.

It has been argued by advocate for Respondent No. 2 that in paras 4 and 6 of the proposed statement of claim Applicants admit that the Association owns immovable property, *i. e.* the plot and building used for the seminary and synagogue and he refers to the Ruling of the Chief Registrar in M. A. C. R. 41/38 in which it was held that Applicants who own immovable property cannot be entered in the category of paupers.

The Applicants produced a certificate from the Chief Rabbi of Palestine, Dr. Isac Halevy Herzog to the effect that Applicants are unable to pay the fees on the action.

I have also heard the evidence of Rabbi Diskin, manager of the seminary who stated that the institution is supported by donations and its whole existence is based on charity. He further stated that the Association cannot sell the property registered in its name as

under the contract between the Association and Respondent No. 2 the property is in the nature of a trust which cannot be sold. Furthermore the whole purpose of the Association which is the maintenance of the synagogue and seminary will be defeated if the property is sold.

Upon the evidence of Rabbi Diskin and the certificate of the Chief Rabbi of Palestine, I am satisfied that the Applicants are unable to pay any Court fees and they are provisionally exempted from payment thereof in the action which they propose to institute in the Land Court as referred to above.

Given this 30th day of July, 1940.

Registrar.

LAND CASE No. 12/40.

IN THE LAND COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE CASE OF :—

Shoshana Rosenthal.

PLAINTIFF.

v.

1. Estate of Behor Shmuel Padro, deceased,
2. Mazal Padro,
3. Aviezer Padro,
4. Malka Padro,
5. Zofiyah Padro.

DEFENDANTS.

Interrogatories — No power to adjourn application for leave to deliver interrogatories — When questions material leave must be granted even if interrogatories unnecessary at present stage of action.

O R D E R.

This is an application by motion for leave to deliver interrogatories consisting of 26 questions addressed to the Defendants. In their written and oral pleadings Defendants object to the grant of the application on the ground that a large number of the interrogatories in question are either irrelevant and others should be disallowed on grounds advanced in the written pleadings.

Rules 143 and 144 make it a condition precedent that leave to deliver interrogatories may be granted only after the framing of issues.

Now, in this case the first and most important issue with which the Court will have to deal reads as follows:—

“Whether Plaintiff is entitled to the ownership and possession of the property subject matter of this claim or any part thereof”.

In the light of the document signed before the Chief Rabbi at the Rabbinical Court of Tel-Aviv, on 11th Av, 1934, it seems that the whole case may turn on the determination of the 1st issue. I feel, therefore, rather inclined to adjourn the grant of leave to deliver interrogatories until the 1st issue is disposed of by the Court as the interrogatories seem to me unnecessary at this stage of the proceedings. However, on perusal of Rules 143 and 144 it transpires that they do not contain a similar provision to that found in Rule 151 to the effect that the Court, Judge or Registrar may adjourn an application made thereunder if satisfied that the order applied for is not necessary at that stage of the action.

In the absence of such a provision in the Rules dealing with interrogatories and as all the 26 interrogatories relate to the matters in question in the action, *i. e.*, the alleged fraud or misrepresentation in procuring the property in dispute:

It is ordered that the Plaintiff be at liberty to deliver to the Defendants the interrogatories set out in the list marked “A” and appended to the application to deliver same dated the 19th of September, 1940 and that the said Defendants do answer the interrogatories as prescribed by the Civil Procedure Rules, 1938, within 7 days and that the costs of this application be costs in the cause.

Given this 5th day of November, 1940.

Registrar.

CIVIL CASE No. 120/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE MATTER OF:—

Frederick Parker, Ltd.

APPLICANT.

v.

1. Palestine Engineering Corporation,
2. David Kuperman,
3. Moshe Kuperman,
4. Shlomo Kuperman.

RESPONDENTS.

Provisional attachment — Where action already lodged application must conform to C. P. R. — Veracity of statement of claim irrelevant — Applicant need not offer security — Valuation unnecessary where Tabu extracts filed.

O R D E R :

This is an application under Rule 302 of the Civil Procedure Rules, 1938, for a provisional attachment to be levied upon the property of the four Respondents, who figure as Defendants in the present action. The application is accompanied by an affidavit, and has been submitted in accordance with the provisions of Rule 305 of the said Rules.

The objections raised by counsel for Respondents were as follows :—

- 1) That the documents which form the subject-matter of the present action, and on which this application is based, bear the signature of the 1st Respondent only, and are not signed by Respondents 2, 3 and 4. The latter are partners in the partnership which is Respondent No. 1, but did not sign the documents in their personal capacity, and, accordingly, cannot be sued upon them. The Applicant (Plaintiff) will be in the position to institute proceedings in the Execution-Office against the partners only in accordance with, and subject to the provisions of, Sec. 18, para. (2) of the Partnership Ordinance. Counsel for Respondents also referred to Articles 271 and 276 of the Ottoman Civil Procedure Code, which require a *prima facie* of the cause of action, as a prerequisite for the levying of a provisional attachment.
- 2) That Applicant had not complied with the provisions of Section 302 of the Civil Procedure Rules, inasmuch as he had not produced a valuation of the property which he intended to attach, and had not requested the Respondents to furnish him a guarantee.

Having considered the arguments put forward by both parties I have come to the following conclusions :—

A) It has been repeatedly held, and there is also a decision of the District Court (Civ. 99/39) to that effect, that whenever the statement of claim has already been lodged, every application for provisional attachment has to comply with the provisions of Rule 302 of the Civil Procedure Rules. The Articles of the Ottoman Civil Procedure Code, in so far as they are still in force, apply only in those cases where the application for the provisional attachment precedes the lodging of the statement of claim.

B) In accordance with Rule 302, the Court, Judge or Registrar,

who hears the application, is not concerned with the veracity of the statement of claim or the enforceability of the documents. The rule contains special provisions, which have to be acted upon, and Respondents' first objection cannot be entertained.

C) As to Respondents' second contention, *i. e.* that the provisions of Rule 302 had not been complied with — it is for the Court to obtain from the Applicant the security which it will deem necessary, but it is in no way incumbent upon an applicant to serve upon the respondent a notice, requiring him to furnish a security, prior to lodging the application. Neither do I consider a valuation necessary in this case, whereas *Tabu* extracts have been produced by Applicant.

I, accordingly, order that Respondents do furnish a bank-guarantee to the amount of LP. 1250.— (one thousand two hundred and fifty Palestine Pounds), to secure the claim together with costs and expenses.

Failing the production of the said security until 12 at noon, to day, the 22nd April 1940, I order that a provisional attachment be, then, levied upon the property of the Respondents (Defendants), as specified in the application, with the exception of the machinery and the installation in the Mantacheff Petrol Station, as adduced in paras. 5 and 6 of the above application.

Should Respondents, at any time hereafter, produce a guarantee to the amount of LP. 1250.—, as referred to above, the attachment shall, then, stand withdrawn.

Applicant shall produce a guarantee to the amount of LP. 250.— (two hundred and fifty Palestine Pounds), or deposit the same sum in the Cash Office of this Court, to cover any loss caused to Respondents should Applicant's claim prove unfounded.

Respondents will bear the costs of this application, together with LP.2.— advocate's fee for attending before me.

Given this 22nd day of April, 1940, in presence of counsels for both parties.

Registrar.

CIVIL CASE No. 136/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE CASE OF :—

Moshe David Hanoch Halevy.

APPLICANT.

v.

Local Council Ramat-Gan.

RESPONDENT.

Removal of provisional attachment — Attachment levied under Ottoman C. P. C. not to be withdrawn by Registrar under C. P. R. — Proper course is application to Court.

O R D E R.

This is an application by motion to revise an order of provisional attachment on monies due and/or to become due to Applicant made by me *ex parte* on the 5th May, 1940 under Art. 271 of the Ottoman Civil Procedure Code, or alternatively to amend the order so as to limit the extent of the attachment to the amount involved in dispute plus costs.

As to the first part of the application, it is clear that the provisional attachment order was not made under Rule 302 of the Civil Procedure Rules. It follows, therefore, that para 5 thereof empowering the Registrar to withdraw an attachment is not applicable particularly in view of the Ruling of the President of the District Court in Case No. Civil 217/40 on an application by way of appeal from the order of the Registrar where it was held that : "nothing in Registrars Ordinance justifying the removal of an attachment by the Registrar and Rule 6(a)(iii) empowers the Registrar to issue attachments and aggrieved party can appeal under Rule 8(1) of the Registrars Ordinance".

Thus the proper course to be taken by an aggrieved party whether Defendant or 3rd party in circumstances similar to the present case seems to be that provided for in Art. 279 of the Ottoman Civil Procedure Code, *i. e.* by application to the Court within 8 days of notice. This application must, therefore, be rejected.

As to the alternative application both parties have agreed to it and it is hereby ordered that a fresh notice issue to all those who have been asked to attach monies due to the Applicant limiting the amount

to be attached to LP. 500.— to secure the amount in dispute plus costs.

No application for costs has been made and I make no order as to costs.

Given this 11th day of September, 1940.

Registrar.

CIVIL CASE No. 192/40.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE : The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE CASE OF :—

The Palestine Orange Export Co.

APPLICANT.

v.

Freishberger Bros.

RESPONDENT.

Application for extension of time to lodge opposition to enforcement of an award — C. P. R. only applicable if not inconsistent with Arbitration Rules — Seven days' period to file opposition cannot be extended — Security for costs.

O R D E R.

This is an application by motion consisting of two prayers :—

- (1) That the Respondent who figures as Plaintiff in the action be ordered to give security for the payment of all costs which may be incurred by the Applicant (Defendant) in accordance with Rule 285 of the Civil Procedure Rules.
- (2) That Applicant be granted an extension of time within which to file an opposition to the enforcement of an award applied for by the Respondent.

Inter alia counsel for Applicant submitted that in view of Section 15(1) of the Arbitration Ordinance which provides that all applications to the Court under the Ordinance must be made by petition in accordance with the Rules of Civil Procedure for civil actions and Rule 7 of the Arbitration Rules, 1937 (A. V. III, p. 952) which provides that the Rules of Court for the time being in force relating to civil procedure and applicable to the Court concerned shall apply *mutatis mutandis* to all proceedings in the Courts provided for under the Arbitration Ordinance, Rule 361 of the Civil Procedure Rules relating to enlargement of time applies to an opposition contemplated

in Rule 3 of the Arbitration Rules, 1937, notwithstanding the time limit of 7 days provided therein.

The reason which he gives for failing to file his opposition within time is that Applicant's advocate required much longer than 7 days to study the arbitration proceedings produced before he can submit his opposition.

Counsel for Respondent contended that :—

(i) Applicant has no standing in this case and consequently his two requests must be rejected on the ground that he failed to exercise his right of opposition within the time prescribed in Rule 3 of the Arbitration Rules.

(ii) Enlargement of time under Rule 361 of the Civil Procedure Rules can only be granted where any period is fixed or granted by the Court, Judge or Registrar but not by law. In our case the period is limited by the Arbitration Rules and there is no authority empowering the Court, Judge or Registrar to enlarge it. Rule 7 of the Arbitration Rules makes Rules of Court relating to civil procedure applicable to cases such as the present one, only *if not specifically otherwise provided for*; the time limit is a clear exception and Rule 361 of the Civil Procedure Rules cannot apply.

(iii) The reason for Applicant's failure to submit his opposition in time is untenable particularly in view of the fact that the advocate by whom the Applicant is represented himself conducted the arbitration, (which took 20 hearings to complete), on behalf of the Applicant and is well aware of the points involved.

As to the question of security for costs Respondent's advocate submitted that since it is stated in the award that the Applicant admitted a liability of about LP. 46.— no matter what the result of the application for the enforcement of the award may be, the sum admitted is sufficient to cover Applicant's expenses should he be allowed to step into those proceedings, which would in fact amount to a few piastres, *i. e.* the fee payable on the application and nothing else.

To this last submission Applicant's advocate contended that the expenses may amount to much more as he intended to submit an application to set aside the award.

Reference was made to the ruling of the District Court in Civil No. 147/39 dated 2.11.39 in which it was held that "the rules of procedure prescribed for civil actions referred to in Section 15(1) of the Arbitration Ordinance are, in fact, the Arbitration Rules, 1937, at any rate, in so far as proceedings arising out of arbitration are con-

cerned" and to my order on application for enlargement of time in Civil No. 177/40 of 31.7.40.

Having considered the arguments put forward on behalf of both parties I have no other alternative but to concur with the arguments put forward by Respondent's advocate *viz.*: that the time limit of 7 days prescribed in Rule 3 of the Arbitration Rules for the filing of an opposition to an application for the enforcement of an award cannot be affected by the Civil Procedure Rules in view of Rule 7 of the Arbitration Rules which excludes the application of Rule 361 of the Civil Procedure Rules. It may be worth while to mention that the facts in this application are quite different from those dealt with in my order in Civil 177/40 as there was no clash between the Civil Procedure Rules and any other Rules. Furthermore in the order referred to above the application was for enlargement of time to submit pleadings the power for which is contained in Section 6(e)(2) of the Registrars Ordinance. While in this case I am asked to disregard Rules 3 and 7 of the Arbitration Rules, 1937, for which there is no authority. Consequently I consider that the application has no standing at this stage of the case. This being so there is no need for me to deal with the prayer for security.

The application is, therefore, dismissed. Applicant to bear the costs of this application and to pay Respondent LP. 1.— for attendance before me.

Given this 23rd day of September, 1940.

Registrar.

CIVIL APPEAL No. 129/39.

IN THE DISTRICT COURT OF TEL-AVIV.

BEFORE: The Registrar, Mr. Z. Harakabi.

IN THE APPLICATION OF:—

Kalman Glantz.

APPLICANT.

v.

"Express" Office for the transfer of money. RESPONDENT.

Taxation of costs on appeal to District Court — "Costs to follow the event" — Schedule III of C. P. R. inapplicable to costs on appellate judgments of District Courts — Fixed costs awarded by Magistrate in second judgment — No further taxation possible.

O R D E R :

This is an application for taxation of costs of an appeal from the judgment of the Magistrate's Court, Tel-Aviv. In their judgment the Appellate Court remitted the case to the Magistrate for reconsideration and a fresh judgment and ordered costs to follow the event. The Magistrate subsequently entered judgment for Applicant, (Appellant) for LP. 2.670 with 4/5 of the costs of the appeal plus 500 mils advocate's fees and ordered as to other costs that each party shall bear his own costs.

The bill of costs submitted on behalf of the Applicant is for LP. 12.560 being four fifths of a total of LP. 15.700 made up of LP. 12.750 for various services rendered by the advocate under Schedule III to the Civil Procedure Rules, 1938, and LP. 2.950 disbursements.

Both parties have submitted written pleadings with special reference to the question whether Rule 278 of the Civil Procedure Rules and Schedule III thereunder are applicable to taxation of costs in appeals to the District Court from the Magistrate's Court.

As a matter of fact I could dispose of this application briefly on its merits. Yet in view of the practical importance of the points involved I propose to deal with it also from its general aspect in order to enable the unsuccessful party to test my decision before a higher instance if he chooses to do so.

In a recent order given by the Registrar of Jaffa, in Motion No. 167/40, Civil 9/40, *Goldenberg v. Meyer & another*, it was held that the Civil Procedure Rules apply only to appeals from Magistrates' Courts in so far as express provision is made. Upon a review of this order in C. A. 9/40 this view was upheld by the President of the District Court Jaffa who held that :—

"The only provisions of the Civil Procedure Rules which apply to appeals from Magistrates' Courts to District Courts are to be found in Part XXXI of the aforesaid rules and unless and until the remainder of the rules are made applicable to appeals from Magistrates' Courts it seems clear that Part XXVI dealing with the taxation of costs only applies to civil actions and matters lawfully brought in the Supreme Court sitting as a Court of Appeal" *etc.*

I entirely agree with this view particularly in view of the terms of Rule 3 of the Civil Procedure Rules which makes them applicable to actions and matters brought in the Supreme Court sitting as a Court of Appeal and in District and Land Courts presumably in exercising original jurisdiction only with the exception of those pro-

visions which are expressly applicable to the District and Land Courts in their appellate capacities. However, the order of the Registrar referred to above contains also the following *obiter dictum* :—

“The question now that commends itself for decision is to what fees and costs a party to a successful appeal in the District Court is entitled. To this I would reply that such a party whether appellant or respondent in whose favour the appeal is decided, is entitled to some costs to be taxed by the Registrar who under the Registrars Ordinance is the Taxing Master of the Court, if the Court did not fix the amount of costs to be paid by the losing party. The Registrar on granting these costs is to have consideration to the amount of the case and the volume of the work involved”.

I do not agree with this view and it seems to be contrary to the view taken by the Chief Registrar in *H. C. 8/39, Moshe Smilansky v. Subhi Khursheed*, where he held that although he was taxing master of the Supreme Court as a High Court he was not given any “machinery” with which to tax and found, therefore, that he could only tax disbursements.

The Registrar Jaffa also held that as the value of the majority of cases brought in the Magistrates' Courts is comparatively small, the application of Schedule III to appeals to the District Court would have very embarrassing results. I think that this constitutes only part of the difficulty arising from the existence of a rigid scale of taxation. While Schedule III may seem out of all proportion in appeals from judgments where the sum adjudged is small they may be regarded as fairly moderate on appeals from the Chief Magistrate's Court when the sum adjudged may amount to LP. 250.—, *i. e.* LP.1.— less than the value in a case triable by a District Court. Moreover, if we hold, as I do, that Schedule III does not apply to the District Court in its appellate capacity it still applies to appeals to the Supreme Court from judgments of the District Court in that capacity no matter how negligible the amount involved may be.

Coming back to our present case. The District Court remitted the case to the Magistrate and directed that costs should follow the event. When the Magistrate subsequently ordered that Applicant shall have $\frac{4}{5}$ of the costs of the appeal, he exercised his discretion conferred upon him by Rule 207 of the Magistrates' Courts Procedure Rules, 1940 and awarded fixed costs which in view of the opinion expressed above and the absence of any scale of costs in the Magistrates' Courts Procedure Rules, must be taken as $\frac{4}{5}$ of the dis-

bursements only. He may alternatively be regarded as having exercised the discretion of the appellate Court in following the direction that costs should follow the event. In either case his taxation must be considered as final.

The application must, therefore, be rejected and further taxation disallowed.

Respondent to have 110 mils costs of his reply to Applicant's submission and LP. 1.— attendance fee.

Given this 27th day of October, 1940.

Registrar.

הגשת תביעה על-ידי מוסד העוסק בגביית שטרות נגד תשלום — פרוש המושג האנגלי Champerty — זכות לפעול פעולות משפטיות נגד תשלום מיוחד לעורכי-דין בלבד.

Proceedings instituted by society dealing with collection of bills against payment — Interpretation of champerty — Exclusive right of advocates to handle legal cases for a remuneration.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 12.7.40, בתיק מס' 5461/40

פסק-דין

העובדות אשר מצא שופט השלום ואשר בנוגע אליהן אין כמעשה נגוד בין הצדדים הן, ששותפות „דשר“ (התובעת והמערערת) עוסקת באופן פרופסיונלי בעד תשלום בגביית שטרות של קלינטים שונים. הקרדיטורים האלה מביאים לשותפות את השטרות, נותנים לשותפות אינפורמציה, השותפות מכינה את תביעת תיהם לפני בתי משפט שונים ומשלמת לעורך-דין שיופיע לפני בתי משפט ובעד כל הפעולות האלה מקבלת בתור שכר עבודה 10 אחוז מהסכומים אשר גובה. שופט השלום מצא שיש בתביעה הנוכחית, שהיא אחת מהתביעות אשר הוגשו על-ידי השותפות „דשר“ — מה שמכנים ביודיקטורה אנגלית בשם „Champerty“ ודחה את התביעה. נגד פסק-דין זה הוגש ערעור.

בישיבה פומבית טענו באי-כוח הצדדים בנקודה משפטית אם יש פה Cham-perty או לא. אחרי שמיעת באי-כוח הצדדים ועיון בחוק ובתיק, אנחנו מוצאים שאין שום צורך להשתמש בחוק האנגלי ובמושג המשפטי Champerty בזמן שהחוק הארץ-ישראלי הוא ברור מאד בנושא זה. בהתאם לפקודת עורכי-הדין 1938 רק לעורכי-הדין מותר להתעסק באופן פרופסיונלי, כלומר, נגד קבלת שכר, בהנהלת צעדים משפטיים בשם ולטובת קלינטים (סעיף 2(a)). לפי סעיף 2(ב) של אותה הפקודה חוג הפעולות השמורות על-ידי החוק בשביל עורכי-הדין כולל את הנהלת כל טרנזקציות בשם איש אחר אשר נופלות לגדר הפרופסיה של בריסטר וסוליסטור באנגליה. אין שום ספק שקבלת קלינטים במשרד, קבלת אינפורמציה מהם, קבלת דוקומנטים לשם הגשה לבית המשפט, נתינת עצות בקשר עם הדוקומנטים האלה, הכנת התביעה, קבלת כסף להוצאות, סדור הסכם בנוגע לתשלום שכר-עבודה והזמנת עורכי-דין — הן פעולות אשר באנגליה נעשות על-ידי סוליסטור. הפעולות האלה אסורות לפי החוק לכל בן אדם אשר אין לו רשיון לטפל בהן (סעיף 3(1) של פקודת עורכי-הדין, 1938). צדק איפא שופט השלום ברחותו את התביעה.

החלט לרחות את הערעור, לאשר את פסק-הדין של שופט השלום, כמו כן לחיב את המערער, לשלם למשיב הוצאות הערעור ושכר עורך-דין (כולל) בסך 3 לא"י.

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 18.10.40, בנוכחות ב"כ הצדדים.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

his action. שופט השלום ענה על השאלה הזאת בחיוב בזה שקבל תביעה כזו חלקית ונתן פסק־דין לטובת התובע. בית המשפט הזה איננו יכול להסכים לדעתו של שופט השלום. בסעיף 2 של ההסכם קובעים הצדדים שבמקרה אם הנתבע פטר לא ישלם אחד מהתשלומים שבסעיף אחד או את הרווחים — חל פרעון כל החוב עם הרווחים תכף ומיד. הנתבע לא שלם אחד מהתשלומים ובוזה הרגע חל כל החוב, ז"א בערך 1000 לא"י. במקום להגיש תביעה אחת על יסוד ההסכם וכל השטרות, הגיש התובע את תביעתו על יסוד שטר אחד על מאה לא"י אשר זמן פרעונו טרם בא. אנחנו סבורים שאין התובע רשאי לחלק את תביעתו באופן כזה מסיבות דלקמן:

(א) על־ידי חלוקת חובו לחלקים התובע משנה את סמכות בית המשפט מפני שעל חובו רשאי לדון רק בית משפט מחוזי.

(ב) התובע גורם לנתבע ענוי על־ידי זה שמושך אותו לבית המשפט עשר פעמים במקום פעם אחת וגורם לו הוצאות עשר פעמים, אם נסכים שיתבע כל שטר ושטר לחוד. כונת הצדדים היתה ברורה: להסכים לתשלום החוב בשעורים ועל יסוד שטרות, רק במקרה אם הנתבע ידייק בתשלום השעורים. אבל במקרה של אי תשלום לא להשתמש בשטרות כי אם בחוזה ולקבל בפעם אחת את כל החוב. חלוקת התביעות היא לכן בנגוד לכונת הצדדים כמו שהתבטאה בחוזה.

גם הסעיף (1)52 של התקנות לפרוצדורה האזרחית דורש שהתביעה תכלול את כל התביעות שיש לתובע נגד הנתבע מאותה הסבה החוקית. אמנם סעיף זה נוגע רק למשפטים לפני בית משפט מחוזי, אבל הוא כולל את הפרינציפ היסודי.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק־דינו של שופט השלום ולדחות את התביעה. כמו כן לחייב את המשיב לשלם למערער הוצאות המשפט בשתי אינסטנציות, לסך של 3 לא"י בתור שכר עורך־דין (כולל).

פסק־דין זה נתן בפומבי ביום 29.2.40, בנוכחות ב"כ המערער ושלא בנוכחות המשיב.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 91/40
בבית המשפט המחוזי בתל־אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.
 במשפט שבין:
 "דשר", שותפות.
 מערער ת.
 נגד
 שמואל שפיגלמן.
 משיב.

התביעה מבוססת על שטרות אשר בעבורם נתנה תמורה מלאה. בעד השטרות נתן התובע לנתבע את כל כרטיסי הרכבת וכל כרטיסי האניה אשר מאפשרים לנתבע לנסוע מפה לאמריקה ובחזרה. שני הצדדים מסכימים בזה שהנתבע נסע על יסוד הכרטיסים האלה מפה לרומניה ומשם לאמריקה ושרק כוח עליון, כלומר, התפרצות המלחמה הפריע לנתבע לחזור על יסוד אותם הכרטיסים. התובע יהיה אחראי לשלם לרכבת ולחברת האניות מחיר מלא של כל הכרטיסים האלה — ואין עליו שום אחריות בעד העובדה הבלתי תלויה ברצונו. לא התובע צריך לסבול את תוצאות הכוח העליון, ביחוד שחברה לאניות אשר הפסיקה את שליחת האניות שלה מאמריקה לאירופה נתנה לנתבע מכתב לסוכנותה בבוקרשט להחזיר לו את החלק המגיע לו בעד הנסיעה בחזרה. בסוף, אם נתנה על שטרות אפילו תמורה חלקית וזו נתנה במקרה שלפנינו — השופט צריך היה לחיב את הנתבע בתשלום כל סכום השטר.

היות וכל העובדות שבמשפט הזה הן מוסכמות או קבועות כבר על-ידי השופט, אין צורך להחזיר את התיק ואנחנו מחליטים לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולחייב את הנתבע (המשיב) לשלם לתובע את הסך 20 לא"י בצדוף דבית חוקית מיום 5.10.39, הוצאות המשפט, הוצאות הערעור וסך 5 לא"י (כולל) בתור שכר עורך-הדין. פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 6.9.40, בנוכחות המערער ושלא בנוכחות המשיב.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור אורחי מס' 245/39

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מערער.

פטר יוסף.

נגד

משיב.

רוטנברג מ.

חלוקת תביעה — הגשת תביעות נפרדות על סדרת שטרות הנובעים מפעולה אחת אסורה.

Splitting up of action — Separate claims on a series of P/Ns given in connection with a single transaction are forbidden.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום ברחובות, בתאריך 17.12.39.

בתיק מס' 818/39.

פסק-דין

השאלה במשפט זה היא אם דשאי התובע לחלק את התביעה הנובעת לטובתו מאיזה תווה או יחסים חוקיים אחרים, למספר תביעות יותר קטנות. To split

לתת את החנות מפני שבעצמו יצא ממנה ומסר אותה לידי בעל הבית. הפקת ההנאה היא תנאי יסודי לתשלום דמי שכירות לפי הסעיף 478 של המג'לה ואם פסקה ההנאה ואי-אפשר לנתבע למסור אותה לתובע — אין שום חיוב בשכר. הנתבע איננו רשאי להחזיק בשטרות בעד התקופה שאין ביכלתו למסור לתובע את החנות לו רצה התובע לקבל אותה.

אין חשיבות לכל השאלה אם הנתבע (השוכר העקרי) ותר באופן מפורש לתובע (שוכר משנה). גם בלי ותור אין לו שום זכות לקבל שכירות בלי נתינת הנשכר.

אין גם כן שום ערך לטענותיו שהוא סבל איזה נזק. הנתבע קבל מהתובע את כל השכירות בעד כל התקופה. עשה דיסקונטו על שטרות ואם לא רצה לעזוב את החנות היה יכול להשאר בה ואז היה רשאי לקבל מהתובע שכירות ואי אפשר להסכים באופן חוקי שמצד אחד לא יתן שום תמורה ומצד שני ירויח שכירות בעד דבר שאיננו בידו.

לכן החלט לקבל את הערעור לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולחייב את הנתבע להחזיר לתובע 9 שטרות כל אחד על סכום של 15 לא"י. או לשלם לתובע סך 135 לא"י בצרוף רבית חוקית מיום 15.5.38 הוצאות המשפט והוצאות הערעור וסך 5 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-הדין הזה נתן בפומבי ביום 17.5.40 שלא בנוכחות הצדדים.

קורנגרין
פ. ד"ר (חתום)
שופט

ד"ר מני
(חתום)
שופט

ערעור אזרחי מס' 87/40

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מערער.

שלמה דיזנהויז.

נגד

משיב.

יצחק בן-יוסף.

תביעה על פי שטרות — תשלום חלק מהתמורה — הפרעה על-ידי כוח עליון — זכות המחזיק בשטר לגבות אותו בשלמותו.

Action on P/Ns — Payment of part of the consideration — Force majeure — Right of holder to claim payment in full.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, מיום 16.6.40, בתיק מס' 3413/40.

פסק-דין

השופט טעה בהערכתו את המצב החוקי הנוצר בין הצדדים על יסוד כל העובדות אשר קבע בעצמו ואשר בנוגע אליהן אין במעשה נגוד בין הצדדים.

פסק-דין

המשפט הזה כבר פעם שניה לפנינו. בפסק-דיננו הראשון נתנו לשופט השלום הוראות ברורות לשמוע את הנתבע נוטע על חשבון איזה שטר שלם סך 25 לא"י, שטר התביעה או שטר אחר על 100 לא"י. — יונה נוטע העיד ששלם את הסכום הזה על חשבון שטר התביעה. ה' נוטע הוא חיב, אשר יש לו כלפי התובע שני חובות והוא בשבועה העיד שסך 25 לא"י שלם על חשבון חובו הגדון בתביעה זו. בזה נגמר הענין וצריך לנכות מסכום השטר 25 לא"י. לכן החלט לקבל את הערעור ולשנות את פסק-דינו של שופט השלום בכיוון זה שעל הנתבעים לשלם לתובע סך 9 לא"י בצרוף רבית חוקית מיום 18.4.37 ושכר עורך-דין (כולל) 3 לא"י.

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 17.5.40 שלא בנוכחות הצדדים.

קורנגרין
שופט

ד"ר מני
שופט

ערעור אזרחי מס' 42/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מערעת.

„אלקון את טיפנברון“.

נגד

משיב.

ראובן שליט.

תביעה להחזרת שטרות — התמורה בשכר-דירה — חוסר אפשרות למסור את הנשכר — הפקת הנאה תנאי הכרחי לתשלום התמורה.

Claim for return of P/Ns — Rent as consideration — Inability to deliver possession of leased premises — Possibility of enjoyment as condition preextent to payment of the consideration.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, מתאריך 21.3.40 בחיק מס' 6263/38.

פסק-דין

שופט השלום צודק בדבר אחד וזה באמרו שאיננו מוצא זכות מוסרית לנתבע שיעמוד על דרישת השכירות עבור כל התקופה בזמן שהוא בעצמו שוחרר מבעל-הבית משכירות בעד אותה התקופה. אבל שופט השלום טעה בחשבו שהיתה לנתבע שליט איזו זכות חוקית לדרוש מהתובעת שכירות בעד הזמן שהתובע לא גר בחנות בתור שוכר משנה. השטרות נתנו בתור דמי שכירות חנות ואין שום זכות לנתבע לדרוש את התשלום אם איננו נותן תמורתם חנות ואיננו יכול

נורוק והנתבע בקשד עם הקניה הנ"ל. התובע התחייב גם כן לשלם את חצי ההוצאות שמר נורוק הקדיש על חשבון הנתבע ולהקדים להבא את חצי ההוצאות שתחולנה על חלקו של הנתבע.

בהתאם להתחייבות הנ"ל הכניס התובע על חשבון הנתבע סך — 200 לא"י בערך והנתבע אז חתם על השטר המוצג (Ex DI/1) ומסר אותו לתובע בתור בטחון.

בהתאם לסעיף 5 מהחוזה התחייב הנתבע להחזיר לתובע ולמר נורוק את הסכומים שכל אחד מהם הקדים על חשבונו במקרה של הפסד בעסק המשותף. במקרה של ריחוק ינוכו הסכומים הנ"ל לטובת התובע ומר נורוק מהרוחים הראשונים שיתקבלו על חשבונו של הנתבע. הוברר מהעדויות שנשמעו שהעסק המשותף עוד לא חוסל, שהנתבע עודנו עובד לטובת השותפות ושהאיחור בפעולות נגרם ע"י המאורעות וע"י מסיבות שהן מחוץ לכוחו רצונו של הנתבע.

בתנאים כאלה היות והשטר המוגש קשור עם החוזה Ex DI/2 בית המשפט סבור, שתביעת התובע היא מוקדמת ואיננו רשאי לתבוע את כספו מהנתבע אלא אחרי חיסול העסק ובהתאם לתנאי סעיף 5 מהחוזה.

לכן החלט לדחות את תביעת התובע ולחייבו בהוצאות ושכר ע"ד כולל — 10 לא"י.

פסק-דין זה הוצא בפני ב"כ הצדדים והודע בפומבי ביום 8.3.1940.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 22/40

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

אדולף בלוך.

מערער.

נגד

1. משה וולפרט.

2. יונה נוטע.

משיבים.

תביעה על שטר — הנתבע חייב שני חובות שונים — במקרה של תשלום חלקי, הזכות בידי הנתבע לקבוע על חשבון איזה חוב נתן את התשלום.

Action on P/N — Defendant indebted in two separate debts — When partial payment made, right of Defendant to state on account of which debt payment was made.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב בתיק מס' 10433/38, מתאריך 8.2.40.

מהיום רבית קצוצה. בנוגע לסכום של 6 לא"י הוכח שסכום זה שולם למתוך בין הצדדים, כלומר לאיש שלישי.

בנוגע לסך 30 לא"י בית המשפט הזה מסכים עם דעתו של שופט השלום שהיו פה שני עסקים נפרדים — אחד בין הצדדים (הממשכן ומקבל המשכון. המלוה) והשני בין החיב ובין איש שלישי אשר הגיש את השטר על 180 לא"י חתום על-ידי המערער בזמן עשית הטרנסקציה בטבו.

יכול להיות שהמשיב קנה את השטר על 180 לא"י בזול יותר בסכום של 150 לא"י, והרויח 30 לא"י, אבל הטרנסקציה הזאת איננה נוגעת לטרנסקציה של קבלה ונתינה של המשכנתא.

לכן החלט לדחות את הערעור ולאשר את פסק-הדין של שופט השלום — כמו כן לחיב את המערער לשלם למשיב הוצאות הערעור וסך 3 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 23.2.40 בנוכחות ב"כ המשיב.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

תיק אזרחי מס' 327/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

דוד אילגובסקי.

נגד

נתבע.

ראובן חוטוקי.

תביעת חוב לפי שטרות — יחסי שותפות בין הצדדים — שטרות לבטחון סלוק החוב — תביעה מוקדמת.

Action on promissory notes — Partnership relations — Promissory notes given as security for debt — Action premature.

פסק-דין

תביעת התובע במשפט זה מבוססת על שטר חוב שעבר זמך-פרעונו. (DI/I Ex)

הנתבע טען שלשטר הנידון אין כל תמורה. הוא טען עוד שהשטר הנידון ניתן אך ורק בתור בטחון בקשר עם חוזה שותפות שנעשה בין התובע, הנתבע ומר שלמה נודוק ולפני החוזה הזה אין התובע רשאי לתבוע מאת הנתבע את סכום השטר הנידון.

אחרי שמיעת הוכחות שני הצדדים הוברר שבין התובע והנתבע ומר שלמה נודוק קיים חוזה (Ex DI/2) לפי החוזה הזה התובע נכנס בתור שותף שלישי בעסק קניית קרקעות והתחייב לשלם את שליש ההוצאות שכבר הוצאו ע"י מר

proof, Judge must not dismiss action before giving the Plaintiff the opportunity to put the Defendant to the oath.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, מיום 21.7.40, בתיק מס' 4297/40.

פסק-דין

בהתאם לסעיף 1818 של המגילה השופט איננו רשאי לתת לנתבע שבועת צד בלי שידרוש אותה התובע. כששופט חושב שהתובע לא הוכיח את תביעתו בהוכחות אחרות, עליו לפנות לתובע בשאלה אם הוא רוצה להשביע את הנתבע, לפי נוסח ידוע, ורשאי להשביעו אך ורק אם התובע ידרוש או יבקש. גם לפי הפרוצדורה החדשה, אין דבר שכזה בידי השופט בעצמו. הוא יכול להזמין את מי שמוצא לנכון לתת עדות, אבל אז יש לבא-כוח התובע הזכות לחקור את העד הזה. לפני ששופט השלום נתן לתובע את ההודמנות הזאת אין לו שום יכולת להגיד שאין הוכחות מספיקות להוכחת התביעה. לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-דינו של שופט השלום ולהחזיר לו את התיק עם הוראות לתת לתובע אפשרות מלאה לחקור את הנתבע בתור עד. ההוצאות לפי התוצאות.

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 30.9.40, בנוכחות ב"כ הצדדים.

קורנגרין	פ. קורנגרין
שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 223/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.
במשפט שבין:

מערער.

בן-משה.

נגד

משיב.

אדולף זליג.

תביעה על שטר — טענת רבית קצוצה — תשלום כסף לצד שלישי (המתוך) אינו נחשב לרבית — בית המשפט אינו מתחשב בסכום ששולם עבור שטר על-ידי צד שלישי.

Claim on P/N — Plea of usurious interest — Payment to third person (broker) not interest — Court will not consider the price paid for the P/N by third person.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 1.12.39, בתיק מס' 7942/38.

פסק-דין

השאלה היחידה במשפט הזה היתה אם סכום של 30 לא"י וסכום של 6 לא"י

עצמם ושלם להם סכומים הגונים בעד זה. אין שום ספק שחוץ מהמכונות והבית קנה התובע את השם שהוא מהוה עצם העסק. השם הוא חלק מהרכוש הנקנה והוא goodwill ואין לנתבעים הזכות להשתמש בו באיזו צורה שהיא.

(ב) האופן שבו השתמשו הנתבעים בשם „אלפא“ מראה בעין את כונתם להכנס בהתחרות בלתי הוגנת עם התובע (unfair competition). הם כותבים את המלים „המיסדים והמומחים של“ באותיות קטנות בזמן שהמלה „אלפא“ מודפסת באותיות גדולות ונראות לעין. הנתבעים משתמשים פשוט בפירמה „המומחים של אלפא“ ובזה עושים רושם כאלו היו עוד היום המומחים של הפירמה הזאת. אמנם הביא באיכח הנתבעים אסמכתאות שיש לבני אדם הזכות להודיע מאיזה מקור באו הכשרונות והידיעות שלו — אבל התנאי היסודי לזה הוא שלא תוברר כונה ברורה לנצל את רכושו של התובע ואת הריקלמה שלו ולהזיק לו בדרך זו.

(ג) מספיק אם הנתבעים מתנהגים כך שהקהל יכול לחשוב שביניהם ובין התובע יש קשר מסחרי בשביל לתת לתובע הגנה *Harrod v. Harrod*, ביחוד כשהקהל ידע שהם (*Digest 1205—294/43*) פעם עבדו אצל התובע.

(ד) אסור לנתבעים להשתמש בכל שם הפירמה של התובע בהוספת אי אלו מלים רק. *Manchester Brewery Co. v. Digest 65/200*. ועל ידי זה לגרום לספקות בעיני הקהל וחוסר בטחון למי שייכת הפירמה.

על יסוד הנימוקים הנ"ל אנחנו מחליטים להוציא צו נגד הנתבעים בעצמם וכל האנשים העובדים אצלם לא להשתמש בשם „אלפא“ באיזה שהן מדעות, פרסומים ושלטים שלהם או בכל צורה אחרת כמו כן לשלם לתובע הוצאות המשפט ושכר עורך־דין (כולל) בסך 10 לא"י.

פסק־דין זה ניתן בפומבי בנוכחות באי כח הצדדים ביום 24.5.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור אורחי מס' 109/40.

בבית המשפט המחוזי בתל־אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בתביעה שבין:
„יג"א“.

מעררת.

נגד

משיב.

שמואל שחור.

בטול תביעה מחוסר הוכחות מספיקות — חובת השופט להשביע את הנתבע לפי דרישת התובע — במקרה של חוסר הוכחות מספיקות אסור לשופט לבטל את התביעה לפני שנתן לתובע את ההזדמנות להשביע את הנתבע.

Dismissal of action for lack of proof — Duty of Judge to put the Defendant to the oath at the request of Plaintiff — Where insufficient

תיק אזרחי מס' 212/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מרימסקי נתן.

תובע.

נגד

נתבעים.

נוברשטרן אליעזר ועוד שלשה אחרים.

תביעה למתן צו מניעה — (*Injunction*) — השתמשות בשם פירמה אחרת, אפילו עם הוספות, אסורה — כונה להטעות — קניית עסק כוללת גם את „השם הטוב“.

Claim for injunction — User of name of firm, even with additions, forbidden — Intent to deceive — Purchase of business with the goodwill.

פסק-דין

הנתבעים, אליעזר, יהודה, משה ומנחם נובשטרן, עבדו פעם יחד עם עוד שותפים בתור פועלים בבית חרושת „אלפא“ לנקוי יבש וצביעה. בשנת 1934 נכנס התובע בתור שותף לעסק „אלפא“ זה ואחרי זמן קצר קנה התובע מאת הנתבעים ושאר שותפיהם את הבית אשר בו נמצא בית החרושת „אלפא“ יחד עם כל העסק. התובע שילם או לנתבעים את חלקם בעסק בסך 537.500 לא"י והם עזבו את בית החרושת. מאותו הזמן התובע הוא הבעל היחידי של בית החרושת לנקוי יבש וצביעה תחת הפירמה „אלפא“ אשר רכשה לה שם טוב ויסדה כל מיני סניפים בתל-אביב. בין הסניפים האלה היה גם איזה זמן סניף ברחוב אחד-העם 54 אשר אחרי כן חוסל. התובע לא רק הוכיח את בעלותו בעסק העובד בשם „אלפא“, כי אם גם שהיה מוציא לשם פרסום העסק והשם הזה בערך 150 לא"י כל שנה.

בערך באוגוסט 1938 פתחו הנתבעים בתל-אביב ודוקא ברחוב אחד-העם 58, במרחק שני בתים מהמקום אשר שם היה סניף „אלפא“, אותו עסק לנקוי יבש ומשתמשים בפירמה, ריקלמה וקבלות שלהם במלה „אלפא“ בכל מיני הרכבות כמו „המיסדים והמומחים בעבר של אלפא“, „המומחים לשעבר של אלפא“, „המומחים של אלפא“. התובע הוכיח שהיו אנשים אשר הוטעו על ידי השם „אלפא“ ביחוד במקום או קרוב למקום אשר שם היה סניף אלפא ומסרו לנתבעים עבודה בחשבם שמוסרים לפירמה אלפא. אמנם הנתבעים הביאו עדים אשר העידו שנתנו להם עבודה בלי לחשוב על הפירמה. אבל הנקודה הזאת היא בלי חשיבות יתרה. הנתבעים הודו בזה שהשתמשו בפירמה „אלפא“ בצורות כנ"ל אבל טענו, שהיות ופעם עבדו בתור מומחים בפירמה „אלפא“ יש להם הזכות להודיע על זה לקהל ולהשתמש בשם אלפא.

בית המשפט סבור שהתובע דשאי לדרוש מבית המשפט עזרה נגד שימוש הפירמה שלו „אלפא“ על ידי הנתבעים וזה על יסוד הנימוקים דלקמן: —

(א) התובע קנה את בית החרושת „אלפא“ לא ממי שהוא אחד כי אם מהנתבעים

תיק אזרחי מס' 108/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

ליאון דלאריינה.

תובע.

נגד

„פרדס“, אגודה קואופרטיבית של פרדסנים (נוסדה

נתבעת.

בשנת תר"ס) בע"מ.

תביעה להחזרת חוב לפי מסמכים — טענת חוסר בולים על המסמכים אינה נשמעת כשיש הודאה בחוב — תקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938 היא *ultra vires*

Claim for recovery of debt based on documents — Plea that documents are unstamped will be overruled where there is an admission of the debt — Rule 210 of C. P. R. 1938 ultra vires.

פסק-דין

התובע במשפט זה דורש מהנתבעת סך 1501.626 לא"י שהתובע הלוה לנתבעת בזמנים שונים.

לפי דברי התובע הסכום הנ"ל מורכב משני סכומים שוים של 750.813 לא"י כל אחד, הראשון עמד לפרעון ב־15.9.39 והשני ב־15.10.39.

התובע הוכיח את תביעתו על ידי מסמכים Ex. AA.1 ו־ Ex. AA.2 ועל ידי חשבון הנתבעת בעצמה שהנו העתק מספרי הנתבעת Ex. AA.3

הנתבעת לא הכחישה את סכום התביעה, אלא טענה שעל המסמכים Ex. AA.1 ו־ Ex. AA.2 היו בולים בשעת החתימה וכי הבולים הודבקו לאחר כך. לטענה זו אין כל חשיבות היות והנתבעת מודה בחוב.

הטענה העקרית של הנתבעת היא באמת שמצבה הכספי של הנתבעת דחוק מסבת המלחמה ושהיא רשאית לסמוך על התקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938 ולדרוש מבית המשפט ארכה כדי לשלם את חובה.

בית המשפט היה נוטה להתייחס באהדה לבקשה זו, אלא שבית המשפט סבור שהתקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938 היא *ultra vires* לסעיף 49 מדבר המלך במועצה לפלשתינה (א"י) 1922 וסעיף 20 מפקודת בתי המשפט וסעיף 64 מחוק הפרוצדורה העותומנית. בזה, שהתקנה 210 הנ"ל מטפלת בענין שאיננו ענין של פרוצדורה או פרקטיקה, אלא ענין substantive Law.

לכן, אנו מחליטים לחייב את הנתבעת לשלם לתובע את הסך של 1501.626 לא"י בצרוף רביית בשער של 9% ביחס לסכום של 750.813 לא"י החל מיום 15.9.39 וביחס לסכום 750.813 לא"י החל מיום 15.10.39, הוצאות המשפט ושכר עו"ד (כולל) בסך עשר לא"י ולאשר את העקול הזמני.

פסק-דין זה נתן והודע לבי"כ הצדדים ביום 30.7.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין

(חתום) ד"ר מני

שופט

שופט

תביעה להחזרת חוב — בקשת הנתבע לדחית מועד התשלום לפי תקנה 210 מתקנות הפרוצידורה האזרחית 1938 — תקנה 210 היא *ultra vires* לסעיף 49 לדבר המלך במועצתו לפלשתינה (א"י) 1922.

Claim for recovery of debt — Application by debtor to postpone payment in accordance with Rule 210 of Civil Procedure Rules, 1938 — Rule 210 ultra vires Article 49 of Palestine Order-in-Council, 1922.

פסק-דין

התובעת במשפט זה שהיא חברה בע"מ דורשת מהנתבעת שהיא אגודה קואופרטיבית סך 634.898 לא"י בקשר עם כספים שהופקדו אצל הנתבעת מטעם התובעת. כמו כן תובעת התובעת רבית בשעור של $4\frac{1}{2}\%$ מיום 15.2.40 עד יום הגשת התביעה ו-9% מיום הגשת התביעה ועד התשלום הממשי.

הנתבעת לא הכחישה את סכום התביעה אלא טענה שהתובעת איננה רשאית לדרוש את פקדונה בחזרה באיוז עת שהיא, אלא בתקופות ידועות כשהנתבעת מקבלת את פדיון הפרי הנשלח לחר"ל. כמו כן טענה הנתבעת כי התובעת קשורה עם אנשים אחדים ממשפחת פישד שהם חברים באגודה הנתבעת והם חייבים לה כספים, ובאופן אלטרנטיבי, בקשה הנתבעת מבית המשפט להשתמש בשקול דעתו הנתן לו בתקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938 ולדחות את תשלום החוב לשנה. בקשה זו של הנתבעת מבוססת על עדות של מ"מ רושם האגודות הקואופרטיביות שהצהיר בפני בית המשפט שהאגודה הנתבעת יש לה דכוש מספיק כדי לשלם את כל החובות, אלא, לרגל המלחמה אין לה כסף במזומן.

אחרי עיון בית המשפט סבור שלעצם התביעה אין לנתבעת שום הגנה רצינית. הוברר שהכספים האלה הופקדו אצל הנתבעת בתור חשבון עובר-רושב והתובעת רשאית לדרוש את הכסף מתי שהיא רוצה ובלי שום הגבלות. ואשר לבקשת הנתבעת לארכה של שנה לתשלום החוב, — בית המשפט היה נוטה להתייחס באהדה לבקשה זו, אלא שביה"מ סבור שהתקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938 היא *ultra vires* לסעיף 49 מדבר המלך במועצה לפלשתינה (א"י) 1922 וסעיף 20 מפקודת בתי המשפט וסעיף 64 מחוק הפרר צדורה העותומנית, בזה, שהתקנה 210 הנ"ל מטפלת בענין שאיננו ענין של פרוצדורה או פרקטיקה, אלא ענין של substantive Law.

לכן, אנו מחליטים לחייב את הנתבעת לשלם לתובעת את הסך 634.898 לא"י, רבית בשעור של $4\frac{1}{2}\%$ החל מיום 15.2.40 עד יום הגשת התביעה, והינו: 7.4.40 ו-9% החל מיום הגשת התביעה ועד התשלום הממשי, הוצאות המשפט ושכר עו"ד (כולל) בסך עשר לא"י ולאשר את העקול הזמני. פסק-דין זה נתן והודע לב"כ הצדדים ביום 30.7.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור אזרחי מס' 102/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בתביעה שבין:

קניגסברגר מריה.

מערערת.

נגד

בית המשכון „לומברד“.

משיב.

תביעה להחזרת הפצים — טענת משכון — חובת בית המשפט לצרף אדם שלישי בתור תובע נוסף.

Claim for return of movable property — Allegation of pledge — Duty of Court to join third party as additional Defendant.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 31.7.40.

בתיק מס' 6671/40.

פסק-דין

אחרי שמיעת באי-כוח הצדדים בית המשפט מוצא שהמקרה הנדון הוא טפוסי בשביל הזמנת איש שלישי בתור נתבע נוסף בהתאם לסעיף 59 של התקנות לפרוצדורה האזרחית לפני שופט שלום. בהתאם לסעיף זה אין שום צורך לחכות עד שהתובע או הנתבע יבקשו את הצטרפותו של נתבע נוסף. ברגע שהנתבע טען משכון, צריך לפי הסעיף 1637 של המגילה להזמין את כל המעוניינים בדבר בשביל לברר את האמת.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום, להחזיר את התיק לשופט השלום לשם הזמנת ד"ר רבינוביץ בתור נתבע שני ושמיעת המשפט בנוכחות שני הנתבעים ונתינת פסק-דין חדש. ההוצאות לפי התוצאות.

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 27.9.40, בנוכחות באי-כוח המערער ובאי-

נוכחות המשיב.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

תיק אזרחי מס' 105/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

קרן ז'ן פישר בע"מ.

תובעת.

נגד

„פרדס“, אגודה קואופרטיבית של פרדסנים (נוסדה בשנת תר"ס) בע"מ, תל-אביב.

נתבעת.

פסק־דין זה נתן בפומבי ביום 12.7.40 בנוכחות בא־יכוז המשיב ובאי נוכחותו של המערער.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

ערעור אזרחי מס' 85/40.

בבית המשפט המחוזי בתל־אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

משה קליינמן.

מערער.

נגד

1. רוברט הוף.

2. מ. גינזבורג.

משיבים.

חביעה שהוחזרה על־ידי בית משפט לערעורים לשם שמיעת עדים נוספים ולמתן פסק־דין חדש — על השופט לתת פסק־דין חדש ולא לאשר את פסק־דינו הקודם.

File returned by Appellate Court for hearing of fresh evidence and a fresh judgment to be given — Duty of Court below to give fresh judgment and not merely to confirm the old one.

הערה: פסק־הדין הקודם (C.A. 118/39) פורסם בכרך שנת 1939, דף 102.

ערעור מפסק־דין שנתן בבית משפט השלום בתל־אביב, מיום 19.6.40, בתיק מס' 5036/38.

פסק־דין

בפסק־הדין הקודם שלנו במשפט זה בטלנו את פסק־הדין של שופט השלום ונתנו לו הוראות לשמוע את כל העדויות אשר יביא לפניו הנתבע ולתת פסק־דין חדש. שופט השלום שמע את כל העדים ואחרי כן „אשר את פסק־הדין הקודם“. הפרוצדורה הזאת היא מוטעית ועל שופט השלום לתת פסק־דין חדש. אין לו שום סמכות לאשר פסק־דין אשר בוטלו על־ידי בית משפט מחוזי.

בעצם הענין השופט צדק מפני שכל עדי הנתבע לא הוכיחו שהיה תנאי שקיום החוזה בין הצדדים תלוי בקבלת סכום המשכנתא מחברה לונדונית או שהנתבעים השתתפו בעסק התרמית של הפירמה הלונדונית הזאת.

לכן החלט לדחות את הערעור, לאשר את פסק־הדין של שופט השלום, כמו כן לחייב את המערער לשלם למשיב הוצאות הערעור וסך 3 לא"י שכר עורך־דין (כולל).

פסק־דין זה נתן בפומבי ביום 20.9.40, בנוכחות ב"כ הצדדים.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

את התביעה, כמו כן לחייב את התובעת לשלם לנתבע הוצאות המשפט. הוצאות הערעור וסך 5 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 21.6.40, בנוכחות שני הצדדים.

קורנגרין	ד"ר פ. קורנגרין	ד"ר מני	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט	שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 70/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מ ע ר ע ר

פרימזון בע"מ.

נגד

מ ש י ב

האחים גונדלפינגר.

תביעה לפצויים עבור הפרת חוזה — מן ההכרח, בתביעה לפצויים, שהתובע יבוא בידים נקיות — תובע שהפר את החוזה אינו יכול לבוא לבית המשפט לדרוש פצויים.

Action for damages for breach of contract — Plaintiff in such cases must come to Court with clean hands — Plaintiff himself guilty of breach cannot claim damages in Court.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 12.5.40.

בתיק מס' 10141/39.

פסק-דין

התביעה הזאת היא בעד נזק אשר נגרם על-ידי זה שהנתבעת לפי דברי התובעת, הפרה את החוזה ולא מסרה את הסחורה הנקנית. כלל ראשון ויסודי בתביעת פצויים ונזק הוא שהתובע יבוא בידים נקיות. כלומר, שהוא מצדו ימלא את כל תנאי ההסכם. מומנט יסודי בהסכם שלפנינו הוא התשלום המידי במזומנים. בלי להכנס בשאלה אם היתה התובעת רשאית לקבל את הסחורה בחלקים גם בנדון זה החוזה איננו כה ברור לטובת התובעת. דבר אחד הוכח למעלה מכל ספק וזה שהתובעת אף פעם לא מלאה את תנאי היסודי של ההסכם ולא שלמה את מחיר הסחורה תכף ובמזומנים. מסבה זו צדק השופט בהחלטתו. אחרי ששמענו את באי-כוח הצדדים במשפט פתוח, אין אנו רואים שום סבה להתערב בפסק-דינו.

לכן החלט לדחות את הערעור, לאשר את פסק-הדין של שופט השלום ולחייב את המערערת לשלם למשיב הוצאות הערעור וסך 3 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

על התובעת — מניעת רוחים יש לתבוע רק במקרה של הפרה בודון — התובעת צריכה לבוא בידים נקיות .

Action for damages for breach of contract — Penalty or damages — Burden of proof of damages on Plaintiff — Loss of profits may be claimed only when breach was malicious — Plaintiff must come to Court with clean hands.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 7.4.40 בחיק מס' 10326/39.

פסק-דין

השאלה היחידה במשפט זה היא אם סכום התביעה 150 לא"י מהוה פצויים או קנס. מעצם נוסח החוזה (סעיף 8) ברור בלי שום ספק שהכונה היא לקנס ולא לפצויים. הנוסח הוא טפוסי במקרים שכאלה „אם אחד הצדדים יפר, יבטל או לא ימלא את החוזה הזה או אחד מתנאיו. על התובעת היה להוכיח שלמרות הנוסח הברור הזה מסכום של 150 לא"י הוא פצויי. הנתבעת לא הצליחה לעשות את זאת מסבות דלקמן:—

(1) מה שהשתדלה התובעת להוכיח זה הוא הפסד ברוחים. במקרה זה בהתאם לסעיף 110 של הפרוצדורה האזרחית. על התובעת היה להוכיח שהנתבע הפך בזדון את החוזה. אין בתיק שום הוכחה לעובדה זו. הודון מצד הנתבע לא הוכח אבל הוכח שהתובעת איננה דורשת פצויים בידים נקיות ולא סבלה שום נזק ממשי. בנוגע לנקודה ראשונה אחראי בעד איסודור המשכנתא עורך-דין משותף של שני הצדדים אשר עליו היה להסיר את כל הקשיים ולא הנתבע. כדי שהתובעת תצליח בהוכחת הנזק היא צריכה לשכנע את בית המשפט אחרי שהוכיחה את זדון הנתבע: — א) שהיה לה הכסף אשר הבטיחה לתת לנתבע בהלוואה בזמן שלפי החוזה צריכה היתה לתת אותו. ב) לאחר סרובו של הנתבע לקבל את ההלוואה לא היתה לה שום אפשרות למצוא קליינט אחר או שבאותו הזמן הפסידה הזדמנות לתת את כספה לקליינט אחר. ג) שהיתה מוכרחה לתת הלוואה לאחר והפסידה סכום ידוע. אף אחת משלוש העובדות לא הוכחה. על התובעת היה להכניס לבנק אשראי ביום רשום המשכנתא בטבר כל סכום ההלוואה. התובעת הכניסה לאשראי את כספה הרבה חדשים לפני אותו התאריך ובכלל לא יכלה להשתמש בכספה זה. ידוע לבית המשפט שאין לבנק אשראי האפשרות לשלם את כסף ההלוואה באופן קבוע בחוזה בין הצדדים. אמנם התובעת הכניסה סעיף לחוזה שהיא איננה אחראית עבור התשלום על-ידי בנק אשראי — אבל הסעיף הזה מבטל את כל החוזה בין הצדדים ולכל הפחות את כל זכותה של התובעת לדרוש אילו פצויים בכלל אם היא איננה יכולה להבטיח לנתבע את קבלת סכום ההלוואה. בנוגע לשתי הנקודות האחרות אפילו לא השתדלה התובעת להוכיח שלא יכלה למצוא לוהו שני ובאותם התנאים ובכמה רבית פחות מוכרחה היתה להלוות את כספה לאחר. האמת היא שהתובעת בכלל לא יכלה להוציא את כספה מאשראי.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולדרות

תביעת פצויים עבור הפרת חוזה — פרוש תנאי החוזה — אם הסכום הנקוב בחוזה הנהו פצויים או קנס היא שאלה עובדתית לשקול דעת בית המשפט.
Action for damages for breach of contract — Interpretation of terms of contract — Penalty or damages, question of fact to be decided by the Court.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, מתאריך 18.3.40 בתוק מס' 11108/39.

פסק-דין

אחרי ששמענו את טענות באי-כוח הצדדים בישיבה פתוחה ועינו בתוק אנחנו מוצאים שאיננו יכולים להסכים עם אינטרפרטציה של סעיף 12 של החוזה בין הצדדים כפי שהבין אותו שופט השלום. הסעיף הזה אומר: „על המוכר להמציא לקונה לפני העברה במשרד ספרי האחוזה את כל הקבלות מעיריית תל-אביב ובתוכן את הקבלות בקשר עם הרשיון לבנין“. לא נאמר בחוזה איזה זמן לפני ההעברה בטבו על המוכר למסור לקונה את הקבלות של עיריית תל-אביב ואנו סבורים שמסירת הנירות האלו ביום ההעברה אבל לפני ההעברה בטבו היא טובה.

השופט מצא בתור עובדה שהתובע הכין את ההעברה, עשה את כל הפעולות, הביא אתו את כל הקבלות למשרד ספרי האחוזה לפני חתימת ההעברה ושהנתבע בכלל לא הופיע בטבו למרות שהוזמן. השופט מצא גם כן שסכום התביעה איננו קנס כי אם באמת פצויים.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולהייב את הנתבע לשלם לתובע סך 100 לא"י בצרוף רבית חוקית מיום 1.11.39 הוצאות המשפט. הוצאות הערעור וסך 3 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 24.5.40 בנוכחות ב"כ שני הצדדים.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 55/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מערעד.

מוריס רוברט.

נגד

משיבה.

יוהנה פרנקפורטר.

תביעה לפצויים עבור הפרת חוזה — פצויים או קנס — חובת ההוכחה לפצויים

פסק-דין

בית המשפט הזה איננו מסכים לנמוקי שופט השלום בפסק-דינו, ביחוד אין אנחנו מוצאים שיש הבדל בין המוכר והקונה ביחס אל תביעות הנוק. זה הוא רק מקרה שפסקי-הדין אשר עליהם מסתמך שופט השלום הוצאו במשפטים שבהם התובע הוא מוכר ולא קונה. גם לקונה יש אותה הזכות לתבוע את נזקו אשר נגרם לו על-ידי אי-קיום החוזה מצד המוכר כמו שיש למוכר במקרה ההפוך.

החוק אשר לפיו צריך שופט השלום ללכת הם הסעיפים 108, 109 ו-110 של הפרוצדורה האזרחית אשר עומדים היום בתוקף המלא. לפי הסעיפים האלה אפשר לדרוש מניעת רוחים רק אם הפרת ההסכם בין הצדדים נעשתה בזדון. אם נעשתה בלי זדון רשאי הנוזק לתבוע רק את ההפסד הממשי אשר נגרם לו על-ידי אי-קיום החוזה מצד המוכר. במשפט שלפנינו לא הוכחו לא זדון ולא הנזק הממשי אשר סבל המערער. גם במקרה דידן על התובע היה לשלוח לנתבע התראה נוטריונית תכף באותו היום אשר בו היה על הנתבע למסור לו את הסחורה, כלומר בתחלת חודש ספטמבר 1939 ואז היה יכול לתבוע את ההפרש במחיר הסחורה בין המחיר המוסכם ובין המחיר ביום שבו צריך היה הנתבע למסור לו את הסחורה. אבל התובע חכה עם התראה נוטריונית חרשים עד שמחיר הסחורה הודות למצב המלחמה יעלה באופן בלתי נורמלי (70% אפילו 90%) ואז דרש מלוי החוזה. אין התובע רשאי לבחור לו את הזמן למלוי החוזה מצד הנתבע מתי שנוח לו. מסבה זו אין התראה נוטריונית בסדר והיא מאוחרת ובלי תוצאות משפטיות אפילו אם נקבל שהמוכר לא מסר את הסחורה בכונה דעה.

מסבות אלו החלט לדחות את הערעור ולאשר את פסק-דינו של שופט השלום כמו כן לחיב את המערער לשלם למשיבים הוצאות המשפט ושכר עורך-דין (כולל) בסך 3 לא"י.

פסקי-הדין הזה נתן בפומבי בנוכחות ב"כ המשיבים ושלא בנוכחות המערער, ביום 10.5.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט	(חתום) ד"ר מני שופט
--------------------------------	------------------------

ערעור אזרחי מס' 47/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מנדל לולב.

מערער.

נגד

שולמן דוד.

משיב.

ב. אם כי החוזה מדבר על שותפות בעתיד בין הצדדים, איננו מהוה חוזה שותפות בין הצדדים בקשר לשני הסרטים הנ"ל, לכל היותר, היחסים בין הצדדים בקשר עם שני הסרטים הנ"ל מהווים שותפות ארעית לפעולה אחת בלבד.

ג. מהדוקומנטים שהוגשו ובפרט מ' Ex FZ/2 ר' Ex FZ/3 ומעדות החובע שלא נסתרה ע"י איוז עדות שהיא, הראה, שהקניה של הפילם של Le jour se leve לא יצאה לפועל מפני שהנתבעים לא שלמו את הכסף שקבלו למטרה זו.

ד. בקשר עם הפילם Le dernier tournant ב"כ הנתבעים הודה שהנתבעים התחייבו להחזיר את הכספים שקבלו מהחובע בקשר עם הפילם הזה.

ה. אין עדות למדי בכדי להעריך את מידת הנזק שנגרם לחובע ע"י הנתבעים. לכן, בית המשפט מחליט לחייב את הנתבעים באופן סולידי להחזיר לתובע את הסך 162.500 לא"י ביחד עם הוצאות המשפט ורביית חוקית מיום הגשת התביעה דהיינו מיום 2.1.1940 ושכר עו"ד כולל בסך 10 (עשר) לא"י ולדחות את התביעה בעד העודף.

פסק-דין זה ניתן והודע לב"כ התובע ושלא בפני הנתבעים היום 22.7.1940.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

ערעור אזרחי מס' 34/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתוך בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מערער.

חיים פרלין.

נגד

משיבים.

צבי את א. אושה.

תביעת פצויים על הפרת חוזה — החובות והזכויות של שני הצדדים לחוזה הן הדדיות — יש מקום לתביעת פצויים אם ההפרה נעשתה בזדון, אחרת יש מקום רק לתביעת הנזק הממשי — התראה נוסדיונית כתנאי לתביעת פצויים — ההתראה צריכה להשלח הוך זמן הגיוני.

Action for damages for breach of contract — Rights and obligations of both parties to contract are mutual — Right to claim loss of profits where breach was committed intentionally, otherwise right to actual damage only — Notarial notice as condition precedent — Must be sent within reasonable time.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 1.3.40. בתיק מס' 9864/39.

תיק אורחי מס' 2/40

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

פריץ זוננפלד.

תובע.

נגד

1. רגינה חכים.

2. פנחס דיאמנט.

נתבעים.

תביעה להחזרת כספים ופצויים — טענת שותפות — שותפות כללית ושותפות לפעולה אחת — על התובע פצויים להוכיח את מידת הנזק.

Action for return of money paid and damages — Plea of partnership — General partnership and partnership for one single transaction — Party claiming damages must prove amount of loss suffered.

פסק-דין

התובע במשפט זה דורש החזרת כספים בסך 162.500 לא"י שהוא שילם לנתבעים בקשר עם חוזה מתאריך (Ex. FZ/1)25.5.1939 לקניית סרטים של קולנוע. כמו כן דורש התובע לחייב את הנתבעים ברבית של הכספים האלה בסך 3.545 לא"י ובסך 120 לא"י בתור פצויים ונזקים ובס"ה 286.045 לא"י.

תביעת התובע מבוססת על הפרדת החוזה הנ"ל מטעם הנתבעים בזה שהם התחייבו לקנות בשותפות עם התובע שני סרטים: האחד *Le dernier tournant* והשני *Le jour se leve* ושהם קבלו את הכספים הדרושים מאת התובע לשם קניית הסרטים הנ"ל וכי הנתבעים לא מלאו את תנאי החוזה והשתמשו בכסף לטובתם.

הנתבעים טענו:—

א. הנתבעים מהוים שותפות של פירמה הידועה בשם „חכים-דיאמנט“, והתובע איננו רשאי להגיש את תביעתו נגדם באופן פרטי בנגוד להוראות חוק השותפויות.

ב. באופן אלטרנטיבי, אין סמכות לבית המשפט הזה לדון בענין הזה, היות והצדדים הסכימו בחוזה שביניהם להתדיין בפני בוררים של זבל"א.

ג. התביעה היא מוקדמת מאחר שהחוזה שבין התובע והנתבעים הוא חוזה שותפות ותקופת השותפות סרם נסתיימה ואין התובע רשאי לתבוע את השותפים בקשר עם עסקי-השותפות, אלא אחרי פירוק השותפות.

ד. אין התובע רשאי לתבוע נזקים היות ולא נגרם לו שום נזק ולא הוכח שנגרם לו נזק.

אחרי שמיעת העדויות ואחרי העיון בדוקומנטים, בית המשפט מוצא:—

א. שבחוזה שבין הצדדים אין לראות שהנתבעים התקשרו עם התובע בשותפות. הם חתמו על החוזה מבלי להזכיר שהם שותפות. יתר על כן, כ"כ הנתבעים הודה שלשותפות הזו, אם ישנה שותפות כזו, הרי השותפות אינה רשומה וכי אין חברים אחרים בשותפות מלבד שני הנתבעים עצמם.

הנתבעת לא הופיעה להעיד בעצמה ולא הביאה עדים אחרים מלבד באיכחה, שהגיש הרשיון לבנין. כדאי לציין שלרשיון לבנין אין שום קשר עם השאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים.

מכל העדויות שנשמעו, ושלא נסתרו ע"י הנתבעת הוציא בית המשפט מסקנות כדלקמן:—

א. הנתבעת חתמה על המסמך Ex YP/I אחרי משא ומתן עם מנהלי האגודה התובעת ושמותיהם נזכרים במסמך הנ"ל בתור עדים.

ב. הנתבעת הקדישה לטובת האגודה התובעת את „השטח שעל הקומה הראשונה, היינו, את אויר הגג על ביתה הבנוי על קומה אחת בשכונה הידועה“ וכ"י על מנת שיבנו עליו בית-כנסת תחת השם יוסף ובנימין בני אסתר שושנה וכ"י.

ג. הנתבעת הצהירה במסמך Ex YP/I „שהרשיון לבנין שקבלתי שייך לחברת הלל וזמרה וכל הבנין שהם בונים עליו יהיה שלהם ואין לה ולבאיכחה אחריה כל זכות על כל שטח בנין זה ולא דשות לעכב את הבנין ות"מ כשיגמר הבנין אהיה מוכנה ללכת לכל מקום שידרש להעביר על שמם הבנין הנ"ל“.

ד. האגודה בנתה את בית-הכנסת בכספה היא ולפי התנאים הנזכרים במסמך Ex YP/I ולפי בקשת הנתבעת.

ה. האגודה הוציאה על הבנין סך של 855 לא"י.

ו. הנתבעת לא רק שלא רשמה את הבנין הנ"ל בשם האגודה התובעת, אלא הבריחה את כל הרכוש ורשמה אותו בשם בתה פורטינה.

על סמך העובדות הנ"ל, בית המשפט מוצא שתביעת התובעת היא תביעת החזרת כספים שנתנו בקשר עם התחייבות להעברת זכויות ידועות על נכסי דלא ניידי, ההתחייבות הופרה ע"י הנתבעת ואין שום ספק שהתובעת רשאית לפי סעיף 11 מהחוק להעברת קרקעות 1920 לקבל את כספה בחזרה.

אנו מסתמכים על הרבה פסקי-דין של בית המשפט העליון בנדון זה ובפרט על המשפט P. L. R. 842 C. A. 90/1932 התובעת רשאית גם כן לתבוע את סכום התביעה בתור פצויים בעד הפרת חוזה ולא היה כלל צורך לשלוח התראה נוטריונית, מכיון שהרכוש כבר הועבר לשם צד ג'.

לפיכך אנו מחליטים לחייב את הנתבעת לשלם לתובעת סך — 855 לא"י יחד עם רבית חוקית מיום הגשת התביעה, והוצאות ושכר עו"ד כולל בסך — 10 לא"י.

פסקי-הדין הוצא והודע בפומבי בנוכחות פקיד עו"ד פלמן א. זמרי ועו"ד אלקיים ביום 30.4.1940.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

בשם התובעת: פיליפ יוסף, אלקיים, פולונסקי וקוסט.

תביעה להחזרת כספים שהוצאו לפי הסכם — ערך צוואה לפני מות המצוה —
 התחייבות להעביר רכוש על שם מוסד צדקה — זכות לתביעת פצויים בלי התראה
 נוטריונית במקום שהרכוש כבר הוברח.

*Claim for recovery of money spent by virtue of an agreement —
 Validity of a will in the lifetime of the testator — Undertaking to
 transfer immovable property in the name of charitable institution —
 Right to claim damages without Notarial Notice where property already
 transferred.*

פ ס ק - ר י ן

העובדות במשפט זה הן כדלקמן:

הנתבעת היתה הבעל הרשום של בנין בן קומה אחת, העומד בשכונה הידועה
 דרך הטחנה, על מגרש מס' 238. ביום י"ט סיון, תרצ"ה, חתמה הנתבעת מסמך
 הנושא Ex YP/I עליו כותרת: „צוואה לאחר מותי“. שלפיו הקדישה הנתבעת
 לטובת האגודה הלל וזמרה להלבשת יתומים את השטח שמעל לקומה הראשונה
 של רכושה בתנאי שהאגודה הנ"ל, שהיא התובעת במשפט זה, תבנה עליו בית-
 כנסת תחת השם יוסף ובנימין שושנה, בני הנתבעת שלזכרם נעשה ההקדש.

האגודה התובעת קבלה על עצמה התחייבויות שונות שאחדות מהן מקבלות
 תוקף אחרי מותה של הנתבעת (סעיף א' של המסמך Ex. YP/I) והאחרות מקבלות
 תוקף בחייה של הנתבעת.

האגודה התובעת טוענת שהיא מלאה את כל אלו ההתחייבויות שמקבלות
 תוקף בחייה של הנתבעת. היא בנתה את בית-הכנסת, העמידה עליו אבן עם
 שמות בניה של הנתבעת, כמו כן היא בנתה בשטח שמתחת למדרגות של הבית
 הנדון חנות שהנתבעת משכירה לטובתה.

התובעת טוענת. שהנתבעת לא מלאה אחרי התחייבותה לרשום הבנין על שם
 התובעת, ולא עוד אלא שהיא הבריחה את רכושה ורשמה אותו על שם בתה
 פורטינה בת מאיר שושנה.

לכן, התובעת דורשת מבית המשפט לחייב את הנתבעת להחזיר את כל
 הסכומים שהיא השקיעה בבנין הנ"ל, זהו סכום התביעה 885 לא"י.

ב"כ הנתבעת טען: (א) המסמך שעליו מבוססת התביעה הנהו צוואה ובתור
 צוואה אין לו שום תוקף חוקי, אלא אחרי מות המצוה וכל זמן שהמצוה חיה,
 הצוואה איננה מקשרת ואי אפשר לבנות עליה שום תביעה. (ב) אפילו אם נניח
 שהיה חוזה חוקי בין הצדדים, על התובעת להגיש תביעת פצויים בעד הפרת
 חוזה אחרי שתשלח התראה נוטריונית בהתאם לפרוצדורה. (ג) התובעת רשאית
 לתבוע בבית משפט בעל סמכות זכויות בעלות או הקדש, אבל לא לתבוע
 כספים חזרה.

להוכחת התביעה, התובעת הגישה מלבד המוסמך Ex YP/I עוד חשבונות,
 קבלות ופנקסים. כמו כן היא הביאה בתור עדים מנהלי האגודה התובעת, פקידיה
 וחמהנדס שבנה הבנין הנדון.

הנתבע טען שהחווה IT³ מחודש יולי 1935, — אין לו תוקף חוקי, היות והנו בעצם הצעה גרידא שלא נתקבלה ע"י התובע ולא על-ידי כל הקונים הנזכרים בחווה הנ"ל.

כמו כן טען הנתבע שאין הוא מחויב למסור לתובע אדמה מחולקת. אחרי שמיעת העדויות בית המשפט מוצא שהחווה IT³ הוא בעל תוקף ונתקבל ע"י התובע והוצא לפועל בחלקו, כזה שהנתבע העביר לתובע את המגרשים הנדונים באופן מושאע.

הנקודה היחידה שיש לברר כאן היא שאלת הפצויים. אם הפצויים הם פצויים באמת או קנס.

אין שום ספק שנוסח הסעיף ו' של החווה IT³ הוא נוסח קלסי של קנס ואין להתחשב בו.

ואשר לנזקים הממשיים שנגרמו לתובע כתוצאה מאי-החלוקה, התובע הביא עדויות והוכיח שהאדמה הבלתי-מחולקת (מושאע) שוה 20% פחות מערכה כשהיא מחולקת. כמו כן בא-כוח התובע השתדל להוכיח שהמגרשים שהיה צריך לקבל התובע לפי מפת החלוקה — הם היו בפנה של שני דרכים ומסבה זו שוים 10% יותר מערך המגרשים שהועברו לו בפועל.

היות והמחיר ששלם עבור המגרשים הוא 3475 לא"י, יוצא שהנזק הוא יותר מ-1000 לא"י הנזכרים בחווה בתור פצויים קבועים מראש.

בית המשפט סבור שהתובע לא הצליח לעת-עתה להוכיח את מדת הנזקים הממשיים, היות והחלוקה יכלה עוד להעשות וזה תלוי רק בתובע, — לדרוש חלוקה משותפיו האחרים. אין שום סבה שחלוקה זו לא תוצא לפועל, — אם התובע ירצה בכך, ואז, אחרי החלוקה אם לא יפלו בגורלו של התובע המגרשים המסומנים במפה IT² ותגרומנה לו הוצאות או נזקים, — יכול הוא להגיש את תביעתו זו.

לכן אנו מחליטים שתביעת התובע היא מוקדמת. והחלט לדחותה ולחייב את התובע בהוצאות המשפט וסך עשר לא"י בתור שכר עו"ד (כולל).

פסק-דין זה ניתן והודע לב"כ הצדדים ביום 29.11.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין

שופט

(חתום) ד"ר מני

שופט

תיק אורחי מס' 200/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובעת.

אגודת הלל וזמרה להלבשת יתומים.

נגד

נתבעת.

אסתר שושנה בת יוסף עבור.

פסק-דין

אחרי עיון בית המשפט מוצא ששופט השלום לא צדק בחיבו את המערער לתת ערבות להתנהגות טובה. המערער לא הופיע לפני השופט כנאשם אלא כמתלונן ולא היה מקום לדרוש ממנו שום ערבות. לכן אנו מחליטים לבטל את חלק פסק-הדין הקשור עם מתן ערבות מצד המערער.

בנוגע להוצאות המשפט אנו מוצאים ששופט השלום השתמש בשקול דעתו בענין זה ואין אנו מוצאים לנכון להתערב.

פסק-דין זה הוצא והודע בפומבי ביום 19 לינואר 1940.

שופט	(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	שופט	(חתום) ד"ר מני
------	------------------------	------	----------------

תיק אזרחי מס' 249/38.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

כפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

י. טרכטנגוט.

תובע.

נגד

משה דואר.

נתבע.

תביעת פצויים — התחייבות להעביר קרקע מחולקת — סעיף פצויים כללי הריהו קנס — תביעה מוקדמת.

Action for damages — Undertaking to transfer land after parcellation — General damages clause is a penalty — Action premature.

פסק-דין

העובדות במשפט זה הן כדלקמן:

התובע קנה מהנתבע שני מגרשים מסוימים באדמת קינג' אחמד בשכונת אברכביר ביפו.

לפי מיסמך IT¹ מיום 13.6.35, ההעברה של המגרשים הנ"ל לשם התובע היתה צריכה לצאת לפועל בתוך חדשים מהתאריך הנ"ל, אולם, בחודש יולי 1935 נעשה חוזה אחר IT³ שלפיו התחייב הנתבע להעביר (לעת-עתה) לשם התובע את המגרשים בתור מושאע והסכימו הצדדים שהחלוקה הסופית תעשה לאחר-כך.

בחוזה זה ישנו סעיף ו' שלפיו אם אחד מהקונים או המוכר עצמו יתחרטו, יפירו, יבטלו או לא ימלאו אחרי תנאי החוזה הנוכחי. כולם או חלק מהם, או — על הצד המפיר או על כל אחד מהמפירים לשלם סכום של אלף לא"י בתור פצויים קבועים מראש.

ההעברה של המגרשים לשם התובע נעשתה בתור מושאע, אבל החלוקה טרם נעשתה עד היום והתובע דורש במשפט זה פצויים.

הקודמות והחלקיות אשר נתנו במשך הדיון לפני שופט שלום. החלטה כזו איננה פסקי־דין נפרד ואין נגדה שום זכות לערער. מערערים רק נגד עצם פסקי־הדין אשר הוציא שופט השלום בסוף הדיון. לכן החלט לדחות את הטענות הפרללי-מינריות.

בעצם הסכסוך צדק שופט השלום בקבלו שהמשיב דוד לוי לא היה חבר באגודה המערערת על יסוד זה שלא חתם על הבקשה להתקבל בתור חבר בהתאם לתקנות האגודה. בהתאם לסעיף 5 של פקודת הבוררות השופט רשאי להפסיק את המשא ומתן המשפטי לפניו ולשלוח את הצדדים לבוררים אם אין לו ספק שבין הצדדים שורר מצב של בוררות חוקית. במקרה שלפנינו היו לשופט השלום וגם לבית משפט זה ספקות רציניים בנדון לזה ואין חוק אשר יכריח את השופט למרות ספקותיו לשלוח את הצדדים לבוררים.

מה שנוגע לסכום התביעה — הסכום הזה הוכח על-ידי כל ההוכחות אשר נשמעו לפני שופט השלום. פסקי־הדין המערער איננו מונע את האגודה מלתבוע בדרך תביעה מיוחדת כל סכום אשר היא חושבת שמגיע לה מהמשיב מאיזו סבה שהיא.

לכן החלט לדחות את הערעור ולאשר את פסקי־הדין המערער, כמו כן לחייב את המערערת לשלם למשיב הוצאות הערעור וסך 3 לא"י בתור שכר עורך־דין (כולל).

פסקי־דין זה נתן בפומבי ביום 29.2.40, בנוכחות ב"כ המשיב ושלא בנוכחות המערער.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור פלילי מס' 31/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בתביעה שבין:

מערער.

רובנשטיין יעקב.

נגד

משיב.

וולמן יצחק.

פסקי־דין במשפט פלילי יכול להנתן רק נגד נאשם ולא נגד מתלונן — הוצאות המשפט הן בגדר שקול דעתו של השופט ואין בית משפט לערעורים מתערב בזה. *Judgment in criminal proceedings may be given against Defendant only and not against Complainant — Costs are within the discretion of the Judge and appellate Court will not interfere.*

ערעור מפסקי־הדין של בית משפט השלום בתל-אביב, מתאריך 6.6.39. בחיק

as to make it clear that, as between himself and his co-sureties, he has paid all that he can ever be called upon to pay, there is then, but not before, an equitable right for contribution."

כלומר, כמו במקרה שלפנינו אם אחד מהערבים שילם סכום כזה שעל ידי תשלומו כל החוב נגמר וגם הערבות נגמרה, הוא רשאי לדרוש שיחזיר לו הערב השני חצי ממה ששילם. ביחוד שבמקרה שלפנינו נראה מהדוקומנט בעצמו (כתב הערבות מיום 16.4.37) סעיף 8 שהסכום של 1000 לא"י אשר עבורו ניתנה הערבות היה רק המכסימום של החוב וכבר בדוקומנט עצמו קבלו שני הערבים ובנק אפ"ק את ההנחה שהחוב הזה יוקטן על ידי תשלומים של החברה לקרור אשר בעדה הערבות ניתנה. הכלל הזה של שיוון בזכויות וחובות נמצא גם במג'לה בסעיפים 85, 88 שלה.

לכן הוחלט לחייב את הנתבע לשלם לחובע סך 331.330 לא"י בצרוף רבית חוקית מיום 22.6.39. הוצאות המשפט ושכר עורך דין (כולל) 10 לא"י.

פסק-דין זה הודע בפומבי בנוכחות באי-כח הצדדים ביום 24.5.40.

קורנגרין	ד"ר פ. חתום	ד"ר מני	חתום
	שופט		שופט

ערעור אזרחי מס' 239/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

„הארגון“.

מערער.

נגד

דוד לוי.

משיב.

כתב הערעור אינו צריך לכלול העתקה מהחלטה מיוחדת של השופט — פסק-הדין הסופי כולל כל החלטות קודמות שנתנו תוך מהלך הדיון — אין זכות ערעור על החלטה מוקדמת בלבד.

Statement of appeal need not include a special resolution of the Court below — Final judgment includes all interlocutory decisions given during proceedings — No right of appeal on interlocutory decision — Stay of proceedings on account of submission to arbitration.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 21.12.39, בתיק מס' 2097/39.

פסק-דין

הערעור הוגש בסדר. לא היה שום צורך להגיש גם העתקה מהחלטת שופט השלום בנוגע לשאלת הסמכות. פסק-דין סופי כולל בתוכו תוצאות כל החלטות

ידי התובע והנתבע בזמן אחד ומתכנו נראה ששני הצדדים התחייבו בהתחייבות אחת כלפי הבנק.

(2) היות והחברה לקרור לא שלמה את חובה לבנק אפ"ק, דרש הבנק את תשלום חובה מאת התובע והוברר שהתובע, על יסוד הערבות הנ"ל, שילם 662.700 לא"י.

(3) עכשיו דורש התובע מהנתבע שישתתף בתשלום זה עד לחצי הסכום, כלומר, דורש מהנתבע סך 331.350 לא"י.

הנתבע הכחיש את חובו להשתתף בתשלומים אשר עשה התובע על יסוד מכתב הערבות ובאופן אלטרנטיבי טען שהתובע יכול לתבוע ממנו רק את הסכום של 162.700 לא"י, ו"א עודף העולה על 500 לא"י אשר התובע בין כה ובין כה היה מחויב לשלם לבנק על יסוד ערבותו. חוץ מזה טען הנתבע שלא התובע בעצמו שילם כספים לאפ"ק כי אם על ידי חברה לתעשית שנים מחרסינה. בנוגע לטענה אחרונה זו הוכח שהתשלומים נעשו אמנם על ידי חברה לתעשית שנים, אבל לפי פקודת התובע ועל חשבונו. נשארו רק השאלות המשפטיות: (א) אם יש חובה על הנתבע להשתתף בתשלומים אשר עשה הערב (הנתבע) ואם (ב) עד איזה סכום. נדון על השאלות הללו גם לפי המג'לה וגם לפי החוק האנגלי.

הסעיף היחידי במג'לה אשר נוגע בשאלה זאת הוא סעיף 647 האומר: „חוב שנשתעברו בו ערבים שונים, הרי אם נעשו ערבים בזה אחר זה, אחראי כל אחד מהם לכל החוב, ואם נעשו כאחד, אחראי כל ערב לסכום העולה בחלקו“. בסעיף זה ניתן גם משל האומר: „אם ערבו שנים כאחד לאותם אלף גרש, אחראי כל אחד רק למחצית האלף“. הסעיף הזה אמנם קובע את היחסים בין הקרדיטור ובין הערבים במובן זה שאין לקרדיטור הזכות לתבוע מכל אחד משני ערבים אשר נעשו לערבים בזמן אחד ובדוקומנט אחד — יותר מחצי מכל אחד. קשה להוציא ממנו גם מסקנות בנוגע ליחס בין שני הערבים ביניהם ובין עצמם. ויהיה נחוץ ללכת לפי החוק האנגלי. החוק האנגלי, Halsbury, Hailsham Ed., Vol. XVI, p. 112 קובע בתור כלל יסודי שערב אשר שלם יותר מהחלק שלו רשאי לדרוש מהערבים אתו יחד (Co-sureties) שישתתפו אתו בתשלום באופן יחסי לחלקיהם בערבות. שם בדף 113 נאמר בפרוש:

“The right to contribution is not founded on contract, but is the result of a general equity at the inception of the contract of guarantee, on the ground of *equality of burden and benefit*.”

הכלל הזה של שויון בחובה והנאה נותן לנו גם תשובה על השאלה השניה: באיזה סכום על הנתבע להשתתף. באיכוו טען: לפי הדוקור מנט על התובע היה לשלם החצי מאלף לא"י, כלומר 500 לא"י ואם הוא שלם יותר יש לו הזכות רק לדרוש מהנתבע את הכסף העולה על 500 לא"י, ולא החצי ממה ששלם באמת. הודעה זו מתנגדת לכל משפט הנזכר גם במג'לה וגם בחוק האנגלי בדבר שויון בין חובה והנאה ובדבר שויון בין כל המשתתפים נאמר באופן מפורש:

Halsbury, Hailsham Ed., Vol. XVI, p. 116/117:

“When so much of a guaranteed debt has been paid by a surety

מבקשים מבית המשפט לחייבם לשלם סך 1000 לא"י. הנתבעים טענו שכל זמן שהתובעים לא שלמו עוד לגב' כהנוב את הסך הנידון אין הם רשאים לתבוע על סמך המכתב הנ"ל, היות ויש לפנינו כעין ערבות מטעם התובעים כלפי הנתבעים ולפי סעיף 657 מהמג'לה הערב רשאי לחזור על החייב העיקרי כשהוא פרע את החוב מחמת ערבותו.

הנתבעים טענו עוד שהמכתב Ex JR/i כולל התחייבות לשלם לגב' כהנוב ולא לתובעים ואם הנתבעים הפרו את ההתחייבות הזו על התובעים להגיש תביעת פצויים על סמך ההתראה הנוטריונית Ex JR/i הם שלחו לנתבעים. כמובן שעל התובעים להוכיח נזקים והפסדים שעד היום עוד לא נגמרו.

אחרי עיון, בית המשפט סבור שתביעת התובעים היא מוקדמת. כל זמן שהם לא שלמו את החוב לגב' כהנוב או כל זמן שלא נמכר הבית הממושכן, התובעים אינם רשאים לתבוע על סמך המכתב (Ex JR/i)

לכן החלט לדחות את תביעת התובעים ולחייבם בהוצאות ושכר עו"ד כולל 10 לא"י לשני הנתבעים.

פסק-דין זה הוצא שלא בפני התובע ובפני הנתבעים ביום 21.3.1940.

קורנגרין	פ. קורנגרין
שופט	שופט

תיק אזרחי מס' 193/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

שמואל בלום.

תובע.

נגד

שמואל שימל.

נתבע.

תביעת ערב שלם כלפי ערב שני להשתתפות בחצי התשלום — דיני הערבות במג'לה ולפי החוק האנגלי — זכות תביעת השתתפות — עקרון שיוון החובה וההנאה.

Claim for contribution by co-guarantor — Guarantee in the Mejelle and in English Law — Right to contribution — Equality of burden and benefit.

פסק-דין

העובדות במשפט זה אינן מסובכות ואין בין הצדדים באמת שום נגודים בנוגע לעובדות דלקמן:—

(1) ביום 16.4.37 נתנו התובע והנתבע ערבות לבנק אנגלו-פלשטינה בעד חברה לקרור חשמלי ומכשירים בע"מ עבור כל החובות אשר החברה הנ"ל תהיה חייבת לבנק אפ"ק עד הסכום של 1000 לא"י. מכתב הערבות נחתם על

כמו כן בית המשפט סבור שהתובעים רשאים לתבוע הטבה בסך 16.066 לא"י בעד קטיף מאוחר ורווחים בסך 12.767 לא"י.

נשארה רק שאלת ההקפאות של הסכומים באירופה לרגלי המלחמה. טענות התובעים שהנתבעת היא אחראית בעד הסכומים האלה אין לה שחר, הרי הנתבעת היא מורשה למכירה במובן הסעיף 1502 מהמגלה והמורשה למכירה איננו נדרש לשלם מביתו את מחיר הנכסים שמכר כל זמן שלא קבלו מיד הלוקח.

הנתבעת הודתה ע"י בא"כוחה שאחרי הגשת החשבון לתובעים קבלה על חשבון ההקפאות באירופה סך 71.980 לא"י. סכום זה בודאי שצריך לוקוף לזכותם של התובעים. יוצא מכל זה שהתובעים רשאים לתבוע 186.732 לא"י + 21.841 לא"י + 16.066 + 12.767 לא"י + 237.416 לא"י + 71.980 לא"י = 309.396 לא"י.

לכן החלט לחייב את הנתבעת לשלם לתובעים סך 309.396 לא"י יחד עם הוצאות המשפט. רבית חוקית על סך 237.416 לא"י מיום 4.12.39 ורבית חוקית על סך 71.980 לא"י מיום הגשת התביעה. על הנתבעת לשלם שכר ער"ד כולל 10 לא"י. פסק-דין זה הוצא והודע בפומבי בנוכחות ב"כ התובעים ושלא בנוכחות הנתבעת ביום 30.6.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט	(חתום) ד"ר מני שופט
--------------------------------	------------------------

תיק אורחי מס' 185/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובעים.

ברכה ויוסף רובנשטיין.

נגד

הנתבעים.

1. מרדכי בדלח.

2. מרדכי טליתמן.

תביעה על סמך כתב ערבות — כל עוד החוב העיקרי לא סולק אין לתבוע מהערב — תביעה מוקדמת.

Claim based on guarantee — No right of action until debt paid — Action premature.

פסק-דין

קיימת משכנתא על רכוש משותף של התובעים והנתבעים לזכות גברת חנה כהנוב בעד חוב של 1000 לא"י. החוב לא שולם בזמן הפרעון והגב' כהנוב הגישה את המשכנתא להוצאה לפועל וניתן צו למכירת הרכוש המשותף והממושכן. התובעים טוענים שלפי מכתב מיום 15.6.37 (Ex. JR/1) הנתבעים התחייבו לשלם את סכום החוב לגב' כהנוב ולהפקיע את המשכנתא והיות והם לא עשו זאת.

לכן, החלט לחייב את הנתבע לשלם לתובע את הסך 300 לא"י, רבית בשעור של 9% מיום 15.5.40, הוצאות המשפט וסך עשר לא"י שכר עו"ד (כולל).
פסקדין זה ניתן והודע לב"כ הצדדים ביום 22.12.40.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

ב שם התובע: קניגסברגר.

תיק אזרחי מס' 4/40

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.
במשפט שבין:

אהרן סלמן הלל ו-10 אחרים. תובעים.
נגד

„חקלאי“, אגודה שתופית חקלאית פתח-תקוה בע"מ. נתבעת.

תביעה לברוד חשבון — מכר ע"י מורשה למכירה — אין המורשה אחראי לתשלום עד שלא קבלו מהקונה.

Action for accounts — Sale by agent for sale — Agent not personally responsible for price until actually received by him.

פסק-דין

התובעים במשפט זה שלחו את פרי פרדסם לעונת 1938/1939 לשווק ולמכירה באמצעות האגודה הנתבעת. לא נעשה שום חוזה בין הצדדים והדוקומנט היחיד שקובע את יחסי הצדדים הוא מכתב מיום 4.12.38 מהתובעים לנתבעת ואשור קבלת המכתב הזה ע"י הנתבעת Ex. AE/1.

ביום 20.10.39 המציאה הנתבעת לתובעים חשבונות בקשר עם מכירת הפרי הנ"ל. התובעים לא הכירו בחשבונות הנ"ל ובמשפט הזה דורשים התובעים לקבוע את החשבונות בין הצדדים ולחייב את הנתבעת בתשלום הסכומים המגיעים לתובעים בצרוף רוחים מיום 4.12.1939. ז"א מיום קבלת ההתראה הנוטריונית ע"י הנתבעת.

אין סכסוך בין הצדדים בנוגע לסך 286.742 לא"י שהוא לזכותם של התובעים. הנתבעים מתנגדים לסכומים הבאים שבהם חייבה הנתבעת את חשבונם:—

בעד פרסום	3.585	לא"י
מס מרכז פרי-הדר	2.696	"
תשלום להתאחדות האכרים	7.539	"
מניות אוצר מפעלים	8.021	"

סך-הכל 21.841 לא"י

בית המשפט סבור שסכומים כאלה אינם מהווים הוצאות משרד במובן המוצג EAE/1 ואין שום הצדקה לחייב את חשבון התובעים בסכומים אלה.

תיק אזרחי מס' 260/40

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

ד"ר ארטור לשינסקי.

נגד

נתבע.

משה בן ציון ספיר.

תביעת חוב המובטח במשכנתא — פעולות הוצאה לפועל של המשכנתא על-ידי הנושה — דחית מועד התשלום על-ידי נשיא משרד ההוצאה לפועל היא רק דחית מכירת הרכוש ולא דחית פרעון החוב — זכות הנושה להגיש תביעה נפרדת בבית המשפט ולהוציא לפועל נגד רכוש אחר של החייב.

Claim on a debt secured by mortgage — Execution proceedings by mortgagee — Delay granted by C. E. O. is only a delay of the sale of the property and not a delay of the payment of the debt — Right of mortgagee to bring a separate action in Court and seek execution against other property of the debtor.

פסק-דין

הנתבע קבל מאת התובע הלואה בסך 300 לא"י על סמך משכנתא שניה לפי שטר משכנתא מספר 1803.38.

הנתבע התחייב לסלק את ההלוואה אחרי שנתים מיום רשום המשכנתא בטאבו, ו"א ב' 15.5.40.

התובע הגיש את שטר המשכנתא לשם הוצאתו לפועל לנשיא בית המשפט המחוזי בתל-אביב בתור יו"ר ההוצאה לפועל בתיק מספר 4662.40. נשיא ההוצאה לפועל החליט ביום 18.6.40 לדחות את הוצאת המשכנתא לפועל עד 1.1.41.

התובע במשפט זה דורש פסק-דין, היות והוא רוצה להוציא לפועל את סכום המשכנתא, — על הנכסים האחרים של הנתבע. השאלה היחידה העומדת בפנינו היא: — אם החלטתו של נשיא משרד ההוצאה לפועל לדחות את ההוצאה לפועל של המשכנתא עד 1.1.41, — יכלה למנוע את התובע מלהגיש משפט זה, ובפרט, שהנתבע כבר הכניס למשרד ההוצאה לפועל סך 13.500 לא"י לכסוי הרבית המגיעה בקשר למשכנתא הנ"ל בעד התקופה הנגמרת ב' 15.11.40.

בית המשפט סבור שהחלטת נשיא ההוצאה לפועל היא רק דחית מכירת הרכוש הממושכן. החלטה זו אינה משנה את מהות המשכנתא שהיא רק בסחון לחוב ולא משנה את הסעיף 11 של תנאי המשכנתא, שלפיו, הרשות בידי התובע לגבות את חובו על-ידי תביעה רגילה ולגבותו מכל רכוש אחר של הנתבע. כמו כן בית המשפט סבור שהעובדה שהנתבע הכניס איזה סכום למשרד ההוצאה לפועל נגד רצונו של התובע, — לא יכלה לשלול מאת התובע את הזכות לדרוש את חובו לפי תביעה רגילה.

הנתבעים טענו שהתובע אינו יכול לסמוך על שטר המשכנתא מספר 1601/35, היות והמשכנתא הזאת בוטלה וחודשה על ידי משכנתא חדשה בשנת 1938. להוכחת טענה זו ב"כ הנתבעים הגיש את המוצג (DM¹) והמוצג (DM²). אחרי עיון בשני המוצגים האלה בית המשפט מוצא שהמוצג (DM¹) שהוא מסמך רשמי הנמצא במשרד ספרי האחווה יפו — הנהו פדיון משכנתא חלקית ולא שטר משכנתא חדש. פדיון המשכנתא החלקי נעשה אחרי שהנתבעים שלמו 37496.560 לא"י. אין בית המשפט רואה באיזה אופן אפשר לפרש את שטר פדיון משכנתא חלקי לשטר משכנתא חדש. נכון שב- (DM²). שאין לו כל קשר עם המשפט הזה — הצדדים קוראים ל- (DM¹) שטר משכנתא. אבל זוהי טעות גרידא ואיננה שוללת כלל מ- (DM¹) את מהותו שהוא פדיון משכנתא חלקית.

הנתבעים טענו עוד שהתובעים אינם רשאים להגיש תביעה על סכום שהוא מובטח על ידי משכנתא. לטענה זו אין כל שחר משתי סבות: (א) בעל משכנתא יכול תמיד לדרוש את חובו בבתי המשפט ולגבות את חובו מרכוש אחר של החייב. (ב) במקרה שלנו הצדדים התנו בפרוש בתנאים המיוחדים של שטר המשכנתא (AW¹) סעיף 9 שהזכות לבעל המשכנתא לגבות בכל זמן שירצה את הסכומים המגיעים לו מכל רכוש אחר של החייב הן מטלטלין, הן כספים או נכסי דלא ניידי, השייכים לנתבעים. באופן אלטרנטיבי — הנתבעים בקשו מבית המשפט להתחשב עם מצב המלחמה בעולם ולהרשות להם לשלם את החוב בתשלומים של 100 לא"י לחודש בהסתמכם על התקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938.

בנוגע לבקשה זו בית המשפט סבור שהתקנה 210 מהתקנות היא *ultra vires* לסעיף 49 מדבר המלך במועצתו והסעיף 20 מפקודת בתי המשפט וסעיף 64 מחוק הפרוצדורה העותומנית. בזה שהתקנה הנ"ל מטפלת בענין שאיננו ענין של פרוצדורה או פרקטיקה משפטית, אלא ענין של חוק ממש substantive Law יתר על כן, הנתבעים לא הביאו כל הוכחה שהיא כדי לשכנע את בית המשפט שישנן סבות מספיקות כדי שבית המשפט ישתמש בדיסקרציה שניתנה לו על ידי התקנה הנ"ל. מצב המלחמה בעולם איננו מצדיק בכל מקרה מתן הקלות לחייב לפי התקנה 210 מתקנות הפרוצדורה האזרחית 1938. הרי ברור שישנם אנשים שבימי המלחמה מרויחים הרבה יותר מבימי שלום.

בנוגע לרביית, בית המשפט סבור שהיות והנתבעים לא שלמו בזמנו את החוב, — רשאי התובע לדרוש רבית בשער של 9% בהתאם לסעיף השני מהתנאים המיוחדים של שטר המשכנתא (9).

על סמך כל האמור אנו מחליטים לחייב את הנתבעים באופן סולידרי לשלם לתובע את הסך 12300 לא"י, בצרוף רבית בשעור של 9% החל מ-27.1.39, הוצאות המשפט ושכר עו"ד (כולל) של עשר לא"י.

פסק-דין זה ניתן והודע לב"כ התובע ביום 31.7.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

המשיבים בתשובתם מכחישים את טענות המערער. לכן אנו מחליטים לקבל את הערעור, לבטל את פסק־הדין ולהחזיר את המשפט לשופט השלום כדי לשמוע את הוכחות הצדדים ולתת פסק־דין חדש. ההוצאות לפי התוצאות. פסק־דין זה הוצא שלא בפני המשיב והודע בפומבי, בנוכחות המערער, ביום 19 לינואר 1940.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

תיק אזרחי מס' 133/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל־אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

ברון ג'ורג' דה־מנשה, אלכסנדריה.

נגד

1. יהודה מוס, מנהל בנק יהודי, שדרות רוטשילד 26, תל־אביב.

2. משה קרסו,

3. משה מטלון,

4. מרקו כהן, מנהל בנק יהודי, רחוב יפו, ירושלים. נתבעים.

תביעת חוב מובטח על ידי משכנתא — שטר פדיון חלקי של המשכנתא אינו מהווה שטר משכנתא חדש — זכות בעל חוב מובטח במשכנתא לתבוע גם על ידי בית המשפט בלי להזדקק לשטר המשכנתא — סעיף 210 של הפרוצדורה האזרחית 1938 הנהו *ultra vires*.

Claim for recovery of debt secured by mortgage — Partial discharge of mortgage not a new Deed of Mortgage — Right to claim debt in Court irrespective of security — Rule 210 of C. P. R. 1938 ultra vires.

פסק־דין

הנתבעים קנו מאת התובע שטח אדמה של 124.741 דונם במחיר של 350 לא"י הדונם, היינו: בסכום כולל של 68159.350 לא"י. האדמה שנקגתה הועברה לקונים, היינו הנתבעים, ביום 5.2.35 ומאותו הזמן האדמה נמצאת ברשותם. לפני ההעברה בטאבו שולם על חשבון המחיר 15000 לא"י ועל העודף בסך 53159.350 לא"י סודרה משכנתא שהיתה צריכה להשתלם במשך 3 שנים ב־12 תשלומים שונים, דהיינו: שהתשלום האחרון היה צריך להשתלם ב־15.3.38. בתביעה זו התובעים דורשים תשלום עודף המחיר בסך 12300 לא"י בצרוף רבית מיום 27.11.39.

התובע הוכיח את תביעתו על ידי שטר המשכנתא מספר 1601.35 (AW¹) ועל ידי שני מכתבים חתומים על ידי הנתבעים הם (AW²) ו־ (AW³) במוצג (AW²) מתאריך 30.11.39. הנתבעים מצהירים שהם נשארו חייבים על חשבון הקרן סכום התביעה, היינו: 12300 לא"י ורבית מ־27.11.39.

ערעור אזרחי מס' 140/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגריין.

במשפט שבין:

רפאל שלמה ניימן.

מ ע ר ע ר.

נגד

1. אברהם שלום ג'אחרי.

2. טוח עזרא כאום.

3. עזיז מנשה אצלמן.

מ ש י ב י ם.

תשלום פרמיה עבור בטוח רכוש ממושכן — רשות למלוים לשלם את הפרמיה לפי תנאי שטר המשכנתא — דמי הפרמיה מובטחים על-ידי המשכנתא אולם הרשות לתבעם כתביעה נפרדת — במקרה שהנכסים כבר מובטחים אין למלוים הרשות להבטיחם שנית על חשבון הממשכן.

Payment of insurance premium for mortgaged property — Right of mortgagees to pay the premium in accordance with conditions of mortgage — Premium money secured by mortgage but may be claimed separately — When property already insured mortgagees may not reinsure it at mortgagor's expense.

ערעור מפסק-הדין של בית משפט השלום בתל-אביב, מתאריך 13.6.39, בתיק מס' 2035/39.

פ ס ק - ד י ן

זהו ערעור על פסק-דין של שופט שלום שלפיו חייב השופט את המערער לשלם למשיבים סך 7.647 לא"י. סכום זה הנהו דמי בטוח שהמשיבים שלמו על חשבון המערער בקשר עם שטר משכנתא.

אחרי עיון בטענות שני הצדדים בית המשפט מוצא ששופט השלום צדק בפרוש של הסעיף 7 של התנאים המיוחדים למשכנתא. אין ספק שכונת הצדדים היתה שהכספים שישלמו המשיבים על חשבון בטוח יהיו מובטחים במשכנתא. אבל זה אינו מונע את המשיבים מלתבוע את תשלום הכספים האלה עכשיו.

בעצם העניין, בית המשפט מוצא ששופט השלום טעה בזה שהוא הוציא את פסק-דינו בלי לשמוע הוכחות הצדדים. הדי המערער טוען בערעורו שבשנה הראשונה הנכסים הממושכנים היו מובטחים בחברה „סנטשורי“ ושהמשיבים הסכימו לבטוח בחברה זו. ובגמר השנה האריך המערער את הבטוח באותה חברה „סנטשורי“ ושלח העברה (אינדורסמנט) למשיבים כמו בשנה הקודמת, אלא שאחרי שקבלו את ההעברה, הבטיחו המשיבים עוד הפעם את הנכסים בחברה אחרת ושלמו את סכום התביעה בתור דמי בטוח. אם דברי המערער נכונים, אנו סוברים שהמשיבים לא היו רשאים להבטיח שנית את הנכסים, הם היו צריכים להודיע למערער שאינם רוצים להמשיך את הבטוח בחברה „סני-טשורי“ לפני גמר השנה.

פסק-דין

בין התובע והנתבע נחתם חוזה (Ex PA/1) שלפיו מכר הנתבע לתובע את זכותו על מגרש ב"בית-וגן", אגודה הדדית בע"מ, תמורת סך של 440 לא"י. התובע שלם לנתבע את הסך הנ"ל.

התובע טוען שהזכות על המגרש הנ"ל לא הועברה על שמו, היות והאגודה לא קבלה את התובע בתור חבר. בינתיים האגודה הנ"ל נכנסה למצב של פרוק ואין היא יכולה לקבל חברים חדשים. התובע דורש איפוא, מהנתבע את החזרת הסך 440 לא"י. בפרשת הגנתו הנתבע טען טענת חוסר סמכות מקומית לבית משפט זה ושהחווזה שעליו מסתמך התובע איננו נושא בולים כחוק, אולם ב"כ הנתבע ויתר על הטענות הפרלימינריות האלה והסתפק לטעון לעצם הענין. הטענות דלקמן:—

- א. הנתבע מלא את כל התחייבויותיו בהתאם לחוזה.
 - ב. הועד של אגודת בית וגן אישר את התובע בתור חבר אגודת בית וגן בהתאם לסעיף ז' מהחווזה.
 - ג. ע"י זה שהתובע שילם את כל המחיר של המגרש בהתאם לתנאי החווזה, הרי הוא מודה שכל התחייבויותיו של הנתבע נתמלאו במלאוין ובזמנן, היות והסך של 240 לא"י היה צריך התובע לשלם רק כשהזכות על המגרש עוברת על שמו של התובע.
- אחרי שמיעת עדי שני הצדדים, בית המשפט מוצא:—
- (א) ביום 30.9.1935, אגודת "בית וגן" הודיעה לתובע ע"י מכתב באחריות שבהתאם להחלטת ועד הפועל מיום 29.8.1935 נרשם התובע בספרי האגודה כחבר. (Ex MH/5)

(ב) שם התובע נמצא בתוך רשימת החברים של האגודה והוא הגריל מגרש מס' 669 בשטח 1871 (Ex. MH/9).

(ג) התובע השתתף באסיפות של האגודה וקבל חשבונות בקשר עם ההוצאות על כבישים ושמירה ולא התנגד להן.

ב"כ התובע מסתמך בטענותיו על פסק-דין של שופט שלום בתל-אביב במשפט בין התובע והאגודה שלפיו מצא השופט שהתובע לא נתקבל בתור חבר לאגודה וחייב את האגודה להחזיר לתובע את דמי החבר.

בית המשפט סבור, שפסק-דין זה איננו מקשר אותנו, מכיון שהתובע במשפט זה לא היה צד ולא היה יכול להגן על זכויותיו.

יתר על כן אנו סוברים שאם אפילו התובע לא נתקבל בתור חבר ע"י המועצה, אין הנתבע אחראי בעד זה, היות ולפי החווזה (סעיף ז') הנתבע התחייב להחזיר לתובע את דמי הקדימה רק במקרה שהועד לא יקבל את התובע בתור חבר "בית וגן". והרי הועד קיבל אותו בתור חבר (Ex MH/5) והתובע הסתפק בזה ושילם לנתבע את כל המחיר של המגרש. יש לפנינו מקרה ברור של Estoppel. לכן החלט לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות ושכר עו"ד כולל

10 לא"י.

פסק-הדין הוצא והודע בפומבי ביום 22.7.1940 בנוכחות ב"כ הצדדים.
 (חתום) ד"ר מני שופט
 (חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

תביעה להחזרת כספים ששולמו על חשבון קרקע — רשות לתבוע חזרה לאחר שהתובע שלם את כל המגיע ממנו — אין חובה על הקונה לחכות זמן בלתי הגיוני לקבלת הנמכר.

Claim for return of money paid in respect of land — Right to claim after payment of the price in full — Purchaser not bound to wait unreasonable time for transfer of land.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 11.4.40, בתיק מס' 8594/38.

פסק-דין

שופט השלום שמע את כל העדויות בהתאם להוראות בית המשפט הזה ומצא: (א) שהתובע שלם את כל מחיר הקרקע; (ב) שלמרות שהחווה בין הצדדים נחתם עוד בפברואר 1937, הקרקע לא הועברה על שמו בטבו; (ג) שהתובע אפילו לא הוזמן על-ידי הנתבע לקבל את ההעברה בטבו (וד) שהקרקע עוד רשום על שם מי שהוא אחר ולא על שם הנתבע.

אין התובע, אשר מלא מצדו את החווה בשלמות, מחויב לחכות בלי סוף להעברת הקרקע והוא רשאי לדדוש את כספו בחזרה.

לכן החלט לדחות את הערעור ולאשר את פסק-הדין של שופט השלום, כמו כן לחייב את המערער לשלם למשיב הוצאות משפט ושכר עו"ר (כולל) 5 לא"י. פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 28.6.40 בנוכחות ב"כ המשיב ושלא בפני המערער.

קורנגרין
שופט (חתום) ד"ר פ.

מני
שופט (חתום) ד"ר

תיק אזרחי מס' 266/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שביין:

תובע.

מרדכי הירשבר.

נגד

נתבע.

שלמה מאירסון.

תביעה להחזרת כספים ששולמו ע"ה זכות למגרש — פסק-דין במשפט שהנתבע לא היה צד בו אינו מחייב אותו — מניעה משפטית לפעול.

Action for recovery of money paid in respect of a right to land — Fulfilment of contract by defendant — Judgment in a case where defendant was not a party is not binding upon him — Estoppel.

ערעור אזרחי מס' 230/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מ ע ר ע ר.

ח. ד. קופמן.

נגד

מ ש י ב.

שלמה נחמה.

מכירת קרקע — התחיבות להעביר, פרושה להעביר בטאבו, גם אם לא מפורש — תקופה הגיונית למלוי ההתחיבות להעביר.

Sale of land — Undertaking to transfer means transfer in Tabu, even if not so expressed — Reasonable time for transfer.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 10.12.39. בתיק מס' 13512/38.

פ ס ק - ד ין

בערעור זה ישנן שתי נקודות: (א) אם המערער התחייב להעביר בטאבו את המגרש הנדון בשם המשיב; (ב) אם התביעה היא מוקדמת. אשר לנקודה הראשונה, מתברר מסעיף א) של החוזה שהמערער מכר למשיב את המגרש הנדון והתחייב להעבירו על שם המשיב.

ואשר לנקודה השניה, הרי עברו כחמש שנים מיום שחתמת החוזה ותכנית הפרצלציה עוד לא נתאשרה, בית המשפט סבור שעברה התקופה ההגיונית (reasonable time) לגמירת ההעברה והמערער לא קיים את התחיבותו, לכן החלט לדחות את הערעור ולחייב את המערער בהוצאות המשפט ושכר עו"ד 2 לא"י.

- פסק-דין זה הוצא והודע בפומבי בנוכחות ב"כ המערער, ביום 23.2.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור אזרחי מס' 59/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בענין שבין:

מ ע ר ע ר.

ראובן שינצויט.

נגד

מ ש י ב.

אליעזר מאירוביץ.

לטאבו (disposition) אלא התחייבות למכור. כמו כן טען הנתבע שהוא היה תמיד ועודנו עכשו מוכן ומזומן להעביר את הנכסים בטאבו בשם התובע.

נשמעו עדים מטעם שני הצדדים כמו כן על פי בקשת הנתבע נשמע התובע בלונדון וענה בשבועה על 30 שאלות שנוסחו על-ידי ב"כ הנתבע.

אחרי עיון בית המשפט מוצא שלאור פסקי-הדין האחרונים של בית המשפט לערעורים בקשר עם חוזים למכירת נכסי דלא נייד, חוזים כאלה אינם מהווים מכר מחוץ לטאבו במובן החוק להעברת קרקעות לשנת 1920, ואין התובע איפוא רשאי לתבוע את כספו חזרה על סמך החוק הנ"ל.

נשארה רק השאלה אם הנתבע הפר את החווה בזה שלא העביר את הנכסים לשם התובע בתוך הזמן המוסכם בחווה או באיזה זמן אחר שהוסכם עליו בין הצדדים.

מעדויות העדים ומעדות הנתבע בעצמו יוצא שהתובע אמנם הוזמן פעם לטאבו לקבל העברה אלא שהנכסים היו במצב „מושאע“ בתוך חלקה של 1100 מטרים הכוללת ארבעה בתים שנמכרו לאנשים אחרים, החלקה הזו איננה שייכת לנתבע לבד אלא בשותפות עם גברת אחת בשם אולגה רדו, הנתבע סרב לקבל העברה בתנאים אלה, הרי ברור מהחווה שהבית שקנה התובע מהנתבע הוא בית מסוים ומתואר כבית הבנוי על אדמתו של הנתבע על חלקה מסוימת בת 450 אמות מרובעות, החלקה הזאת מתוארת בגבולות מסוימים. אין שום ספק שהמכר צריך להיות „מפרוז“ ולא „מושאע“ והתובע צדק בסרבו לקבל העברה במצב „מושאע“. כמו כן הוברר שהנכסים הנדונים היו ממושכנים ומעוקלים ביום שהזמין הנתבע את התובע לקבל העברה בטאבו ושלא היתה אפשרות לעשות שום העברה או משכנתא, בסוף בירור המשפט הגיש הנתבע תביעה אחת מספר 64/39 שבה הוא תובע מבית המשפט הזה צו של מה שקורא הנתבע Specific performance הוא דורש מבית המשפט לתת צו לנתבע לבוא לטאבו ולקבל את ההעברה על שמו. התביעה הזו צודפה לתביעה הנוכחית. היות והשאלות השנויות במחלוקת בשתי התביעות בין אותם הצדדים הן אותן השאלות. הנתבע מסתמך בתביעתו על העובדה שהוא מסר בפועל את הנכסים לתובע ושהתובע משתמש בהם כבר איזה שנים כבעל-בית, כמו כן הנתבע הצהיר שעכשיו הוא מוכן למסור את הנכסים במצב של „מפרוז“.

בית המשפט מסופק מאד אם אפשר להכריח איש לקבל רכוש על שמו בטאבו, אבל בענין שלפנינו אחרי שבית המשפט מצא שהנתבע הפר את החווה הרי בודאי רשאי הוא לתבוע את כספו חזרה ויש לדחות את תביעת הנתבע למתן צו של Specific Performance ואשר לסכום אשר שלם התובע לנתבע הוברר מהודאתו של הנתבע שהוא קבל סך 424 לא"י, התובע לא הוכיח באופן מספיק שהוא שלם יותר מהסכום הזה.

לכן החלט לחייב את הנתבע לשלם לתובע סך 424 לא"י יחד עם הוצאות המשפט ורביית חוקית מיום הגשת התביעה ושכר עו"ד כולל של 10 לא"י.

פסקי-דין זה הוצא והודע לב"כ הצדדים ביום 4.3.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין

(חתום) ד"ר מני

שופט

שופט

בקשר עם איזה ענין שהוא, הנידון בהסכם הנ"ל אחרי סדור הגט, יעבר לברור לפני בית הדין שעל יד הרבנות הראשית למחוז יפו ותל-אביב.
אחרי עיון בית המשפט סבור שהוא קשור בהחלטת בית המשפט העליון במשפט C. A. 51/38 Shlomo Mintz v. Mintz שלפיו אם הצדדים הסכימו לשיפוט בית המשפט הרתי אינם רשאים לתבוע בבית משפט אחר. העובדה שבבית משפט זה מופיע הסבא במקום האם אינה יכולה להשפיע על שיפוט בית המשפט. לכן הוחלט לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות ושכר עו"ד (כולל) של 5 לא"י.

פסק-דין זה הוצא והודע לב"כ הצדדים ביום 24.5.40

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט	(חתום) ד"ר מני שופט
--------------------------------	------------------------

תיק אזרחי מס' 148/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בתביעה שבין:

תובע.

יצחק אספיס.

נגד

נתבע.

יוסף טישלר.

תביעה להחזרת כסף ששולם על חשבון קרקע — „חוזה מכר אינו העברה" מחוץ לטאבו במובן החוק להעברת קרקעות 1920 — תביעה נגדית ל- *specific performance* אין לתת צו להעברת קרקע על שם הקונה — רשות לתבוע כסף בחזרה במקרה של הפרה מצד המוכר.

Claim for recovery of money paid in respect of land — Contract of sale not a "Disposition" outside the Tabu within the meaning of the Land Transfer Ordinance, 1920 — Counterclaim for specific performance — Vendor cannot claim specific performance of transfer of land — Right to recover money on breach by vendor.

פסק-דין

התובע במשפט זה דורש מהנתבע החזרת סך 460.200 לא"י שהוא שלם בקשר עם חוזה קניית נכסי דלא נידי.

תביעת התובע מבוססת על שתי עילות:

א. שהנתבע לא מסר את הנכסים בטאבו במשך זמן של ששה חדשים מיום חתימת החוזה בנגוד לסעיף 5 של החוזה.

ב. שהטרנסקציה היא בנגוד לסעיף 11 מפקודת העברת קרקעות 1920, הנתבע הודה שהוא קבל מהתובע על חשבון מחיר הנכסים סך 424 לא"י בלבד והוא טען שהתובע אינו רשאי לתבוע את כספו בחזרה על סמך חוק העברת קרקעות 1920 היות והחוזה שבין הצדדים איננו מהווה מכר מחוץ

היות והתובע המערער גרם לערעור על-ידי התנהגותו החלט שעליו לשלם
 לנתבע המשיב את הוצאות הערעור הזה.
 שאר הוצאות לפי התוצאות.

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 31.7.40, בנוכחות ב"כ הצדדים.

קורנגרין	פ. קורנגרין
שופט	שופט

תיק אורחי מס' 326/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובעת. יוכבד פיונטק.

נגד

נתבע. שלמה פיונטק.

תביעת מוזנות לילד על ידי „ידיד קרוב“ — שאלת מוזנות הילד נידונה בתביעה
 קודמת בין האב והאם בבית משפט אחר — אין להחליף את מקום השפוט, גם
 אם „הידיד הקרוב“ הנהו צד שלישי.

*Action for maintenance of child through "best friend" — Maintenance
 of child dealt with in a former action between father and mother, in
 another Court — Change of Court disallowed even if "best friend"
 is another person.*

פסק-דין

התובעת, יוכבד פיונטק, בת שמונה שנים בערך, תובעת מאביה הנתבע,
 שלמה פיונטק, מוזנות ותמיכה בסך 6 לא"י לחודש; כמו כן היא תובעת בעד
 התקופה של 15.1.39 עד 15.11.39 סך 60 לא"י.

התובעת מופיעה בבית המשפט על ידי „ידידה הקרוב“, הסבא אליהו פייגין.
 מתוך השאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים, ישנה נקודה פרילימינרית
 חשובה צריך להחליט עליה בראשונה, השאלה היא: אם ישנה לבית המשפט
 הזה סמכות לדון בענין זה אחרי שהצדדים הסכימו לשיפוט של בית-הדין הדתי.
 שהוציא כבר פסקי-דינים רבים בענין זה.

מעדות מזכיר בית דין הרבנות ומפסקי דין המוגשים, מתברר שבין אמה של
 התובעת והנתבע אביה היו סכסוכים משפחתיים שנגמרו בגירושין. פסק-דין של
 גירושין ניתן על פי הסכם בין אם התובעת ואביה (Ex. B). לפי ההסכם הזה
 היה הנתבע צריך לשלם לאם התובעת סכומים שונים. לפי סעיף 8 של ההסכם
 התובעת יוכבד, תגדל ותתחנך אצל אמה בלי שהאב יצטרך עוד להשתתף בהוצאות
 איוה שהן הדרושות. להחזקתה וחנוכה במשך תקופה של 5 שנים החל מיום
 סדור הגט. לפי הסעיף 9 של ההסכם הנ"ל כל סכסוך שיתעורר בין הצדדים

על סמך כל האמור לעיל החלט לדחות את תביעת התובע ולחיבו בהוצאות המשפט ובשכר עו"ד (כולל) סך עשר לא"י.
פסק-דין זה ניתן והודע לב"כ הצדדים ביום 29.11.40.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

ערעור אזרחי מס' 84/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מעררת.

חנה יחזקאלי.

נגד

1. משה ליפקין.

משיבים.

2. נחום ליפקין.

תביעה לפנוי ותביעה להחזרת חוקה דינן כאחת — משגה בטופס ההזמנה למשפט ניתן לתקון ונמצא בסמכות שקול דעתו של השופט.

Action for eviction and for return of possession are deemed as one and the same action — Error in summons may be corrected and is within the discretion of the judge.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום ברחובות, בתאריך 30.6.40. בחיק מס' 349/40.

פסק-דין

המשפט הזה שיך לטפוס המשפטים אשר בהם על שופט שלום להשתמש בדיסקרציה שלו בהתאם לסעיף 110 של התקנות לפרוצדורה בפני בתי משפט השלום ולא לבטל אותה בלי להכנס לעצם הענין. ביחוד בהתחשב עם זה שהתקנות האלו הן חוק חדש. שופט השלום טועה בחשבו שיש כעת הכדל בין פנוי ובין סלוק יד ביחס לפרוצדורה. שתי התביעות האלו הן מה שנקרא בפקודה recovery of possession ואין צורך להדגיש בתביעה באופן מיוחד מה היא התביעה. לכן החלט לקבל את הערעור, להחזיר את התיק לשופט השלום עם הודאות: (א) לתת לתובע הזדמנות לשלוח לנתבע את הטופס הנכון לפי הסעיף 7(2) של התקנות הנ"ל ולנתבע זמן להגיש את תשובתו. (ב) לתת לתובע הזדמנות לתקן את תביעתו בהכנסת הפרטים הדרושים לפי החוק. (ג) לשמוע את הסכסוך בעצם הענין.

בינתים נתקבלה ידיעה מה' פרימן מלמברג שהאנשים שצריכים היו להעביר את הכסף לא באו ובקש הוראות.

ד"ר כץ כתב מיד לתובע שעליו לפנות לה' פרימן בלמברג ולקבל את כספו. הנתבע מצדו כתב למר פרימן שעליו למסור את הכסף לתובע. בינתים פרצה המלחמה.

לפנינו ישנה שאלה חוקית שכבר התעוררה במשפט אחד ממין זה והיא: — האם אפשר לקבל סעד מבית משפט בא"י בעד פעולות שהן בלתי חוקיות בארץ שבה נעשו? הרי הוברך וידוע לבית המשפט שההסכם שנעשה בין הצדדים בפולניה הוא הסכם בלתי-חוקי וכי אסור להעביר מפולניה לחוץ-לארץ כסף פולני וזהב ואין שום ספק שהצדדים עשו קונספירציה בפולניה לעשות עבירה בנגוד לחוקי פולניה.

בית המשפט בהסתמכו על החוק האנגלי מחליט שאין לקבל תביעות כאלה בפני בתי המשפט בארצנו.

אנו מסתמכים על: —

Chitty on Contracts, 19th Edition, page 296.

An agreement illegal by the law of the country in which it is to be performed will not be enforced by an English Court. The early cases which decided that such agreements would be enforced here if obnoxious only to the revenue laws of the country where they were to be performed would almost certainly be no longer followed.

Conflict of Laws (Digest, Vol. II, page 402, Sub-section 728).

To a bill to carry into effect a contract made in a foreign country and to take an account on the footing of such contract, Defendant pleaded that by the law of such foreign country the contract between the parties thereto was illegal and void and would subject such parties to criminal prosecution:

Held: This was a good plea in bar to the relief sought by the bill (*Heriz v. Riera, 1840*).

Halsbury, Vol. VI, Hailsham Edition

(Page 271, Sub-section 326)

Contracts illegal by the *Lex Loci Contractus*

There is authority for saying that a contract, which is void for illegality by the *lex loci contractus*, is not actionable in England.

ואשר לעצם הענין, — בית המשפט סבור שהנתבע היה סוכן של התובע ולפי הסעיפים 1774 ו-1463 מהמג'לה — הסוכן הוא נאמן על דבורו. בשבועה ואין הוא אחראי אם הפקדון נאבד ממנו שלא ברשלנותו. לא הוכחה כל רשלנות שהיא מטעם הנתבע ואין שום הוכחה שהכסף והזהב הובאו ארצה ואין שום סבה לא להאמין לדברי הנתבע בעדותו בשבועה, ובפרט, שכל הענין הזה קרה כחודש לפני פרוץ המלחמה.

תיק אזרחי מס' 153/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגריין.

במשפט שבין:

תובע.

דר" יוליוס ויסמן.

נגד

אריה שמואל דורפּלר, מנהל קרדיט פיננסי א"י.

נתבע.

חברה בע"מ.

תביעה להחזרת כספים ששולמו בפולניה למסירה בארץ-ישראל — פעולה בלתי חוקית במקום עשייתה אינה יכולה לשמש יסוד לתביעה בארץ-ישראל — סוכן לפי המג'לה נאמן על דבורו ואינו אחראי לאבידה שנגרמה שלא ברשלנות.

Claim for recovery of money paid in Poland for transfer to Palestine — Action illegal where made cannot form basis of claim in Palestine — Agent according to Mejelle not liable when loss occurred without his negligence.

ה ע ר ה : אושר על-ידי בית המשפט העליון : (1941, S. C. J. 62) C. A. 276/40

פ ס ק ד י ן

העובדות במשפט זה הן כדלקמן:—

התובע והנתבע נפגשו בשנת 1939 בפולניה והנתבע קבל על עצמו להעביר לא"י מפולניה סך 20000 זהובים פולניים, 420 דולר ארצות הברית בזהב וסך 260 מרקים גרמנים בזהב.

הנתבע קבל את הסכומים האלה על מנת למסרם לגיסו של התובע בירושלים. התובע בא ארצה בחדש מאי 1940 ומצא כי הנתבע לא מסר את הכסף לגיסו. התובע מבקש איפוא לחייב את הנתבע לשלם לתובע סך 500 לא"י בעד ה-20000 זהובים פולניים ולשלם לו את הדולרים והמרקים זהב הנ"ל — בכסף א"י לפי שער החליפין ביום התשלום.

הנתבע לא הכחיש את קבלת הכסף, אלא טען שהוא לא קבל על עצמו כל התחיבות, אחריות או ערבות בקשר עם העברת כספי התובע מפולניה לא"י, ולכל העסק הזה היה אופי של עזרה וטובה גרידא. כמו כן טען הנתבע שהתובע ידע במסרו את הכסף לנתבע, — כי לא הנתבע בעצמו יעביר את הכסף לא"י, כי אם הנתבע ימסור את הכסף הזה יחד עם כספי משפחתו הוא, — לירי איש אחר או אנשים אחרים על מנת שאלה האחרים יעבירו את הכסף ארצה ושגם תהיינה הוצאות בקשר עם ההעברה.

הנתבע גם כן טען שלפני נסעו לא"י הוא מסר את כל הכסף של התובע יחד עם כספי משפחתו למר פרימן — סוחר ידוע בלמבדג שממנו צרכים היו אנשים אחרים לקבל את הכספים לשם העברה.

בתחלת אוגוסט חזר הנתבע ארצה והודיע לגיסו של התובע ד"ר כץ המנות שהוא מקוה כי הכסף יגיע בקרוב ארצה.

הסכום שהוסכם בחוזה, חלק לפני גמר ההעברה במשרד ספרי האחוזה ואת העודף ביום העברת הפרדס בשם הנתבעים במשרד ספרי האחוזה.

התובע השני טוען שהפרדס העבר על שמם של הנתבעים ביום 28.11.39 במשרד ספרי האחוזה בתל-אביב והנתבעים טרם שלמו עד כה לא לתובע הראשון לפי ההעברה ולא את העודף לו.

הנתבעים הכחישו את תביעת התובע ואמרו שהם קנו את הפרדס הנ"ל מה' וילנצ'יק שאיננו צד במשפט הזה ושאין חייבים שום כספים לתובעים. כמו כן טענו שהחוזה המוגש (Ex. MR¹) אין לו כל תוקף חוקי מכיון שנעשה בלי הסכמתו של כב' י"ר משרד ההוצאה לפועל ובנגוד לסעיף 95 מחוק ההוצאה לפועל, ובאופן אלטרנטיבי, טענו הנתבעים שזכותם של התובעים נתבטלה אחרי שהם הגישו לבית משפט השלום בתל-אביב תביעה לפצויים בהתאם לאותו החוזה.

מתוך העדויות ומתוך הדוקומנטים הוברר שהפרדס הנדון נמכר על-ידי משרד ההוצאה לפועל והחלטה על דבר העברה סופית נתנה על-ידי י"ר משרד ההוצאה לפועל בתאריך 4.7.39 לטובת מר וילנצ'יק. בתאריך 9.8.39 ובהסכמת כל הצדדים נתנה החלטה על-ידי י"ר משרד ההוצאה לפועל להעביר את הפרדס הנדון לנתבעים במשפט הזה. בתנאי שישולם מס העברה כפלים וההעברה נעשתה לפי הקושאנים (Ex. FP¹ ו- Ex. FP²). בקושאנים הנ"ל נזכר שהמכר היה על-ידי משרד ההוצאה לפועל ושהמחיר היה 500 לא"י.

בית המשפט סבור שהיות והצו בדבר העברה סופית נתן בתאריך 4.7.39 מטעם י"ר משרד ההוצאה לפועל, — הרי הצדדים לא היו יכולים להתקשר ב"17.7.39 בחוזה-מכר בקשר עם הפרדס הנדון, — בלי הסכמת י"ר משרד ההוצאה לפועל.

יתר על כן, המחיר המוסכם עליו בחוזה (Ex. MR¹) שבין הצדדים איננו מתאים למחיר שבו נמכר הרכוש במשרד ההוצאה לפועל, וזה מראה, שהחוזה נעשה מתוך קנוניה או למטרת הברחת רכוש מיתר הקרדיטורים וחוזה כזה הוא נגד החוק ואי-אפשר להזדקק לו.

כמו כן בית המשפט סבור שאם אפילו נניח שהחוזה שבין הצדדים הוא בעל תוקף חוקי, — הרי התובע השני שהגהו התובע העקרי במשפט הזה, — הגיש תביעת פצויים בעד הפרת החוזה הנה על-ידי הנתבעים ואין הוא איפוא רשאי לתבוע במשפט זה, — את ההוצאה לפועל של אותו החוזה.

כדאי לציין עוד שהנתבעים הוכיחו במסמכים רשמיים שאין לערער עליהם, — שהם קנו את הרכוש ממשרד ההוצאה לפועל בסכום הנקוב בקושאן, בו בזמן שהנתובעים בכדי להוכיח את תביעתם — לא הגישו כי אם חוזה פרטי.

על סמך כל האמור בית המשפט מחליט בזה לדחות את תביעת התובעים ולחייבם בהוצאות ובסך 10 לא"י בתור שכר עו"ד (כולל) לב"כ הנתבעים.

פסק-דין זה נתן והודע לב"כ הצדדים ביום 31.7.1940.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

1461 של המג'לה ליחס את כל הקשר לעצמו, כמו שעשה ולתבוע בשמו הפרטי, מסבה זו צריך היה לבטל את פסק־הדין המעורער. יתר על כן, לא הוכח שבעל הבית גר בשטח האויב.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק־דינו של שופט השלום ולחייב את הנתבע לפנות ולמסור לידי התובע את הדירה בת 3 חדרים, מרפסת סגורה וחדרי שמוש הנמצאת בבית מספר 64 רח' אלנבי בתל־אביב. כמו כן לחייב את הנתבע לשלם לתובע 20 לא"י והוצאות הערעור וסך 5 לא"י בתור שכר עורך־דין (כולל).

פסק־דין זה נתן בפומבי ביום 16.2.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

תיק אזרחי מס' 37/40

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל־אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

1. צבי אורמיאנד,
2. מרקוס יצחק רוזנברג.

תובעים.

נגד

1. אברהם פלנר,
2. פרומטה פלנר.

נתבעים.

תביעת כסף בתור מחיר קרקע — העברה על־ידי משרד ההוצאה לפועל — לאחר מתן צו על־ידי נשיא משרד ההוצאה לפועל אין לחוזה פרטי בין הצדדים כל תוקף חוקי — בית המשפט לא יודקק לתביעה הבאה כקנוניה למטרת הברחת רכוש — לאחר הגשת תביעה לפצויים אין לבוא בתביעה לקיום החוזה.

Claim for purchase price of land — Transfer by Execution Office — Private contract invalid after order of transfer by C. E. O. — Court will not entertain an action brought by collusion to defraud creditors — No claim for specific performance of a contract may be brought after a claim for damages.

פסק־דין

בתביעה הנוכחית ישנם שני תובעים, הראשון תובע סך 409 לא"י משני הנתבעים על סמך העברת חוב ולזכותו מטעם התובע השני. התובע השני תובע סך 2.165 לא"י שהוא עודף שנשאר מגיע לזכותו מאת הנתבעים. התביעה נובעת מחוזה מכר מיום 17.7.39 (Ex. MR¹). בהתאם לחוזה הזה התובע השני מכר לנתבעים פרדס המתואר בחוזה. על הנתבעים היה לשלם את

של החוזה וגם מסעיף „ט“ אשר בהם נאמר בפרוש שהמערער מכיר בריוק את השטח הנמכר ומשלם הוספה של 10% בעד זה שמגרשו יהיה בזוית. לכן החלט לדחות את הערעור ולאשר את פסק-דינו של שופט השלום, כמו כן לחייב את המערער לשלם למשיב הוצאות המשפט בשתי אינסטנציות, וסך 3 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 29.2.40, בנוכחות ב"כ המשיב ושלא בנוכחות המערער.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט	(חתום) ד"ר מני שופט
--------------------------------	------------------------

ערעור אזרחי מס' 219/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

ברנרד אורשטיין.

מערער.

נגד

משיב.

לאו גליק.

חווה שכירות בין משכיר לדייר — היחסים בין המשכיר ובעל הבית אינם מענינו של הדייר — הרשות בידי המשכיר ליחס את החווה לעצמו בלבד.

Contract of lease — Relations between lessor and landlord do not concern lessee — Right of lessor to make lease in his own name.

ערעור על פסק-דין מבית משפט השלום בתל-אביב, ביום 21.11.39, בתיק מס' 9425/39.

פ ס ק - ד י ן

לפי דעתנו לא היה שום צורך לדון בשאלה אם בעל הבית הוא „אויב“ או לא. החווה נעשה בין הנתבע ובין ברנרד אורשטיין אשר גר פה בתל-אביב. החווה נעשה מצד אורשטיין לא בשמו של בעל הבית כי אם בשמו הוא ואין שום יחסים חוקיים בין הנתבע ובין בעל הבית. סעיף 447 של המג'לה, איננו משנה פה שום דבר. הוא נוגע רק ליחסים בין האיש אשר השכיר בית של שני ובין בעל הבית. יכול בעל הבית לאשר את השכירות או לא — אבל השוכר איננו רשאי שלא לשלם שכר דירה לאיש אשר השכיר לו את הדירה בשמו הוא מפני שיש איזה יחסים משפטיים בין המשכיר ובין בעל הבית. אין בכלל יריבות עם בעל הבית. — אין גם שום תוצאה לעובדה שנגמרה תקופת החווה. היחסים נמשכים בהתאם לסעיף 438 של המג'לה בין הצדדים אשר נזכרו בתור צדדים בחווה הקודם. אם אפילו נחשוב את התובע אורשטיין בתור סוכן בעל הבית הוא יכול לפי הסעיף

לו הסחורה באניה ידועה ושהנתבע לא מכר את הסחורה לפי דרישת התובע. אמנם הסבה איננה באשמת הנתבע ומפני זה הנתבע איננו חייב בשום נזק אבל לתובע הרשות לבטל את ההסכם ולדרוש את כספו בחזרה.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולחייב את הנתבע לשלם לתובע סך 40 לא"י בהוספת דביית חוקית מיום 17.1.39. הוצאות המשפט והערעור וסך 3 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 23.2.40 בנוכחות ב"כ הצדדים.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 218/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מעד ער.

טימן יעקב.

נגד

משיב.

ראובן שיינצווייט.

מכירת קרקע — נשוא המכר מסוים — כונת וידיעת הצדדים כפי הנובע מפרוש החוזה בכללו.

Sale of land — Subject matter of sale definite — Intention of parties may be gathered from interpretation of contract as a whole.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 24.11.39. בתיק מס' 7922/38.

פסק-דין

בזמן שמיעת המשפט בפומבי הוברר שיש רק שאלה אחת חשובה שבה חולקים הצדדים וזו אם בחוזה המכר אשר נעשה בין הצדדים ביום 2.3.37. נמכר לנתבע מגרש מסוים או חלק, חצי המגרש מושא. אחרי עיון בנוסח החוזה בית המשפט מוצא ששופט השלום צדק בקבלו ששוא המכר היה מגרש מסוים מפרוז.

הדבר הזה נובע מנוסח ההקדמה אשר בה נזכר ששטח המגרש כולל 898 אמות מרובעות ונתן לו מספר במפה. אין ערך לטענת המערער שהמפה לא צורפה לחוזה. מוכר אשר חותם על חוזה הכולל מספר מדויק ממגרש מראה בזה שראה מפה. חוץ מזה המערער גם חתם על מפה אשר בה מסומן המגרש הנדון באותו המספר אשר נזכר בחוזה, והחתימה נמצאת דוקא על המקום המסומן במספר זה. העובדה ששוא המכר היה "מפרוז" נובעת גם מסעיף "ה"

היות והיא היתה קשורה עם אנשים אחרים עם חוזים דומים לזה של התובע, היא מצאה בצדק שהשטה ההגיונית והמקובלת ביותר לקבוע את החלקה של כל אחד ואחד — היתה שיטת ההגרלה. התובע הוזמן להיות נוכח בשעת ההגרלה RL/5 כמו כן הוא הוזמן לשלם את עודף המחיר ולבוא לרשום את זכותו לפני הפקיד המסדר RL/3, RL/4.

ד. החלקה מס' 41 שהגריל התובע היא חלקה טובה או בינונית. אנו סומכים על הרפורטים של המומחים צ. חומסקי ומשה שיף. רק חלק קטן מהחלקה הזו הוא למטה מבינוני ולפי עדויות העדים צריך להשקיע בחלק הזה עבודה וזבל בסך 60 לא"י כדי שכל הפרדס יהא במצב טוב.

ה. מתוך רצון להניח את דעתו של התובע הנתבעת הציעה לו חלקות אחרות יותר טובות והתובע מסרב לקבלן.

לאור העובדות הנ"ל אין בית המשפט מוצא שום בסיס חוקי לתביעת התובע. לכן החלט לדחותה ולחייב את התובע בהוצאות ושכר עו"ד כולל 10 לא"י.

פסקדין זה הוצא בפומבי בנוכחות הצדדים ביום 30.6.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור אזרחי מס' 210/39.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

קרל סטריקובסקי.

מ ע ר ע ר.

נגד

משה לסינגר.

מ ש י ב.

חווה מכר — באין מחיר קבוע אין המכר שלם — במקרה של הפרת תנאי בחווה שלא באשמת הצד, אין זכות לתביעת נזקים אולם יש רשות לבטל את ההסכם.

Contract of sale — When price not fixed sale not complete — When party commits breach of contract through no fault of his own, no right to claim damages, but contract may be rescinded.

ערעור שנתן מפסקדין בבית משפט השלום בתל-אביב ביום 10.11.39, בתיק מס' 658/39.

פסק-דין

אחרי שמיעת הצדדים בפומבי הוברר לבית המשפט הזה שבתנאי החווה שבין הצדדים קשה למצוא מכר שלם — היות ולא נקבע מחיר מדויק כי אם אלטרנטיבי תלוי ברצונו של צד אחד, התובע. הוברר שהתובע דרש שתמסר

בהתאם לסעיף 3 מהחווה התחיבה הנתבעת לנטוע בשביל התובע במשך שנת 1934 1934 פרדס של 10 דונם מתוך השטח הנ"ל ולהוציא לפועל את העבודות לפי התוספת המצורפת לחווה הנ"ל.

בהתאם לסעיף 5 של החווה הנ"ל התחיבה הנתבעת להקים בשטח הנטיעות מכון מים לכל 250 דונם. בהתאם לסעיף 13 מהחווה על הנתבעת למסור לרשותו של התובע עד ליום 31.12.38 פרדס במקום הנ"ל בשטח של 10 דונם במצב טוב ומעובד יפה ונקי וכן לשתפו בחלק ה-25 בבעלות על מכון המים והאינסטלציה המרכזית.

במשפט זה התובע טוען שהוא שלם לנתבעת סך 576 לא"י בקשר עם החווה הנ"ל ושעד היום הנתבעת לא מסרה לו כל פרדס ולא שתפה הנתבעת את התובע בחלקו בבעלות על מכון המים והאינסטלציה ושלא קימה בכלל את החווה הנ"ל. על סמך זה דורש התובע לחייב את הנתבעת להחזיר לתובע את הסך הנ"ל יחד עם ההוצאות.

בתשובה לתיבעת התובע טען הנתבע:—

א. שתביעת התובע היא מוקדמת מכיון שהוא לא שלם לנתבעת את כל הסכום הנזכר בחווה.

ב. שהנתבעת פעלה כשליחה של התובע בפני הקהל ושהיא מלאה את שליחותה ועשתה כל מה שהיה מוטל עליה.

ג. שהתובע הוא שהפר את החווה בזה שסרב לחתום על חוזה החכירה עם הקרן הקימת לישראל בע"מ ובזה שלא שלם את עודף התמורה.

ד. שהתובע איננו רשאי לתבוע חזרה את סכום התביעה מכיון שהנתבעת עשתה את כל העבודות על חשבון והוצאות של התובע ואם העבודה איננה טובה, — התובע רשאי לדרוש פצויים.

נשמעו מומחים ועדים מטעם שני הצדדים ומכל הדוקומנטים והעדויות באנו למסקנות דלקמן:—

א. התובע בקש מאת הנתבעת להשיג בשבילו מאת הקה"ל בע"מ שטח של 20 דונם מתוך אדמות ואדי חוארת ולנטוע באדמה הזו פרדס בשטח של 10 דונם. התובע לא הגביל בשום הגבלה את תפקידיה של הנתבעת בנוגע לבחירת המקום, הגבולות וכו'. זה ברור כמוצג RL/2 שהוא מכתב מהתובע לנתבעת מיום 31.12.1933 ומהחווה שבין הצדדים מוצג RL/1 יוצא מהמסמכים האלה שהנתבעת היתה שליחה של התובע לפי הרשאה כללית בלי שום תנאי בכל מה שנוגע לקביעת שטח הנטיעה סדור הפרצלציה וקביעת החלקה של הנטיעות בשטח של 20 דונם באדמות הנ"ל. הקה"ל הסכימה להחכיר לתובע כמו לאנשים אחרים את השטח הנ"ל בתוך אדמות ואדי חוארת. זה ברור ממוצגים BG/1 RL/4.

ב. בהתאם לחווה הנתבעת נטעה את השטחים שהיו מיועדים לעצי הדר לפי הפרצלציה שבידו. במשך חמש שנים הנתבעת עבדה והתובע לא התערב ולא התנגד ואף לא העיר כל הערות לאופן העבודה, מקום העבוד וכו', ולמרות שלפי סעיף 7 מהחווה היתה לו הרשות להעמיד מפקח מקצועי מצדו, ורק לאחר גמר החווה בא התובע ודורש בחזרה את הכספים ששלם לנתבעת בתוקף החווה RL/1. ג. הנתבעת היתה רשאית לבחור על דעת עצמה החלקה של התובע אבל

ערעור מפסק־דין שנתן בבית משפט השלום בפתח־תקוה, מתאריך 27.2.40
בתיק מס' 69/40.

פסק־דין

במשפט זה יש רק שאלה משפטית אחת, כלומר אם אין תמורה מצד התובעת
בעד התחייבות הנתבעת. בית המשפט שמע את באי־כוח הצדדים ומצא שלפנינו
מקרה מתאים לסעיף 681 של המג'לה (חאלאלאה) ואין צורך במקרה זה שתהיה
תמורה, אבל אפשר לקבל שהיתה פה גם תמורה. התובעת ותרה על משכנתא
שלה ועל כל מיני זכויותיה אשר הצדדים הביטו עליהן בתור חוקיות ובעלות
חוקף. אפילו אם נניח שאחרי ההעברה זכויות אלו נעשו למסופקות, זה לא משנה
שום דבר מפני שגם ותור על זכויות מסופקות מהוה תמורה חוקית בהתאם
לסעיפים 1531, 1534, 1555 של המג'לה.

לכן החלט לדחות את הערעור ולאשר את פסק־דינו של שופט השלום, כמו
כן לחייב את המערעד לשלם למשיב הוצאות הערעור וסך 3 לא"י שכר עורך־
דין (כולל).

פסק־דין זה נתן בפומבי ביום 24.5.40 בנוכחות ב"כ המשיב.

פ. קורנגרין	ד"ר מני
שופט	שופט

תיק אזרחי מס' 88/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל־אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

ראובן לוי.

תובע.

נגד

"יכין" חברה שתופית לקבלנות חקלאית בע"מ ת"א. נתבעת.

תביעה להחזרת כספים ששילמו ע"ח קרקע — הפרת החוזה מצד התובע —
כשהנתבע הראה עצמו מוכן למלא את החוזה אין לתבוע ממנו בחזרה כספים
שקבל.

*Claim for return of money paid in respect of land — Contract broken
by plaintiff — Where the defendant was always ready and willing to
complete the contract, money received by him in virtue thereof cannot
be recovered.*

פסק־דין

ביום 5.11.1933 נחתם חוזה בין הצדדים Ex. RL/1 לפי החוזה הזה, התחייבה
הנתבעת למסור על שמו של התובע חוזה חכירה על שטח של 20 דונם מאדמת
קרן קימת לישראל בע"מ בואדי חוארת וזה לא יאוחר מאשר עד יום 31.12.38.

הנתבעת שלמה לתובע תשלומים אחדים בהתאם להתחייבות הנ"ל ואולם משנת 1930 ואילך חדלה לעשות כל תשלומים שהם מלבד שני תשלומים מסך 102.561 לא"י כל אחד ב־27 למאי 1937 ובאפריל 1938.

לפי הסעיפים 4 ו־5 של ההתחייבות הנ"ל עומד כעת כל החוב של הנתבעת לתובע לפרעון.

במכתב מה־14 למרץ 1939 מכירה מחדש הנתבעת בחובה לתובע (Ex A/2) ולפני בית משפט זה הכיר ב"כ הנתבעת בחוב והצהיר שהנתבעת היתה מוכנה ומזומנה לסלק את החוב בהתאם לתנאים שנקבעו בהתחייבות (Ex A/1) אלא שלא עשתה זאת מפאת התנגדותו של נציב המחוז לאשר בתקציב השנתי את הסכומים הצריכים להשתלם לתובע.

השאלה היחידה לפני בית המשפט היא: — אם סרובו של נציב המחוז לאשר את תשלום החוב לתובע יכול להשפיע על היחסים המשפטיים שבין הצדדים.

בית המשפט סבור שבשנת 1928 הנתבעת היתה רשאית לחתום על ההתחייבות (Ex. A/1) שהיא בסיס התביעה הזו והתחייבות זו היא בעלת תוקף חוקי ומקשרת את הנתבעת, ואשר לסרובו של נציב המחוז לאשר בתקציב את הסכומים הדרושים לתשלום החוב, זהו דבר אדמיניסטרטיבי גרידה ואין ביכלתו לבטל התחייבויות חוקיות או להפחית את ערכן.

לכן אנו מחליטים להיבב את הנתבעת לשלם לתובע סך 6989.935 לא"י יחד עם הוצאות המשפט וסך כולל של 15 לא"י שטר עו"ד ורביית חוקית מיום הגשת התביעה.

פסק־דין זה הוצא בפומבי בנוכחות ב"כ הצדדים ביום 30.6.40.

(חתום) ד"ר פ. קודנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

ערעור אזרחי מס' 48/40.

בבית המשפט המחוזי בתל־אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קודנגרין.

במשפט שבין:

מערער.

„החקלאי“.

נגד

משיב.

צבי שלנק.

תביעה לפי התחייבות — תמורה להתחייבות על־ידי ותור על זכויות מסופקות מחיבת.

Action on an undertaking — Waiver of doubtful rights as consideration for undertaking is binding.

החוק הוא ברור. סעיף 1561 מהמג'לה אומר: — מי שאמר „אין לי כל טענה ותביעה על פלוני“ או „אין לי כל זכות אצל פלוני“, או הברות דומות לזה — הרי מחל בזה לפלוני. המסמך D/I הוא ותור ומחילה כללית ואין לבית המשפט שום אפשרות חוקית לפתח את הדיון בנוגע לתביעות שהתקימו בין הצדדים לפני 31.5.38. אפילו אם לא שולמה המשכורת עד היום הזה — היחסים בין הצדדים נגמרו במסמך D/I, מפני שכל בן אדם קשור בהודאתו.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-דינו של שופט השלום ולדחות את התביעה, כמו כן לחייב את התובע לשלם לנתבעים הוצאות המשפט, הוצאות הערעור וסך 3 לא"י שכר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 13.9.40, בנוכחות המערערים ושלא בנוכחות המשיב.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

תיק אזרחי מס' 17/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

בנק אנגלו-פלשטינה, בע"מ.

נגד

נתבעת.

המועצה המקומית, רחובות.

תביעת חוב לפי התחייבות — הודאה בחוב — טענת חוסר אפשרות לשלם מפאת איסור על-ידי צד שלישי מוסמך — אין צד שלישי יכול לבטל התחייבות חוקית או להשפיע על תקפה המשפטית.

Action for recovery of a debt — Admission of indebtedness — Plea of non-payment by order of competent person in authority (District Commissioner) — Mere administrative prohibition cannot invalidate a legal undertaking or affect its validity.

פסק-דין

העובדות במשפט זה הן כדלקמן:

בזמנים שונים משנת 1914 ואילך נתן התובע לועד המושבה רחובות הלוואות בסכומים שונים ובתנאים שונים.

ועד המושבה וכן הנתבעת שבאה במקומה שלמו לתובע סכומים שונים על חשבון החובות הנ"ל של ועד המושבה.

ב-28 לאוגוסט 1928 עלה החוב של הנתבעת לסכום כולל של 4176.022 לא"י והנתבעת התחייבה לסלק לתובע את הסכום הנ"ל בצרוף רבית, לפי תנאים שנקבעו בהתחייבות והנתבעת חתמה בתאריך הנ"ל (A/I Ex)

את מפתחות הבית „ושבנית הבית הוצאה לפועל באופן מקצועי טוב ובחמרים טובים ושאינו לו שום טענות ותביעות“. ג) התובעים חתמו על מכתב לער"ד גולדמן שהוא ב"כ הנתבע והצהירו בו: שהבית נגמר והוצא לפועל באופן מקצועי וטוב, שהחמרים נבחרו ע"י התובעים ושאינו להם ולא תהיינה להם שום טענות ותביעות בענין הבית נגד הנתבע (Ex. ZL/4).

בית המשפט סבור שאחרי שהתובעים שחררו את הנתבע מכל אחריות ונתנו לו discharge שלם וגמור, אין לתביעה-זו שום בסיס חוקי.

לכן החלט לדחות את תביעת התובעים ולחייבם בהוצאות ושכר ער"ד כולל של 10 לא"י.

פסק-דין זה הוצא והודע בפומבי בנוכחות ב"כ הצדדים ביום 19.4.40.

(חתום) ד"ר מני (חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט . שופט

ערעור אזרחי מס' 82/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מערערים.

האחים חיותמן.

נגד

משיב.

הולצר מאיר.

תביעת משכורת — חובת ההוכחה — ותור בכתב על כל מיני תביעות מחיבות אף כלפי משכורת שלא שולמה עד לתאריך התור — אדם קשור בהודאתו.

Claim for salary — Burden of proof — Waiver in writing of all claims binding even in respect of salary not paid prior to date of waiver — Persons bound by their own admissions.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 9.6.40.

בתיק מס' 12814/39.

פסק-דין

שופט השלום טעה בהחלטתו שעל הנתבעים להוכיח איזה דבר שהוא במשפט זה. אחרי שהנתבעים הגישו את המסמך, מוצג D/i, כל ההוכחה היתה אך ורק על התובע.

שופט השלום טעה גם כן בעצם הענין בהערכתו החוקית של הדוקומנט D/i, המסמך נושא את התאריך 31.6.38 וכולל את המלים דלקמן:—
„אני מודיע שאין לי כל תביעה או דרישה אליכם ואני מצהיר למפרע שלא אבקש מכם לקבל אותי חזרה לעבודה אצלכם בלי שיש לי או שהיתה לי איזו זכות שהיא מאיזו סבה שהיא אצלכם“.

בחור מנהלת העובון של המנוח סנדר שיצגל את הסכום של 400 לא"י, בהוספת רבית 6% מיום 23.7.39. הוצאות המשפט ושכר עורך־דין (כולל) סך 10 לא"י. פסק־דין זה נתן בפומבי בנוכחות באי־כוח הצדדים, ביום 29.1.40.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

בשם התובעת ד"ר זמורה רוזנבליט, קרונגולד ובר־שירה.
בשם הנתבעים: בן־מאיר, גרינברג, כהנא ודינשטיין.

תיק אזרחי מס' 93/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל־אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

1. יצחק אלברג.

2. מרים דויטש.

נתובעים.

נגד

זאב צצקי.

נתבע.

תביעה להחזרת כספים ששילמו עבור בנין בית — ויתור על אחריות הקבלן לנזקים — הודאה בכתב על קבלת הבנין במצב טוב — מניעת זכות לטעון *Estoppel*.

Claim for return of money paid in respect of building a house — Waiver of contractor's guarantee — Written admission of receiving possession in good condition — Estoppel.

פסק־דין

לפי חוזה מיום 1935 התובעים מסרו לנתבע עבודת בנין על מגרשם שבשכונת הרכבת לפי התנאים המפורטים בחוזה הנ"ל (MD/2).

הנתבע הקים את הבנין אלא שלפי דברי התובעים עבודת הנתבע היתה גדועה והחמרים שהוא השתמש בהם היו רעים וכתוצאה הבית הנידון נמצא במצב של התמוטטות. התובעים דורשים החזרת הכספים שהם שלמו לנתבע ובטול החוב על המשכנתאות הרובצות על הבית הנידון לטובת הנתבע.

אחרי שמיעת עדי הצדדים וטענותיהם, בית המשפט מוצא שהתובעים נמנעים (*Estoppel*) מלטעון את טענותיהם מהטעמים דלקמן: — א) ביום 26.6.1935 נעשתה תוספת הסכם בין הצדדים Ex. ZL/1. לפי התוספת הזו התובעים מסרו לנתבע להגדיל את הבית הנידון במטר אחד יותר מכפי המותנה בחוזה העקרי Ex MD/2 והיות והנתבע לא רצה לקבל עליו אחריות נוספת הסכימו התובעים בסעיף 4 מהתוספת לבטל סעיף מס' 13 מהחוזה העקרי „ובמקרה של סדיקת הבית, כל אחריות נופלת מהקבלן, ואין הקבלן אחראי בעד שום דבר”. ב) ביום 23.1.1936 חתם אחד מהתובעים קבלה (Ex ZL/2) שבה הוא מצהיר שהוא קבל מהנתבע

קבלה זו יכנס לתקפו רק אחרי תשלום מלא של הפרמיה. קבלות של הפרמיות הן בעלות ערך כשנתנו באופן נפרד על קבלות רשמיות מודפסות של החברה וחתומות על-ידי ההנהלה". הקבלה המדוברת בהערה נמסרה על-ידי הנתבעת לידי הסוכן מר נכטיגל — אלא שנכטיגל החזיק אותה בידו ולא מסר אותה לקואופרטיב „גלים". על יסוד העובדות האלה דורש התובע את תשלום סכום הבטוח.

החברה מכחישה שנתקבל תשלום בעד הפרמיה ושקים חוזה בטוח בין הצדדים. לפי דעתי צריך פה לחלק בין: א) היחסים בין החברה ובין הסוכן שלה. ב) היחסים בין החברה והמבטיח. ג) בין הסוכן והמבטיח. בכל השאלות של הבטוח יש חשיבות לפרקטיקה אשר בה השתמשו הצדדים בשאלת התשלום של הפרמיות. בספרו של

Mack Gillivray, on Insurance Law, second edition, 353, where the assured has been in the habit of paying the premium to a certain local agent, payment to that agent is sufficient payment" (או בדף 386 של אותו הספר) "Authority to give credit or accept bills for premium may be inferred from a *previous course of dealing* on the part of the agent known to and recognized by the company".

יוצא אפוא שיש ערך גדול לאופן אשר בו היו הצדדים רגילים לסדר ביניהם את תשלום הפרמיות בעד הבטוח. במקרה שלפנינו החברה הנתבעת כל זמן שנהלה עסקים עם הקואופרטיב „גלים" המבטיח את פועליו, אף פעם לא דאגה לכך, אם המבטיח הזה משלם את הפרמיה, איך ומתי, במזומנים או בשטרות. הנתבעת נהלה חשבונות רק עם סוכנה נכטיגל, מסרה לו את הפוליסות והיתה זוקפת על חשבונו את דמי הפרמיה. על זה העיד מנהל החברה מר היילפרין בעצמו. החברה קבלה את הפרמיה של בטוח שיצגל ביום 3.5.39 בזמן שמסדה לידי נכטיגל את הקבלה המאושרת והחתומה על-ידי מנהלה ובחותמת שלה. מיום 3.5.39 היה שיצגל מבוטח כלפי החברה הנתבעת.

ההערה על הקבלה בנוגע לנחיצות קבלה מיוחדת בעד התשלום איננה מחיבת את המבטיח מפני שהמבטיח מחויב לשלם את הפרמיות באופן אשר בו הוסכם בינו ובין הסוכן. הסוכן נכטיגל היה מקבל מהקואופרטיב את תשלום הפרמיות בעד בטוח פועליו לא דוקא ביום שבו חל התשלום ולא דוקא בסכום של הפרמיה המדויק, כי אם בסכומים שונים עגולים, לפעמים 6 לא"י, לפעמים 5 לא"י וכן הלאה ולא דוקא על פרמיה מיוחדת כי אם על כל מיני פרמיות של כל מיני פועלים יחד. הפרקטיקה הזאת מוכיחה בפרוש שבנוגע לתשלום הפרמיות אין יחס ישיר בין החברה הנתבעת ובין המבוטח. הסוכן נכטיגל רכש את הקואופרטיב בתור מבטיח בזה שהקל לו באופן התשלומים וקבל כלפי החברה הנתבעת את האחריות בעד הפרמיות במקרים שהחברה מוסדת לו את הפוליסה לידו. החברה איננה מתערבת במקרים שבהם נכטיגל מקבל מהמבטיח יותר ממה שמשלם לחברה, כמו שקרה במקרה שלפנינו ואין לה להתערב במקרים שהסוכן הזה קבל פחות מפני שהחברה קבלה את הפרמיה. המבטיח אחראי כמובן כלפי הסוכן בעד הפרמיה.

על יסוד הנמוקים הנ"ל אנחנו מחליטים לחיב את הנתבעת „אוניון", חברה לבטוח נגד אש, אסונות ויתר סוגי הבטוח בע"מ לשלם לתובעת חיה רחל שיצגל

וביחוד הגיש התובע את הפוליסה המקודית Ex. SJ/1 ואת תעודת חרוש Ex. SJ/2 אשר לפיה המנוח היה מבוסס אצל הנתבעת החל מיום 3.5.39 עד 2.5.40. כל הגנת הנתבעת מבוססת על הערה מודפסת על תעודת חרוש אשר על אודותיה נדבר במקום אחר.

השאלה העיקרית העובדתית היא אם ביום 3.5.39 או באיזה זמן אחר מתאזם שולמה לחברה הנתבעת הפרמיה בעד חרוש והארכת הבטוח של המנוח שיצגל אצל החברה לזמן של שנה אחת, החל מיום זה.

והשאלה המשפטית היחידה היא: — אם ביום 26.5.39 אשר בו קרתה התאונה למנוח שיצגל היה קים חוזה בטוח בינו ובין החברה הנתבעת.

בנוגע לשאלה הראשונה, קובע בית המשפט את העובדות דלקמן: (1 — המנוח סנדר שיצגל היה מבוסס אצל החברה הנתבעת על יסוד פוליסה מספר 2965 עד יום 2.5.39) (2. המנוח שיצגל לא הבטיח את עצמו אצל החברה כי אם הבטיח אותה בתור אחד הפועלים — הקואופרטיב „גלים” וקואופרטיב זה היה משלם בעדו את הפרמיה. (3) הקואופרטיב „גלים” הבטיח גם את שאר פועליו ושלם את הפרמיות בשביל כולם לא לידי החברה ישר, כי אם לידי הנתבע השני יחיאל נכטיגל אשר היה סוכנה של החברה. נכטיגל היה מקבל מקואופרטיב „גלים” תשלומים שונים במזומנים ובשטרות בלי לפרט על חשבון איזו פרמיה הוא מקבל את התשלומים האלה והיה משלם לחברה הנתבעת ביום שבא פרעון אחד הפוליסות של „גלים”. נכטיגל היה שומר על זמני התשלום של הפרמיות. לא היה לחברה שום חשבון בספריה על שם שיצגל ולא היה על שם הקואופרטיב „גלים”, כי אם רק על שם נכטיגל (דף 9 מהפריטבל) — נכטיגל היה האחראי כלפי החברה ביעד תשלום הפרמיה על פוליסות מהרגע שקבל ממנה לידו את הפוליסה (עדות מנהל החברה בדף 9 של הפריטבל).

ביום 3.5.39, ז"א ביום שצריך היה לחדש את הפוליסה של שיצגל קבל הנתבע יחיאל נכטיגל את תעודת החרוש Ex. SJ/2 לידו בשביל לגבות מהקואופרטיב „גלים” את הפרמיה בסך 2,900 לא"י בעד השנה החל מיום 3.5.39, כמו כן הוא קבל קבלה על סכום הפרמיה.

ביום 21.5.39 קבל נכטיגל על חשבון הבטוח של המנוח שיצגל ועוד פועל אחר בשם מאסלו שטר מקואופרטיב „גלים” על סך 3 לא"י, אבל בשטר זה עוד לא היו כל שלוש החתימות של האנשים הרשאים לחתום בשם הקואופרטיב. נכטיגל קבל את השטר לידו וזה היה הוא אשר קבל עליו ללכת לאותם האנשים אשר חתימותיהם חסרות בשביל להחתים אותם. ביום 25.5.39 קבל נכטיגל מקואופרטיב „גלים” על חשבון הבטוח של שיצגל סך 1,400 לא"י ומהסכום הזה הכניס לירה אחת לקופת החברה הנתבעת. הסכום הזה נרשם בקונטו של נכטיגל על חשבון הבטוח של שיצגל.

ביום 26.5.39 קרתה התאונה לפני שנכטיגל החתים את שאר האנשים על השטר אשר צריכים ורשאים לחתום בשם הקואופרטיב „גלים”.

תעודת חרוש הבטוח נמסרה על-ידי נכטיגל לידי הקואופרטיב „גלים”. בתעודה זו (Ex. SJ/2) החברה מאשרת בחתימת המנהל ובחותמת החברה שקבלה מאת מר סנדר שיצגל את הסכום של 2,900 לא"י בתור פרמיה בעד חרוש הפוליסה מספר 2965 באותם התנאים לזמן של 12 חודש מיום 2.5.39 עד יום 2.5.40. תאריך הקבלה הוא 3.5.39. בצדה של הקבלה נמצאת בדפוס הערה: „בטוח מחודש על-ידי

וזהו הסעיף ב' שלפיו על הנתבעים לשלם רבית של 9% על הסך 300. בית המשפט סבור שהבוררים עברו על סמכותם בנקודה זו. לכן אנו מחליטים לאשר את פסק-הדין של הבוררים מלבד הסעיף ב' הנ"ל. כמו כן אנו מחליטים לחייב את הנתבעים בהוצאות ושכר עורך 5 לא"י. פסק-הדין הוצא בנוכחות ב"כ התובע ושלא בנוכחות הנתבעים ביום 29.1.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

תיק אורחי מס' 235/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

חיה רחל שיצגל, מנהלת עזבון המנוח סנדר שיצגל. תובעת.

נגד

1. „אוניון“, חברה לבטוח נגד אש, אסונות ויתר סוגי

הבטוח בע"מ,

נתבעים.

2. יחיאל נכטיגל.

בטוח פועלים על-ידי מעביד — בטוח על-ידי סוכן — צורת הבטוח ואופן קבלת הפרמיה, אם רגילים לעשותם בדרך ידועה הרי הם מחייבים גם אם נעשו שלא לפי התנאים המפורטים על גב הפוליסה.

Insurance of employee by employer — Insurance through agent — Kind of insurance and mode of payment of premium, if usually done in a certain manner, binding even if done otherwise than provided for in Policy.

פסק-דין

התביעה הזאת הוגשה מצד חיה רחל שיצגל בתור מנהלת העזבון של המנוח סנדר שיצגל נגד „אוניון“, חברה לבטוח נגד אש, אסונות ויתר סוגי הבטוח בע"מ ונגד יחיאל נכטיגל, סוכנה של החברה הנ"ל, בעד תשלום 400 לא"י דמי בטוח.

במהלך המשפט הוברר מפי ב"כ התובעת בעצמו שאין לתובעת שום תביעה נגד הנתבע השני יחיאל נכטיגל, כך, שבית המשפט מחליט לדחות את התביעה נגד הנתבע השני ולחייב את התובעת לשלם לנתבע יחיאל נכטיגל הוצאות המשפט ושכר עורך-דין (כולל) בסך 5 לא"י. נשארה רק התביעה נגד הנתבעת מספר 1. ובתביעה זו נדון עכשיו. נוסחו שאלות שנויות במחלוקת בין התובעת ובין הנתבעת הראשונה. נשמעו כל ההוכחות הן בעל-פה והן בכתב אשר הוגשו לבית המשפט.

את התביעה, כמו כן לחייב את המשיב (התובע) לשלם לנתבע (המערער) הוצאות המשפט, הוצאות הערעור וסך 5 לא"י בתור שכר עורכי-דין (כולל).
פסקדין זה נתן בפומבי ביום 27.9.40, בנוכחות בא-כוח הצדדים.

קורנגרין	ד"ר מני
שופט	שופט

תיק אזרחי מס' 265/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

אהרון גבעולי.

נגד

נתבעים.

דוד ורחל זילברשטיין.

בקשה לאשור פסק-דין של בוררים והתנגדות לאשורו — טענות המהוות התנהגות בלתי הוגנת של הבוררים יש להביאן רק בתביעה לבטול פסק-הדין ואילו בהתנגדות בלבד אין נזקקין להן.

Application for confirmation of award and opposition thereto — Allegations amounting to misconduct of arbitrators can only be made upon application to set aside the award and not upon opposition.

פסק-דין

זאת היא תביעה לאשור פסק-דין של בוררים בהתאם לסעיף 14 של חוק הבוררות.

- הנתבעים התנגדו לאשורו של פסק-הדין הנ"ל על סמך הנמוקים דלקמן:—
- (1) הבוררים הוציאו את פסק-דינם בלי לשמוע את עדי הנתבעים.
 - (2) הבוררים לא נתנו לנתבעים הזדמנות להביא את הוכחותיהם ולהשמיע את טענותיהם.
 - (3) הבוררים לא היו רשאים לתת לתובע את הרשות להוציא לפועל את המשכון הנוטריוני לפני זמנו.
 - (4) הבוררים לא היו רשאים לחייב את הנתבעים באופן סולידרי.
 - (5) הבוררים לא היו רשאים לפסוק לתובע רבית בשעור של 9%.
 - (6) הסך של 22 לא"י הוצאות הבוררות הוא מופרז.

אחרי שמיעת העדים וטענות ב"כ הצדדים בית המשפט מוצא שהיות והנתבעים לא הגישו בקשה לבטול פסק-הדין של הבוררים אין הם רשאים לטעון את הטענות הנ"ל היות והן מהוות טענות של התנהגות בלתי הוגנת, וטענה זו חלה רק במקרה שישנה בקשה לבטול פסק-הדין של הבוררים.

יש אמנם סעיף אחד בפסק-הדין של הבוררים שהוא "Bad on the face of it"

פסק-דין

התביעה אשר לפנינו היא action on award כלומר התובע דורש את סכום התביעה על יסוד תוכן פסק-דין של בוררים ולא action to confirm an award כלומר לא תביעה לאשר פסק-דין של בוררים.

שופט השלום ערבב את שני המושגים האלה. אין שום ספק שבמקרה אם תובע דורש אשור פסק-דין אפשר לשמוע נגד האשור רק טענות ידועות הנובעות מעצם פסק-הדין, כמו שהוא ואם רוצים לטעון התנהגות בלתי הוגנת, צריך להגיש בקשה מיוחדת לבטול (setting aside) פסק-הדין. הדעה הזאת מבוססת על פקודת הבוררות שלגו ועל הפרקטיקה של בתי משפט באנגליה ועל פסקי-הדין האחרונים אשר הוצאו על-ידי בית משפט העליון בתור בית משפט לערעורים. כל זה במקרה שדורשים אשור פסק-דין של בוררים.

אבל הענין מקבל צורה אחרת במקרה אם מי שהוא תובע איזה סכום מהנתבע על יסוד זה שבוררים בפסק-דינם קובעים איזה פרינציפיים ועל יסוד עובדות אשר התהוו אחרי תאריך פסק-הדין של בוררות בלי לדרוש מבית המשפט אשור פסק-דין של בוררים.

לבית משפט זה יש ספקות רציניים אם בארץ-ישראל אפשר להגיש תביעה המכונה באנגלית action on award. בפקודת הבוררות שלנו אין זכר שאפשר לקים לפני בית משפט פסק-דין של בוררים בשני אפנים, כלומר או להגישו לאשור או להגישו ישר תביעה על יסודו. כל הוראות פקודת הבוררות חלות רק במקרה שמי שהוא דורש אשור פסק-דין של בוררים או בטולו. אין גם יודיקטורה בטוחה ומחלטת מצד בית המשפט העליון בנדון זה. ברור בקשר עם זה הוא הפרינציפ שמצבו של התובע בתביעה על יסוד פסק-דין של בוררים (action on award) לא יכול להיות יותר חזק ממצבו לו היה מגיש את פסק-דין הבוררים לאשור, כלומר (action for confirmation of an award), שאפשר לטעון נגדו לכל הפחות את כל הטענות אשר אפשר היה לטעון נגד פסק-דין הבוררים במקרה של בקשת האשור, כלומר שפסק-הדין הוא רע on the face of it שהוא לא ברור, שקובע התחביוות לעתיד שאי אפשר להוציאו לפועל, שהבוררים עברו על סמכותם ושפסק-דין זה הוא בטל בעקרו (a nullity) ושופט צריך להחליט על טענות אלה לפני שמקבל את פסק-הדין בתור יסוד התביעה.

בית המשפט הזה עין בפסק-דין אשר שמש לשופט השלום יסוד לחיב את הנתבע בתשלום סכום התביעה ומצא שפסק-הדין הזה הוא רע Bad on the face of it שאיננו גומר את הסכסוכים בין הצדדים כי אם גורם לסכסוכים חדשים בעתיד, שהוא לא פסק-דין כי אם חוזה חדש בין הצדדים, כי קובע התחביוות חדשות בין הצדדים אשר אינן תלויות לא בצדדים עצמם ואפילו לא בבוררים כי אם באנשים זרים כמו מר לשן או מהנדס בורגר, שקובע פצויים ומשחרר מהתראות נוטריוניות, שאי אפשר להוציאו לפועל מפני שתלוי בפעולות של אותם האנשים בעתיד ושמסכות אלו איננו יכול לשמש יסוד לקביעת היחסים בין הצדדים.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולדחות

במשפט זה חתמו על שטר בוררים והבוררים הוציאו פסקדין שבוטל על-ידי פסקדין מבית משפט זה והוחזר לאותם הבוררים כדי שיעינו מחדש בנקודות אחדות ויתנו פסקדין חדש. שני הבוררים, בבוררות נתנו פסקדין חדש בלי להתחשב עם התפטרותו של הבורר השלישי. בית משפט זה החליט לבטל את פסק-הדין החדש של הבוררים.

המבקש, מתוך רצון להמשיך בבוררות, כתב למשיבים ודרש מהם למנות בורר, תוך 15 יום, במקום זה שהתפטר ובהתאם לסעיף 6 ו-7 מפקודת הבוררות. המשיבים לא נענו לדרישה זו והמבקש דורש מבית המשפט למנות בורר למשיבים במקום הבורר שהתפטר.

הנקודה היחידה השנויה במחלוקת היא: — אם שטר הבוררין שהיה בין הצדדים עודנו בתקפו אחרי שבית המשפט בטל לחלוטין את פסק-הדין שניתן על-ידי הבוררים.

אחרי עיון בית המשפט סבור שאחרי שהבוררים נתנו פסקדין ופסק-הדין בוטל לחלוטין על-ידי בית המשפט, לא נשאר שום תוקף לשטר הבוררין ואי אפשר להכריח את המשיבים להמשיך בבוררות.

כמו כן הוחלט לחייב את המבקש בהוצאות ושכר עו"ד 2 לא"י.

פסקדין זה הוצא והודע לצדדים בפומבי ביום 21.6.40, בנוכחות הצדדים.

שופט	(חתום) ד"ר מני
שופט	(חתום) ד"ר פ. קורנגרין

ערעור אזרחי מס' 114/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בתביעה שבין:

אולרשטין ושות'.
מערערים.

נגד

אלימלך בורשטיין.
משיב.

תביעה על יסוד פסקדין של בוררים — מצב תביעה כזו בנגוד לתביעה לאשור פסקדין של בוררים — זכויות הצדדים במקרה כזה — רשות בית המשפט להכנס לעצם שאלת חוקיות פסק-הדין של הבוררים.

Action on award — Position of claim as against an action for confirmation of an award — Rights of parties — Right of Court to enter into legal validity of the award.

ערעור מפסקדין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 31.7.40, בחיק מס' 11346/38.

פסק-דין

ערעור מפסק-דין שניתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 25.2.40, בתיק מס' 10728/37.

במשפט זה שופט שלום טעה בזה שלא קבל שבין הצדדים שורר מצב של בוררות ויש אפילו *res judicata* במובן זה שהבוררים הוציאו פסק-דינם בסכסוך בין אותם הצדדים ועל אותו השטר אשר הוא נושא לתביעה.

הענין הוא ברור. הצדדים מסכימים שהתביעה שלפנינו נדונה כבר בבוררות, שנחתם שטר בוררות, שהוצא פסק-דין. בזה הענין נגמר ואין סמכות לשופט שלום עוד הפעם לדון בסכסוך. שופט שלום איננו בית משפט לערעורים נגד פסק-דין של בוררים וכל זמן שפסק-הדין של הבוררים לא בוטל בדרך הפרוצדורה המיוחדת הקבועה בשביל זה — הוא קיים.

שופט שלום יכול להשתמש בדיסקרציה שלו הניתנת לו על ידי סעיף 5 של פקודת הבוררות רק כשהסכסוך בין הצדדים טרם נגמר לפני הבוררים על ידי פסק-דין.

לכן הוחלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-הדין של שופט השלום ולדחות את התביעה. כמו כן לחייב את המשיב לשלם למערער הוצאות המשפט לפני שופט השלום, הוצאות כל הערעורים ושכר עורך-דין (כולל) בסך 3 לא"י. פסק-דין זה ניתן בפומבי ביום 3.5.40, שלא בנוכחות הצדדים.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

תיק אזרחי מס' 44/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

משה שורץ.

נגד

1. ועד נחלת יצחק,

2. יוסף זימן,

3. אליהו לגר,

4. יוסף צימברקנופף.

נתבעים.

בקשה למגוי בורר — בטול פסק-הדין של הבוררים שנתן לפני כן על-ידי בית המשפט — בטול שטר הבוררין.

Application to appoint an arbitrator — Award previously set aside by the Court — Submission revoked.

פסק-דין

זאת היא בקשה למגוי בורר לפי סעיף 7 מפקודת הבוררות 1926. הצדדים

בין הצדדים (או שותפים) בקשר עם מחסן לפחם. כל הסכסוכים שבין השותפים נמסרו לבוררים — והבוררים פרקו את השותפות על-ידי פסק-דין מתאריך מאוחר כלומר 24.4.39 ובו נאמר באופן מפורש בסעיף 6 של פסק-הדין הזה: „על-ידי פסק-דין זה חוסלו כל הסכסוכים והתביעות שבין הצדדים בקשר עם העסק המשותף הנ"ל". זה לא חשוב אם פרט זה או אחר ביחסים בין הצדדים לא נדון לפני הבוררים או מפני שהצדדים שכחו אותו או מסבה אחרת. הם אינם יכולים לחזור למצב שהיה ביניהם לפני הוצאת פסק-דין של בוררים. לתובע יש רק הזכות לדרוש מה שהחלט בפסק-דין של בוררות בסעיף 3. כלומר הסכום הנקבע שם „תמורת כל המגיע לה' יחיאל שפיץ (התובע) מאת השותפות הנ"ל". כמו כן לנתבע אין שום זכויות אחרות נגד התובע בקשר עם העסק המשותף.

לכן החלט לדחות את הערעור עד כמה שהוא נוגע לתביעה העיקרית ולקבלו רק עד כמה שנוגע לתביעה הנגדית ולדחות את התביעה הנגדית. כל צד נושא את הוצאותיו.

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 26.4.40 בנוכחות ב"כ שני הצדדים.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	(חתום) ד"ר מני
שופט	שופט

ערעור אודחי מס' 31/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

1. סלובה פורר,
2. זלמן פורר,
3. עזרא פורר.

מערערים

נגד

חיים גורודיסקי. משיב.

תביעה על שטר לאחר שנתן פסק-דין של בוררים — *Res judicata* — פסק-דין של בוררים קים עד שלא בוטל על ידי בית המשפט — סמכות בית המשפט להשתמש בדיסקרציה לפי סעיף 5 של פקודת הבוררות קיימת עד למתן פסק-הדין ולא לאחר כך.

Action on P/N after award made — Res judicata — Award valid until set aside by the Court — Right of Court to use its discretion in accordance with Sect. 5 of Arbitration Ordinance exists until the making of award and not afterwards.

על התובע לשלם לנתבע הוצאות ושכר עו"ד 2 לא"י (כולל).

פסק-דין זה הוצא והודע לב"כ הצדדים ביום 24.5.40.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

ערעור אזרחי מס' 25/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתור בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מ ע ר ע ר.

יחיאל שפיץ.

נגד

מ ש י ב.

שלמה שכטר.

תביעה לשכירות בין שותפים לשעבר — קיום בוררות ומתן פסק-דין לפני הגשת התביעה — *Res judicata* — צד בבוררות ששכח לתבוע איזה חלק מדרישתו בתוך הבוררות פקעה זכותו ואינו רשאי לתבעה בדרך משפטית.

Claim for rent between former partners — Arbitration proceedings and award made prior to date of action — Res judicata — Party forgetting to claim a debt in the arbitration has lost his right and cannot claim it in Court.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב. בתאריך 18.2.40. בתיק מס' 8019/39.

פסק-דין

הערעור הזה הוגש גם נגד פסק-הדין. בתביעה העיקרית וגם נגד פסק-דין בתביעה הנגדית. בעקר הערעור מופנה נגד העובדות אשר מצא אותן לנכונות שופט השלום אחרי ששמע את כל העדויות משני הצדדים והתחשב עם כל הדיוקומנטים אשר הוגשו לפניו.

בנוגע לתביעה העיקרית שהיא תביעת שכירות חצי מחסן משותף, מצא השופט כי „התובע לא הוכיח כי הנתבע לא פנה את חלקו ולא הוכיח שהנתבע סרב לפנות. הסכום שנקבע כשכירות במוצג ת/א — שהוא יסוד היחסים שבין הצדדים — איננו פצוי כי אם שכירות בתנאים ידועים והתנאים האלה לא הוכחו.“ אין בערעור שום דבר שישפיע עלינו להתערב במציאת העובדות האלו. ושופט השלום צדק בדחיתו את התביעה הזאת.

גם בנוגע לתביעה העיקרית וגם בנוגע לתביעה הנגדית השופט טעה בזה שלא קבל שלפניו יש *Res Judicata*. הצדדים היו שותפים בזמן שחתמו על הדיוקומנט אשר עליו מסתמך השופט — כלומר על מכתב מתאריך 16.8.38. המכתב הזה מסדר או יותר טוב משתדל לסדר באופן בלתי ברור את היחסים

בקשה לאשור פס"ד של בוררים והתנגדות לאשור — אשור פס"ד של בוררים אפשר להגישו בדרך של תביעה רגילה או בדרך המרצה — במקרה שצד דורש הבאת שאלה משפטית בפני בית משפט על הבורר לעשות זאת או לתת למבקש שהות להגישה בעצמו.

Application for confirmation of an award and for setting aside — Confirmation may be sought by way of ordinary action or by motion — Where party asks for a case to be stated, arbitrator must do so or give the party time to apply to the Court.

פסק-דין

העובדות במשפט זה הן כדלקמן:—

הוגשה בקשה לאשור פסק-דין של בורר והוגשה התנגדות לאשורו. השאלות השנויות במחלוקת היו שתיים: א) אם התביעה הוגשה בהתאם לחוק. ב) ואם אפשר לטעון טענת התנהגות בלתי הוגנת בהתנגדות לבקשת אשור פסק-דין בורר.

אחרי קביעת השאלות השנויות במחלוקת, הגיש ב"כ הנתבע בקשה שבה הוא מפרט את התנאים הנוספים נגד קיום פסק-הדין „ודורש לא לאשר את פסק-הדין ולהחליט על בטולו“.

למרות שהבקשה השניה לא הוגשה בדרך חוקית בזה שהוגשה אחרי שהשאלות השנויות במחלוקת נקבעו, בית המשפט קבל אותה אחרי שהנתבע שלם את המסים הדרושים והשאלות שעלינו לבררן הן:—
א. אם התביעה הוגשה בהתאם לחוק.

ב. אם התנהגותו של הבורר לא היתה הוגנת מסבת סרובו להביא שאלות משפטיות לחות דעתו של בית המשפט.

בנוגע לשאלה הראשונה טען ב"כ הנתבע שבקשה לאשור פסק-דין של בוררים צריכה להיות בקשה דרך המרצה (Motion) ולא תביעה רגילה שהגיש התובע. בית המשפט סבור שרצוי מאוד שבקשות כאלה תוגשנה בדרך המרצה כמו שנהוג באנגליה, אבל זאת לא אומרת שאם תביעות אלה הוגשו בדרך הרגילה צריך לדחותן ובפרט שהמנהג כאן בארץ היה שבקשה לאשור פסק-דין הוגשה בדרך הרגילה.

ואשר לטענה השניה בית המשפט שמע את הבורר עוה"ד א. המבורגר והוברר שבתחלת הדיון בקש ב"כ הנתבע להביא שאלות משפטיות בפני בית המשפט לשם קבלת חות דעת ושאחרי זה חזר בו ב"כ הנתבע מבקשתו זו. אולם בסיום הטענות שוב בקש ב"כ הנתבע להביא שאלות משפטיות לחות דעת בית המשפט. מדברי הבורר מתברר שב"כ הנתבע לא ויתר על בקשתו להביא לפני בית המשפט אילו שאלות משפטיות ואם הבורר סרב לעשות זאת, עליו היה לתת לב"כ הנתבע הזדמנות לפנות לבית המשפט.

אולם אין אנו מוצאים במסבות הענין צורך לבטל את פסק-הדין ואנו מחליטים להחזיר את הענין לבורר כדי שהוא יתן לבית המשפט פרטים על העובדות (State a Case) לשם קביעת השאלות המשפטיות שעליהן הנתבע מבקש את חות דעת בית המשפט.

תיק אורחי מס' 215/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

מנדל קינדרמן.

תובע.

נגד

נתבע.

מרדכי זאב אינגלברג.

בקשה לאשור פסק-דין של בוררים — התנגדות לאשור — חוסר סמכות לבוררים — פסק-דין שפסולו בולט בפניו. —

Application for confirmation of award — Application to set aside — Arbitrator's lack of jurisdiction — Award bad on the face of it.

פסק-דין

זאת היא בקשה לאשור פסק-דין של בוררים. המתנגד לאשור פסק-הדין הנ"ל טען הרבה טענות ובפרט: א) שפסק-הדין ניתן ע"י בוררים שלא היה להם סמכות. ב) שפסק-הדין פסולו בולט בפניו. (bad on the face of it) אחרי שמיעת העדים ועיון בפסק-הדין של הבוררים ושטר הבירורין, בית המשפט מוצא שלפי נוסח שטר הבוררים אין שום ספק שכוונת הצדדים היתה למסור את סכסוכיהם לבורר יחידי והוא „הרה"ג נשיא הרבנות הראשית למוחו תל-אביב ויפו". והוברר מעדותו של מזכיר הרבנות, שהסכסוך התחיל להתברר בפני הרה"ג עמיאל בתור בורר יחיד, אלא שאחרי איזה ישיבות המשיכו בבוררות שני רבנים. כמו כן ברור מפסק-הדין בעצמו שהתביעה לא הוכחה כלל ולמרות זה הבוררים פסקו לטובת התובע על סמך פרוצדורה ישנה שאיננה בתוקף בארצנו ובזמן הזה.

לכן החלט לקבל את ההתנגדות ולדחות את בקשת התובע לאשור פסק-הדין ולחייב את התובע בהוצאות ושכר עו"ד כולל 5 לא"י.

פסק-דין זה הוצא והודע בפומבי בנוכחות ב"כ התובע ביום 30.4.1940.

(חתום) ד"ר פ. קורנגרין
שופט

(חתום) ד"ר מני
שופט

תיק אורחי מס' 12/40.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

חיים בוכמן.

תובע.

נגד

נתבע.

אברהם מ. רפופורט.

בטענותיו לפני בית המשפט להשפיע עלינו שנכנס עוד הפעם בשמיעת כל הענין אשר עמד לפני הבוררים על כל פרטיו. הנמוק החשוב ביותר מצדו היה שהבוררים לא מצאו את העובדות באופן מתאים להוכחות ושהשתמשו בתור יסוד לפסק־דינם במכתב „פנימי” אשר נשלח ע”י החברה המשיבה לאחד מסניפיה בחיפה.

אחרי עיון בכל החומר הרב אשר הוגש לפנינו וביחוד בנוסח של פסק־הדין של הבוררים לא מצאנו שום יסוד לטענת בא־כוח המבקשים בקשר עם המכתב הפנימי הנ”ל. אין הבוררים משתמשים במכתב זה לשם קביעת העובדות בסכסוך שעמד לדיון לפניהם. הבוררים מצאו את כל העובדות אשר עליהם בנו את פסק־דינם על יסוד הקורספונדנציה הרבה בין הצדדים ועל יסוד הטענות של הצדדים. אין אנחנו רואים שום סבה להתערב בקביעת עובדות על־ידי הבוררים מפני שאין אנחנו מוצאים שום עוות הדין (miscarriage of Justice) ואין לנו שום זכות חוקית לדון עוד הפעם על כל הפרטים אשר עמדו לדיון לפני הבוררים. בנוגע לסך — 300 לא”י אין אנחנו יכולים להסכים לדעת הבוררים שיש להם הזכות לדון על תביעות ותביעות נגדיות בין הצדדים, אשר נוצרו כבר במשך הזמן אחרי התחלת הבוררות ולפני נתינת פס”ד, זכות כזאת יכולה היתה להנתן לבוררים רק על־ידי הסכמה מפורשת בכתב חתומה ע”י שני הצדדים. לא מצאנו בתיק הבוררות הסכמה שכזו ואנחנו חושבים שהבוררים עברו בנקודה זו על סמכותם אבל אין אנחנו חושבים שזו היא סבה לבטל את פסק־הדין כולו, החלק הזה נדון לחד על־ידי הבוררים ונכנס לתוך פסק־דינם בתור חלק נפרד כך שאפשר לבטלו מבלי לנגוע בשאר חלקי פסק־הדין.

בנוגע לאופן כתיבת פסה”ד, חתימתו והודעתו לצדדים הוכח שהבוררים התוכחו ביניהם על כל הנקודות וקבלו החלטות מסוימות בנוגע לכל נקודה ונקודה — שהחליטו שכל אחד מהבוררים מר איזמוז’יק ומר שצ’ופק יכתבו את חות דעתם ויתנו אותה לבורר השלישי מר סלומון. שני הבוררים כתבו כל אחד את פסק־דינו על יסוד חות דעת זו כתב הבורר השלישי את פסק־הדין ושלה אותו לשני הבוררים לשם חתימה. מר שצ’ופק חתם, מר איזמוז’יק סרב לחתום. אנחנו חושבים שבתנאים האלה לא היה עוד שום צורך שכל שלושת הבוררים יתוכחו עוד הפעם על הנוסח הסופי. אין אנחנו מוצאים בצורה זו של חתימת פסק־הדין שום סבה לבטולו.

על יסוד הנמוקים הנ”ל אנו מחליטים:—

א. לבטל את פסק־הדין של הבוררים רק בנקודה אחת וזו נקודה “A” שלו כלומר עד כמה שנוגע לסך — 300 לא”י העומד בקשר עם הפלגת האניה ביום 23.12.38.

ב. לדחות את התביעה בנוגע לבטול פסק־הדין.

ג. לחייב את המבקשים לשלם למשיבים $\frac{3}{4}$ הוצאות המשפט ושכר עו”ד (כולל) 5 לא”י.

פסק־דין זה ניתן בפומבי בנוכחות ב”כ שני הצדדים ביום 31.5.40.

(חתום) ד”ר מני (חתום) ד”ר פ. קורנגרין

שופט

שופט

בקשר עם רבית מופרזת ואופן הוכחת הרבית המופרזת. חוק הרבית המופרזת הוא מבוסס על סדר המדינה Public Policy והסכמים פרטיים העלולים לפגוע בחוק זה אינם מקשרים.

לכן והיות והבורר לא שמע את עדויות המבקש למרות בקשתו והיות והבורר שמע עד שלא בנוכחות המבקש ובלי בקשה מאיזה צד שהוא, החלט לבטל את פסק-הדין של הבורר ולחייב את המשיב בהוצאות ושכר עו"ד כולל 10 לא"י. פסק-הדין הוצא בפני העו"ד גולדברג ושלא בפני העו"ד ליואי ביום 19.4.40.

שופט (חתום) ד"ר מני
שופט (חתום) ד"ר פ. קורנגרין

תיק אזרחי מס' 137/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובעים.

האחים גוברניק.

נגד

נתבעים.

די פלסטין מריטים לויד לימיטד.

תביעה לבטול פסק-דין של בוררים — טענת התנהגות בלתי הוגנת חוקית — סמכות הבוררים לדון בשאלות שנתעוררו לאחר התחלת הבוררות, צריך שתהיה מפורשת בכתב — במקום שאפשר, ואם אין עוות דין, יש להפריד בין החלקים השונים של פסק-דין ולאשר חלק ולבטל את החלק השני.

Application to set aside award — Legal misconduct — Jurisdiction of Arbitrators to deal with claims after commencement of arbitration must be expressed in writing — Power of Court, where no injustice caused, to confirm part and set aside part of the award.

פסק-דין

במשפט זה יש שלוש שאלות משפטיות אשר על אודותן עלינו להזן ואלו הן:—
א. אם יש בהתנהגות הבוררים איזה legal misconduct כלומר התנהגות בלתי הוגנת לשמוש בחוק או פרוצידורה. המבקשים לבטל את פסק-הדין לא טענו אפילו שהיתה התנהגות בלתי הוגנת מצד בוררים ולא הביאו שום הוכחות בכוזן זה. הסתפקו רק בטענת legal misconduct מבלי לטעון התנהגות בלתי הוגנת אישית.

ב. אם היתה לבוררים סמכות להחליט על דרישת החברה לסך — 300 לא"י בקשר עם אי משלוח בקר ע"י המבקשים בהפלגה של 23/12/38, כלומר בזמן שהבוררות התחילה ונמשכה זמן רב.

ג. אם פסה"ד הוצא נכון באופן פורמלי. באיכות המבקשים מבקש לבטל את פסק-הדין אשר הוצא על-ידי הבוררים ד"ר סלומון ושצופק ברוב דעות ביום 9.3.39, והשתדל בעצם תביעתו וביחוד

בקשה לאשור פסק־דין של בוררים ובקשה לבטלו — שמיעת עד ע"י הבורר שלא בנוכחות צד ומבלי להזמינו מהוה התנהגות בלתי־הוגנת — אין הצדדים יכולים בהסכמה לותר על חוק המהוה חלק יסודי מחוקי המדינה — חוק המיוסד על „סדר המדינה“ Public Policy אינו ניתן לבטול ע"י הסכמת הצדדים.

Application for confirmation of award and for setting aside — Witness heard in absence of party who was not summoned is misconduct — Parties cannot agree to disregard any law of the land — A law based on Public Policy cannot be disregarded by consent of the parties.

פסק־דין

לפנינו שתי בקשות: האחת בקשה לאשר פסק־דין שהוצא ע"י בורר ובקשה לבטל אותו פסק־דין.

המבקש בטול פסק־הדין טען התנהגות בלתי הוגנת מטעם הבורר בזה שהוא הזמין ושמע על דעת עצמו את העד ישראל שפירא ושלא בנוכחות אחד מהצדדים ובוה שהוא סרב להענות לדרישת המבקש ולהזמין את ה"ה סולרסקי ובריש אופנהיים בתור עדים של המבקש ובוה שעדותו של העד ליפקין לא נגבתה בשלמותה. כמו כן טען המבקש שהפסק־דין של הבורר איננו ברור מכיון שהוא פוסק שעל אחד מהצדדים להחזיק את כל השטרות שיש לו על סך 400 מיליונים מרקים פולניים מבלי הגדיר את מספר השטרות ואת מהותם.

המבקש הסתמך על עדותו ועל הפרטיכלים של הבוררים.

המשיב לא הביא שום עדויות והסתפק לטעון את הטענות המשפטיות דלקמן:— א. שעדות המבקש איננה מספיקה להוכיח את ההתנהגות הבלתי הוגנת של הבורר ושאינן הוכחות שהעתקת הפרטיכל שהוגשה ע"י המבקש מתאימה למקור.

ב. ששני הצדדים הסכימו להתדיין לפי דיני ישראל ושלפי דיני ישראל הבורר היה רשאי לא לקבל עדויות מטעם קרבה משפחתית בין העדים והמבקש.

ג. שעל ידי שמיעת עד שלא בנוכחות המבקש או ע"י אי שמיעתו לא נגרם שום נזק למבקש.

ד. שבכל אופן אין מקום לבטל את הפסק־דין אלא לשלוח אותו חזרה לבורר בכדי לשמוע את העדים.

אחרי עיון, בית המשפט מוצא שאין שום סבה לא לקבל את העתקת הפרטיכל שהוגשה ע"י המבקש והחתומה ע"י הבורר כהעתקה המתאימה למקור ובפרט שהמשיב לא הביא שום עדות לסתור את תוכן הפרטיכל הנ"ל ומעדות המבקש ומהפרטיכל של הבורר מתברר שהעד שפירא נשמע שלא בנוכחות המבקש ושהעד הנ"ל הוזמן ע"י הבורר על דעת עצמו ובלי דרישה מאחד הצדדים; כמו כן הוברר שהבורר דחה את בקשת המבקש לשמוע עדות בקשר עם טענת רבית מופרזת.

אשר לטענת המשיב אשר הסכימו להתדיין לפי דיני ישראל, בית המשפט מסופק מאד אם הצדדים יכולים לוותר על חוק העדויות השורר עכשיו בארץ. על כל פנים בית המשפט סבור ששום הסכם בין הצדדים אינו יכול לשנות את החוק

פסק-דין

המבקש במשפט זה דורש מבית המשפט לאשר פסק-דין של בוררים שלפיו על המשיב לשלם למבקש את הסך 104.281 לא"י עם רבית חוקית מיום 12.9.38 והוצאות הבוררות בסך 16.125 לא"י.

המשיב התנגד לאשור פסק-הדין הנ"ל ובקש לבטלו על סמך הנמוקים דלקמן:

(א) הבוררים טרם הודיעו למשיב את פסק-הדין;

(ב) הבוררים סרבו לשמוע את עדי המשיב;

(ג) הבוררים הוציאו פסק-דין בלי לברר כל השאלות;

(ד) היתה התנהגות בלתי הוגנת של הבורר.

ב"כ המבקש טען שהמשיב הגיש בקשה אחת והיא התנגדות לפסק-דין של הבוררים וכמתנגד אין המשיב רשאי לטעון טענת התנהגות בלתי הוגנת מצד הבוררים. באופן אלטרנטיבי ב"כ המבקש טען שבקשת המשיב לבטול פסק-הדין בא באחור זמן היות ופסק-הדין הנידון הוצא ביום 12.9.35 ועבר את התקופה ההגיונית להגשת בקשה לבטול. ב"כ המשיב הסתמך על פסק-דין שיצא מבית משפט זה בתיק 312/38. אחר עיון בית המשפט מוצא שבנוגע לבקשת המשיב היא כוללת בתוכה התנגדות לפסק-דין ובקשה לבטול פסק-הדין והיות והמבקש שוחרר ממסי בית המשפט אין תועלת לברר שאלת המסים. ואשר לטענה שהבקשה לבטול פסק-הדין הוגשה באחור זמן, הוברר מעדות הבורר המכריע שלא הודע פסק-הדין לצדדים. לכן אין כלל חשיבות לתאריך שבו נכתב פסק-הדין.

בנוגע לעצם הענין, בית המשפט מוצא שאין שום ספק שהבוררים לא שמעו את עדי המשיב למרות בקשתו. כמו כן הוברר מהעדויות שהבוררים סרבו לשמוע את רואה החשבונות למרות בקשת המשיב ובקשת אחד הבוררים. התנהגות זו של בוררים היא בודאי התנהגות בלתי הוגנת מצדם.

לכן אנו מחליטים לדחות את בקשת המבקש לאשור פסק-הדין. כמו כן החלט לבטל את פסק-הדין ולחייב את המבקש בהוצאות המשפט ושכר עו"ד כולל של 10 לא"י.

פסק-דין זה הוצא בפני ב"כ המשיב ושלא בפני המבקש ביום 29.2.40.

(חתום) ד"ר מני שופט
(חתום) ד"ר פ. קורנגרין שופט

משפט אזרחי מס' 141/39.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

כתביעה שבין:

תובע.

אהרון יודלביץ.

נגד

נתבע.

ישראל רוזנטל.

שכל איש נפגע על-ידי איזו שהיא פקודה של הליקוידטור יכול לערער נגד פקודה זו לרושם במשך חדשיים מיום נתינת פקודה זו. סעיף (6) 48 נותן במקרים ידועים לרושם סמכות של בית המשפט המחוזי.

דבר אחד הוא ברור למעלה מכל ספק שאי-אפשר להוציא מהפרוצדורה של הפרוק את הרושם וצריך קודם לפנות אליו.

השאלה אם יש דרך משפטית אחרי החלטתו של הרושם ואיננה מתעוררת במשפט זה מפני שהתובע לא פנה אליו לגמרי.

אין חשיבות לנמוקי התובע שיוכל ללכת ישר לבית המשפט מפני שבסעיף (a) 48(3) נתנה לליקוידטור הזכות to defend suits. הסעיף הזה אינו משנה כלום מפני שהרושם, אחרי שערערו אליו הקדיטורים, יכול לקבל את תביעתם, לדחות אותה או לשלוח אותם לבית המשפט שיוכיחו את תביעותיהם ואז הליקוידטור רשאי להופיע. אין גם חשיבות למלה may appeal. בסעיף (5) 48 של הפקודה הנוכרת מפני שכל ערעור תלוי ברצונו של המערער.

לכן החלט לקבל את הערעור, לבטל את פסק-דינו של שופט השלום ולדחות את התביעה בתור מתנגדת לפרוצדורה קבועה בפקודת האגודות הקואופרטיביות ומוקדמת, כמו כן לחייב את המשיב לשלם למערער הוצאת המשפט, הוצאות הערעור וסך 5 לא"י שטר עורך-דין (כולל).

פסק-דין זה נתן בפומבי ביום 5.7.40 בנוכחות ב"כ שני הצדדים.

שופט	ד"ר מני	שופט
שופט	(חתום) ד"ר פ. קורנגרין	שופט

תיק אזרחי מס' 285/38.

בבית המשפט המחוזי במושבו בתל-אביב.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

במשפט שבין:

תובע.

ברוך קויפמן.

נגד

נתבע.

אליהו ליפובסקי.

בקשה לאשור פס"ד של בוררים, התנגדות ובקשה לבטול — הזמן להגשת בקשה לבטול הוא מיום שהודע פסה"ד למבקש ולא מיום שנכתב — טענה של התנהגות בלתי הוגנת אין לשמעה בהתנגדות אולם יש לקבלה בבקשה לבטול.

Application for confirmation of award, opposition thereto and application to set aside — Time to apply for setting aside begins to run from date of notification of award to applicant and not from date of the award — Misconduct may not be pleaded in opposition but may be pleaded in application to set aside.

ערעור אזרחי מס' 66/40.

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, בתוך בית משפט לערעורים.

בפני: כב' השופטים ד"ר מני וד"ר קורנגרין.

בענין שבין:

מערת.

אגודה צרכנית-יצרנית, בע"מ.

נגד

משיב.

„מן“, מאפיה בע"מ.

תביעה נגד אגודה קואופרטיבית בפרוק — סרוב המפרק לקבל את תביעת התובע — יש לפנות קודם כל לרושם האגודות הקואופרטיביות ולא לבית המשפט.

Claim against cooperative society in liquidation — Refusal of liquidator to accept Plaintiff's claim — Plaintiff must first apply to Registrar of Cooperative Societies and not to the Court.

ערעור מפסק-דין שנתן בבית משפט השלום בתל-אביב, בתאריך 6.5.40.

בתיק מס' 2573/40.

פסק-דין

השאלה המשפטית היחידה במשפט זה היא אם התובע אחרי שהליקוידטור סרב לקבל את תביעתו נגד הנתבעת שהיא אגודה קואופרטיבית בפרוק, רשאי להגיש את תביעתו ישר לבית המשפט או עליו קודם כל לערער אל רושם האגודות הקואופרטיביות. התובע בחר לו בדרך הראשונה והגיש משפט בלי לפנות לפני זה לרושם האגודות הקואופרטיביות. שופט השלום שמע את התביעה והחליט לטובת התובע.

לפי דעתנו השופט טעה. פרוצדורה של פרוק אגודות קואופרטיביות נקבעה בסעיפים 46, 47, 48, 49, 50 ו-51 של פקודת האגודות הקואופרטיביות. מכל הסעיפים האלה ברור שהפוסק האחרון בדברי פרוק הוא הרושם — סעיף (5) 46 קובע בפרוש:

(5) No society shall be wound up or liquidated save by the order of the Registrar.

(שום אגודה קואופרטיבית לא תפורק או תחוסל אלא בפקודת הרושם).

סעיף (2) 48 קובע

— the winding-up shall be conducted under the sole control of the Registrar, —

(הפרוק יתנהל תחת קונטרולה יחידה של הרושם) ובסוף קובע סעיף (5) 48

TABLE OF CASES

A. G. v. Altshuler & ors.	86
A. G. v. Shkolnik & ors.	83
Agudat Yeshivat Beit Yoseph v. Hasfeld & ors.	94
Agudat Zarkaniya Yazranit v. Mann Bakery	176
Ahronovitz v. Ashrai Bank	30
Aizenberg v. Aizenberg & an.	25
Alberg & an. v. Zezki	159
Anglo-Palestine Bank v. Rehovot Local Council	157
Aspis v. Tishler	144
Ben-Moshe v. Selig	113
Bloch v. Wolpert & an.	111
Blum v. Shimel	133
Bruckel v. Palwoodma Co. & ors.	52
Buchmann v. Rappoport	170
California Texas Oil Co. v. Grunwald & an.	3
Cohen & an. v. Holland	22
Commercial Aviation Co. v. Vollin & an.	23
Credit Hadadi v. Birshtein	28
Delarainah v. Pardess Coop. Soc.	116
De-Menasse v. Moses & ors.	138
Deshner & Shpigelman	107
Diesenhau v. Ben-Yosef	109
Elkon & Tiefenbrun v. Shalit	110
Elkunin v. Elkunin & ors.	58
Feinstein v. Gorodisky & an.	27
Ferlin v. Usha	124
Fleishman v. Levanon & an.	47
Forer & ors. v. Gorodisky	167
Frederick Parker Ltd. v. Palestine Engineering Co. & ors.	96
Fried v. Salivansky	37
Gazaleh v. Lindo	10
Gavrilovitz v. Weinreb	90

Glantz v. Express Office	102
Gobernik Bros. v. Palestine Maritime Lloyd	16, 172
Goland Ltd. Liquidator v. Hasharon Co.	20
Goldenberg v. Bank P.K.O.	65
Gvaouli v. Silberstein	163
Habassar Ltd. v. Aminoah	46
Hahaklai v. Shlank	156
Hairgun v. Levy	131
Hayutman v. Meir	158
Halevy v. Ramat Gan Local Council	99
Hillel & ors. v. Haklai Coop. Soc.	135
Hillel Co. v. Abud	128
Hirshber v. Meirson	141
Illgovsky v. Chutoky	112
Jeheskieli v. Lipkin & ors.	146
Jiga v. Shachor	114
Judelevitz v. Rosenthal	174
Kaufman v. Kraty & an.	61
Kaufman v. Lipovski	175
Kaufman v. Nehema	142
Keren Jean Fisher v. Pardess Coop. Soc.	118
Kinderman v. Ingelberg	170
Kleinmann v. Hoff & an.	119
Koenigsberger v. Lombard	118
Kroiz v. Moledet & an.	89
Leshinsky v. Saphir	136
Levanon & an. v. Fleishman	47
Levin v. Yakhin Co.	155
Levit v. Zakheim	63
Lewin v. Zucker	34
Lolab v. David	123
Lustig & ors. v. Milner & an.	92
Maninger v. Krasikov	62
Menouhin Estate v. Mercantile Bank	10
Mercades Perahia v. Mercades	78
Mif'al Hamaim Herzlia v. Shlanberg	12
Milshtein v. Taub	64
Mizrahi v. David	40
Mizrahi & an. v. Mograbi & ors.	67
Mohel v. Kubovitz	54

Nathan v. Nobershtern & ors.	115
Neuman v. Gehri & ors.	139
Ormiand v. Fellner & an.	150
Orzechovitz v. Gabai	82
Palestine Orange Export Co. v. Freishberger Bros.	100
Piontek v. Piontek	145
Polakiewicz v. Polakiewicz	73
Polit v. Lerner (Krishevsky) & ors.	69
Primason v. Gundelfinger	120
Robert v. Frankfurter	122
Rosenthal v. Pardo Estate & ors.	95
Rosenthal v. Shpilberg	81
Rubinstein v. Bedolach & an.	134
Rubinstein v. Wollman	130
Shapira v. Margolith	11
Sharif & Mudawar & ors. v. N. V. Bunge's Handelsmaatschappij	88
Sheinzwit v. Chemu & ors.	31
Sheinzwit v. Meirovitz	142
Sherman v. Sherman	79
Shizgal Estate v. Union Insurance Co. & an.	162
Shwartz v. Nahlat Yitzhaq Committee & ors.	166
Sonnenfeld v. Hakim & an.	125
Spitz v. Shechter	168
Steimatzky v. Miller & Co. & an.	18
Strickovsky v. Lessinger	153
Suslik v. Shpak	14
Trachtengott v. Doar	129
Ullershtein & Co. v. Burshtein	165
Urshtein v. Glick	151
Weisman v. Doerfler	148
Weitzman & an. v. Levy & ors.	55
Yakhin Co. v. Shreier	38
Yakov v. Sheinzwit	152
Yosef v. Rutenberg	108

NUMERICAL TABLE OF CASES

CIVIL APPEALS

1939	<i>Page</i>
31	130
129	102
140	139
145	90
146	28
159	81
163	11
169	22
176	89
178	82
180	62
181	10
189	37
192	12
193	46
194	63
196	64
201	61
204	10
210	153
218	152
219	151
223	113
230	142
239	131
245	108
1940	
15	65
19	88
22	111
25	168
31	167
34	124
38	38
42	110
47	123

48	156
55	122
59	142
65	176
67	54
70	120
72	67
82	158
84	146
85	119
87	109
91	107
102	118
109	114
114	165

CIVIL CASES

1937	<i>Page</i>
129	41
184	79
247	47
252	47
1938	
108	55
244	27
249	129
170	52
285	175
368	20
1939	
1	34
37	31
53	18
55	3
83	78
87	30
88	155
93	159

112	-	23
130	-	73
137	-	16, 172
141	-	174
147	-	14
148	-	144
185	-	134
193	-	133
200	-	128
212	-	115
215	-	170
235	-	162
266	-	141
319	-	25
326	-	145
327	-	112
1940		
2	-	125
4	-	135
12	-	170
17	-	157
37	-	150
44	-	166
105	-	118
108	-	116
120	-	96

133	-	138
136	-	99
153	-	148
192	-	100
260	-	136
265	-	163

CRIMINAL APPEALS

1940		<i>Page</i>
22	-	86
23	-	83

LAND CASES

1934		<i>Page</i>
80	-	58
1938		
20	-	69
1940		
4	-	92
12	-	95

MISCELLANEOUS
APPLICATION

1940		<i>Page</i>
167	-	94

ADVOCATE

exclusive right of, to handle legal work for remuneration (H) 106

ADVOCATES ORDINANCE

Sec. 1 (H) 106

2 (H) 106

AGENT

anonymous body of persons, for, personally liable 81

not liable for loss without his fault (H) 148

partner of unregistered partnership as 56—7

payment of insurance premium to (H) 162 *seq.*

sale, for, no liability for price (H) 135—4

undisclosed principal, for 3 *seq.*

APPEAL

addressed to District Court instead of Land Court 63

failure to join all parties on 10, 11

file returned on, fresh judgment to be given (H) 119

interlocutory decision, on (H) 130

plea not raised at trial not heard on 38

statement of, need not include interlocutory orders (H) 131—0

taxation of costs on 103—5

APPEARANCE

plaintiff's failure of, at delivery of judgment 62—3

ARBITRATION

action on award 20—3, (H) 164—3

action or motion possible to enforce award (H) 169

agreement to disregard law of interest in (H) 173

application to appoint arbitrator 18—9, (H) 166—5

to produce award 16—7

award bad on the face of it (H) 170, 164, 163

partly confirmed and partly set aside (H) 171

set aside, submission revoked (H) 166—5

signed by parties themselves 20—1

valid until set aside (H) 166

claims arising after commencement of, not to be dealt with (H) 171

consecutive awards 23

co-op. society providing by rules for 13

enforcement of award, action or motion (H) 169

extension of time to lodge opposition 100—2

ARBITRATION — *continued*

law not to be disregarded in	(H) 173—2
misconduct not to be pleaded in opposition ...	(H) 174, 163
what amounts to	(H) 173
one award only to be given	23
opposition to enforcement of award 14—5, 100—2, (H) 174	<i>seq.</i>
option for settlement by, not a submission	30—1
<i>res judicata</i> by	(H) 168—7, 166
setting aside of award	14—5, (H) 174 <i>seq.</i>
stating a case	(H) 169
stay of proceedings on account of	(H) 166, 130
submission to, by rules of co-op. society	(H) 166
law not to be excluded in	(H) 173—2
revoked if award set aside	(H) 166—5
what amounts to	30—1
whether terms of exceeded 14—5, (H) 163—2	

ARBITRATION ORDINANCE

Sec. 5	(H) 166, 130
6	(H) 165
7	(H) 165
14	(H) 163
15	16, 100—1

ARBITRATION RULES

Registrar cannot extend time fixed by	100—2
Rule 3	101—2
7	100—2

ATTACHMENT (PROVISIONAL)

action for removal of	24—5
application for re-levying of	26—7
C. P. R. only apply to application for, after action filed ...	97
occupation of shop through, rent payable	63
Ottoman C. P. C., under, Registrar cannot remove ...	99—100
security on application for	98

AUCTION

sale by, whether price realised inadequate	82
---	----

AWARD, see ARBITRATION

BEST FRIEND

action through	(H) 145—4
-------------------------	-----------

BILLS OF EXCHANGE

action on, after award in same matter	(H) 166
splitting up of	(H) 108—7
appropriation of payments in case of several	(H) 110
aval on, discharged if principal liability changed	28
consideration partly given, holder's rights in case of	(H) 109—8
covenant not to sue one joint maker	27—8
force majeure and action on	(H) 109—8
holder of, deemed holder for value	38
in case of partial consideration	(H) 109—8
joint makers, release of one	27—8
presentment for payment, mode of	66
release of one joint maker of P/N	27—8
return of, for lack of consideration	(H) 110—109
security notes, action on	(H) 112—1
no right to negotiate	46—7
splitting up of actions on	(H) 108—7
usurious interest where bill bought from third party	112

BILLS OF EXCHANGE ORDINANCE

Sec. 44(9)	66
-------------------	----

BREACH OF CONTRACT, see CONTRACT

BROKER

whether, or vendor	91—2
---------------------------	------

BUILDING CONTRACT

claims arising out of	40 seq., (H) 159—8
------------------------------	--------------------

BUSINESS

sale of, together with goodwill	(H) 115—4
--	-----------

CASES CONSIDERED

C. A. 90/32	(H) 126
233/37	58 seq.
51/38	79, (H) 144
74/39	59
C. A. D. C. Ja. 9/40	103
C. A. D. C. T. A. 63/36	13
C. D. C. T. A. 312/38	(H) 144
99/39	97
147/39	101
177/40	102
217/40	99

CASES CONSIDERED — *continued*

H. C. 8/39	104
L. A. 70/35	64
Misc. A. 41/38	95
Misc. A. Ja. 167/40	103

CHAMPERTY

interpretation of	(H) 106
-----------------------------	---------

CHILD

action for maintenance of	73 <i>seq.</i> , (H) 145—4
-------------------------------------	----------------------------

CIVIL PROCEDURE CODE

Art. 64	(H) 137, 117
80	92
108	(H) 123
109	(H) 123
110	(H) 123, 121
271	97, 99
276	97
279	99
removal of provisional attachment levied under	99—100

CIVIL PROCEDURE RULES

Rule 3	103
52	(H) 107
143	95—6
144	95—6
151	96
210	(H) 137, 117, 116
278	103
285	100
302	97—9
305	97
313	10, 11
361	100—1
362	25
Part XXVI	103
Part XXXI	103
Schedule III	103—4
inapplicable to taxation of costs on appeal to District Court	103—5
provisional attachment under	97—8
provisions of Arbitration Rules prevail over	100—2
Rule 210 is <i>ultra vires</i>	(H) 137, 117, 116

COLLUSION

action brought to defraud creditors (H) 150—149

COMPANIES

action by foreign company 3 *seq.*

loan by director to 29

COMPANIES ORDINANCE

Sec. 18 25

92 25

93 25

COMPENSATION FOR INJURIES

oral agreement for 39—40

CONSIDERATION

adequacy of, is irrelevant 36—7

partial, rights of holder of bill in case of (H) 109—8

return of P/N for lack of (H) 110—109

waiver of doubtful rights as (H) 155

CONTRACT, see also SALE OF LAND

action for fulfilment of, and for damages 50

administrative act does not invalidate (H) 157—6

breach of, damages for . . . 31 *seq.*, 38, 40 *seq.*, 48 *seq.*, 56—7,
89—90, (H) 129 *seq.*

minor omission is not 48 *seq.*

without party's fault (H) 153—2

consideration for 36—7

illegal where made, no action on (H) 148—7

incomplete as purchase price not fixed (H) 153—2

insane party to 34—6

interpretation of (H) 152—1, 122

obligations and rights under, are mutual (H) 123

oral, for compensation for injuries 39—40

purchase price not fixed (H) 153—2

specific performance claimed after claim for
damages (H) 150—149

not to be claimed by vendor (H) 144—3

void for uncertainty 61—2

where made, no action on (H) 148—7

COOPERATIVE SOCIETIES

arbitration-submission in rules of 13

in liquidation, jurisdiction for claims against (H) 176—5

COOPERATIVE SOCIETIES ORDINANCE

Sec. 46	...	(H) 176
47	...	(H) 176
48	...	(H) 176—5
49	...	(H) 176
50	...	(H) 176
51	...	(H) 176

COSTS

appeal to District Court, on, taxation of	...	103—5
discretion as to	...	(H) 129

COURT FEES

exemption from	...	94—5
----------------	-----	------

COURTS ORDINANCE

Sec. 20	...	(H) 137, 117, 116
---------	-----	-------------------

CRIMINAL CODE ORDINANCE

Sec. 79	...	87
80	...	83
81	...	86
82	...	87

CRIMINAL PROCEDURE

private complainant not to be bound over	...	(H) 129
prosecution not to lead evidence after case closed	...	85

CUSTOM

proof of	...	88
----------	-----	----

DAMAGES

action for, and for fulfilment of contract	...	50
breach of contract, for	31 <i>seq.</i> , 38, 40 <i>seq.</i> , 48 <i>seq.</i> , 56—7, 89—90, (H) 129 <i>seq.</i>	
compensation for injury	...	39—40
failure to prove amount of	...	(H) 124
loss of profits, when claimable	...	(H) 123, 121
notarial notice, time for sending	...	(H) 123
when dispensed with	...	(H) 126
penalty not recoverable	33, 45, 51, 57, (H) 128, 121	
plea of, to be raised specifically	...	38
whether, is a question of fact	...	(H) 122
plaintiff to come to Court with clean hands	...	(H) 121—120

DEBT

action on, possible in spite of mortgage	(H) 138—7, 136
admission of indebtedness	(H) 157—6, 116
appropriation of payments in case of several ...	12, (H) 110
no power to grant payment by instalments	(H) 137, 117, 116

DISTRICT COURT

action in, after judgment by Religious Court ...	79, (H) 145—4
taxation of costs on appeal to	103—5

ENEMIES

applicability of law of enemy country	76
position of enemy trustee	52—3

ENGLISH CASES CITED

Abbott v. Wolsey	88
Beer v. Beer	74
Broad v. Broad	75
Charter v. Charter	73
Cornall v. Cornall	75
Duckworth, <i>in re</i>	74
Fisk v. Fisk	74
G. v. G.	74
Greens v. Greens	114
Harrod v. Harrod	147
Heriz v. Riera	74
Jackson v. Jackson	74—5
Kershaw v. Kershaw	75
Lane v. Lane	114
Manchester Brewery Co., <i>in re</i>	74
Mellows v. Mellows	74
Oldroyd v. Oldroyd	74
Powell v. Powell	74
R. v. Davidson	75
Statham v. Statham	74
Stevens v. Stevens	75
Stevens v. Tirard	

ENGLISH LAW

contracts, as to	(H) 147
guarantee, as to	(H) 132—1
maintenance, as to	73 <i>seq.</i>

ENGLISH TEXTBOOKS CITED

Byles, on Bills	28
--------------------------	----

ENGLISH TEXTBOOKS — *continued*

Chitty, on Contracts	88, (H) 147
English & Empire Digest	(H) 147, 114
Halsbury, Laws of England	29, 80, (H) 147, 132—1
Hogg, Law of Arbitration	23
Hudson, Building Contracts	43—4
Mac Gillavray, Insurance Law	(H) 160
Palmers, Company Law	29
Russell, Arbitration and Awards	23
Stone, Justice's Manual	73 <i>seq.</i>

EQUITABLE TITLE

registration of land, to	59 <i>seq.</i>
of lease, to	69 <i>seq.</i>

ESTOPPEL

admission and waiver, by	(H) 159—8
carrying out of contract, by	37
membership in organisation, as to	(H) 140
method of paying insurance premium, as to	(H) 162 <i>seq.</i>
submission to arbitration, by	13

EVICTION

action for, same as for recovery of possession	(H) 146
availability of other premises for tenant	64—5
non-payment of rent, for	66
non-tender of rent, for	68
premises required by landlord himself	64—5
recovery of possession and, no difference between	(H) 146
rent payable pending action for	64
sub-tenant not concerned with landlord-tenant relations (H) 151—0	

EVIDENCE

closure of case, after	85
decisive oath	(H) 114
foreign law, of	75—6
onus of proof	12, (H) 158—7
oral, in respect of documents	28
of guarantee	92
to explain agreement	39
refusal of party to give, effect of	92
value of goods, as to	82

EXECUTION

land transferred in, private sale void	(H) 150—149
mortgage, of, action possible during	(H) 136

EXECUTION LAW

Art. 95 (H) 149

EXEMPTION, see COURT FEES

FIRM

injunction against use of name of (H) 115—4

FORCE MAJEURE

administrative act does not amount to (H) 157—6

effect of, on action on P/N (H) 109—8

FOREIGN COMPANY

action by 3 seq.

FOREIGNERS

maintenance action between 73 seq.

FOREIGN LAW

action on contract illegal by (H) 148—7

ascertainment of 75—6

enemy country, in, applicability of 76

maintenance, of 73 seq.

GOODWILL

purchase of business with (H) 115—4

GUARANTEE

action on, premature until debt paid (H) 134—3

contribution between guarantors (H) 132—1

discharge of, on change of principal liability 28

interpretation of 6 seq.

oral evidence as to 92

waiver of (H) 159—8

HIRE, see EVICTION, LEASE, RENT

HIRE PURCHASE

breach of agreement for 54—5

INJUNCTION

non-interference with right of way, for 92—3

user of firm name, against (H) 115—4

INSANITY

action to cancel agreement on account of 34 seq.

INSTALMENTS

Rule 210 of C. P. R. is *ultra vires* (H) 137, 117, 116

INSURANCE

- estoppel as to mode of paying premium (H) 162 *seq.*
 mortgaged property, of, mortgagee's right to effect (H) 139—8

INTEREST

- agreement to disregard law of, invalid (H) 173—2
 tacit agreement for payment of 29
 usurious, what amounts to (H) 112

INTERPRETATION ORDINANCE

- Sec. 2 84
 3 85
 9 84
 14 84—5
 15 84—5

INTERROGATORIES

- no power to adjourn application for 95—6
 requisites for grant of 95—6

JUDGMENT

- all interlocutory orders included in (H) 131—0
 other parties, between, no *res judicata* (H) 140
 plaintiff failing to appear at 62—3
 quashed on appeal, new to be given (H) 119

JUDGMENT BY DEFAULT (MAGISTRATES' COURTS) RULES

- Rule 2(1) 63

JUDICIAL NOTICE

- orders published in the *Gazette*, of 84—5

JURISDICTION

- Court, of, as regards co-op. society in liquidation (H) 176—5
 Registrar, of, to remove attachment under Ottoman C.P.C. 99—100

LAND, see also SALE OF LAND

- disposition over, or agreement to sell (H) 144—3
 equitable title to 59—61, 69 *seq.*
 unregistered disposition of 59—61

LANDLORDS & TENANTS, see EVICTION, LEASE, RENT

LANDLORDS & TENANTS ORDINANCE

- Sec. 4(1) 68
 10(1) 64—5, 68

LAND TRANSFER ORDINANCE

Sec. 11 (H) 144, 126

LAW, see also FOREIGN LAW

interest, as to, agreement to disregard is void . . . (H) 173—2

LEASE, see also EVICTION, RENT

equitable title to registration of 69 *seq.*

return of P/N where premises not delivered . . . (H) 110—109

subtenant not concerned with landlord-tenant relations (H) 151—0

MAGISTRATES' COURTS PROCEDURE RULES

Rule 7(2) (H) 146

59 (H) 118

110 (H) 146

207 104

MAGISTRATES' LAW

Art. 87 25

MAINTENANCE

assessment of amount of 78

child, for, action by best friend for (H) 145—4

mother may sue in her own name 75

claimed in District Court after judgment by Religious
Court 79, (H) 145—4

difference between lump sum and weekly allowance 80

Polish and English law of 73 *seq.*

variation of amount of 80

MARRIAGE AND DIVORCE

meaning of cohabitation 73 *seq.*

of cruelty 75

of desertion 75

MEJELLE

Art. 85 (H) 131

86 50

88 (H) 131

438 (H) 151

447 (H) 151

478 (H) 109

647 (H) 132

657 (H) 133

681 (H) 155

PARTIES

agent for anonymous body of persons	81
contract, to, question as to who are	89—90
decisive oath of, right to	(H) 113
joinder of third party as additional defendant	(H) 118
misdescription of	11
mother may sue for child's maintenance	75
privity of	91—2
proper party to sue	3 <i>seq.</i> , 27, 75, (H) 118
refusal of party to testify, effect of	92
return of goods allegedly pledged, parties in case of	(H) 118

PARTNERSHIP

action against, and against partners	53
<i>de facto</i> , although not registered	56—7
one partner agent for others	57
single transaction, for	(H) 125—4

PARTNERSHIP ORDINANCE

Sec. 2	57
12	57
18	53, 57, 97

PAYMENT

appropriation of	12, (H) 110
-------------------------	-------------

PENALTY, see DAMAGES

PLEDGE

allegation of, proper parties in case of	(H) 118
---	---------

POLISH LAW

contract illegal by, not enforced	(H) 148—7
maintenance, of,	73 <i>seq.</i>

POLICE ORDINANCE

Sec. 35	83 <i>seq.</i>
-------------------	----------------

PRIVATE PROSECUTION

no power to bind over complainant	(H) 129
--	---------

PROMISSORY NOTES, see BILLS OF EXCHANGE

PROVISIONAL ATTACHMENT, see ATTACHMENT

PUBLIC POLICY

law based on, agreement to disregard is void	(H) 173—2
---	-----------

PUBLIC PROCESSION

charge of unlicensed holding of 83—5

QUANTUM MERUIT

right to 40 *seq.*

RECOVERY OF POSSESSION

no difference between action for, and for eviction . . . (H) 146

REGISTRAR

attachment under Ottoman C. P. C. not to be removed by 99—100

time fixed in Arbitration Rules not to be extended by 100—2

REGISTRARS ORDINANCE

Sec. 6 99, 102

8 99

RELIGIOUS COURT

action in District Court after judgment by . . . 79, (H) 145—4

RENT, see also EVICTION, LEASE

action for, after award between parties (H) 168—7

eviction for non-payment of 66

for non-tender of 68

payable although action for eviction pending 64

although occupation due to attachment 63

premises not delivered, return of P/N for . . . (H) 110—109

tender of, whether necessary 68

RES JUDICATA

award, by (H) 168—7, 166

parties must be the same (H) 140

RIGHT OF WAY

action for declaration of 92—3

RIOT

offence of 86—7

RULES OF COURT

not to deal with substantive law (H) 137, 117, 116

SALE OF GOODS

acceptance of goods by conduct 88

agent not liable for price (H) 135—4

auction, by, whether price inadequate 82

breach of contract for, without party's fault . . . (H) 153—2

SALE OF GOODS — *continued*

price not fixed	(H) 153—2
return of purchase price	(H) 125—4

SALE OF LAND

action for purchase price after execution sale ...	(H) 150—149
area less than stipulated	91—2
broker, whether, or vendor	91—2
contract for, not a disposition	(H) 144—3
void for uncertainty	61—2
damages for breach of contract for 31 <i>seq.</i> , 38, 48 <i>seq.</i> , 57, 89—90, (H) 129 <i>seq.</i>	
extension of time for performance	57
interpretation of contract for	(H) 152—1
land sold in execution, private contract void ...	(H) 150—149
purchaser need not wait indefinitely ...	33, 57, (H) 142—1
return of purchase price 33, 38, 57, 61—2, 89 <i>seq.</i> , (H) 155 <i>seq.</i> , 144 <i>seq.</i> , 127 <i>seq.</i>	
specific performance claimed after action for	
damages (H) 150—149	
not to be claimed by vendor (H) 144—3	
subject matter, whether definite	(H) 152—1
transfer in execution, private sale void	(H) 150—149
means transfer in <i>Tabu</i>	(H) 142

SERVITUDE

action for right of way	92—3
--------------------------------	------

SPECIFIC PERFORMANCE, see SALE OF LAND

STAMP DUTY,

insufficient stamping irrelevant where debt admitted ...	(H) 116
--	---------

SUBSTANTIVE LAW

Rules of Court not to deal with	(H) 137, 117, 116
--	-------------------

SUMMONS

error in, may be corrected	(H) 146
-----------------------------------	---------

SUPREME COURT OF JUDICATURE (CONSOLIDATION) ACT

Sec. 185(1)	75
-------------------	----

TRUSTEE

appointed abroad, position of	52—3
becoming enemy, effect of	52—3

UNLAWFUL ASSEMBLY

riot and 86—7

ULTRA VIRES

C. P. R., Rule 210 is (H) 137, 117, 116

USURIOUS INTEREST

what amounts to (H) 112

WAIVER

doubtful rights, of, as consideration (H) 155

what amounts to 57, (H) 159 *seq.*

WILL

validity of, during testator's life time (H) 127—6

WORDS & PHRASES

"cruelty" 75

"desertion" 73 *seq.*

"guardianship" 76

"order" 84—5

"ordinance" 84—5

"persistent cruelty" 75

"person" 87

"public notice" 84—5

WORKMEN'S COMPENSATION ORDINANCE

oral agreement not importing provisions of 39—40

The following works may be
obtained at my store:

1. *Collection of Judgments, 9 Vol. 1919—1936*
(Occasion)
2. *Supreme Court Judgments — 1937*
3. *Annotated Supreme Court Judgments — 1938*
4. *Annotated Supreme Court Judgments — 1939*
5. *Annotated Supreme Court Judgments — 1940*
6. *Annotated Supreme Court Judgments — 1941*
7. *Fees & Taxes in Palestine*
by S. Jungerman, Adv. & Dr. H. Kitzinger, Adv.
8. *Specific Performance*
by A. Polonsky, Adv.
9. *Tables, bringing the Laws of Palestine up to date*
(1940), by Dr. R. Gidion, Adv.
10. *Civil Procedure — (Commentary)*
by L. Selikson & A. Apelbom, Adv.
11. *Index to Civil Procedure Rules, 1938*
by A. Lipshitz, Adv.
12. *Index to Magistrates' Courts Procedure Rules, 1940,*
by Dr. A. Hornstein, Adv.
13. *Civil Law of Palestine, Vol. II,*
by Hooper
14. *Jewish Personal Law and its application in Palestine*
by Dr. Sheftelowitz, Adv. (Hebrew)
15. *Laws of Palestine (Drayton)*
16. *Palestine Law Reports (Baker)*
17. *A. B. C. of Income Tax*
by Dr. Strauss
18. *Law Reports of the District Court in Tel-Aviv — 1937*
19. *Law Reports of the District Court in Tel-Aviv — 1938*
20. *Law Reports of the District Court in Tel-Aviv — 1939*
21. *Law Reports of the District Court in Tel-Aviv — 1940*

and all Publications of the Government
of Palestine and legal text books

S. BURSI

20, Achad-Haam St., Tel-Aviv, Tel. 4280

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

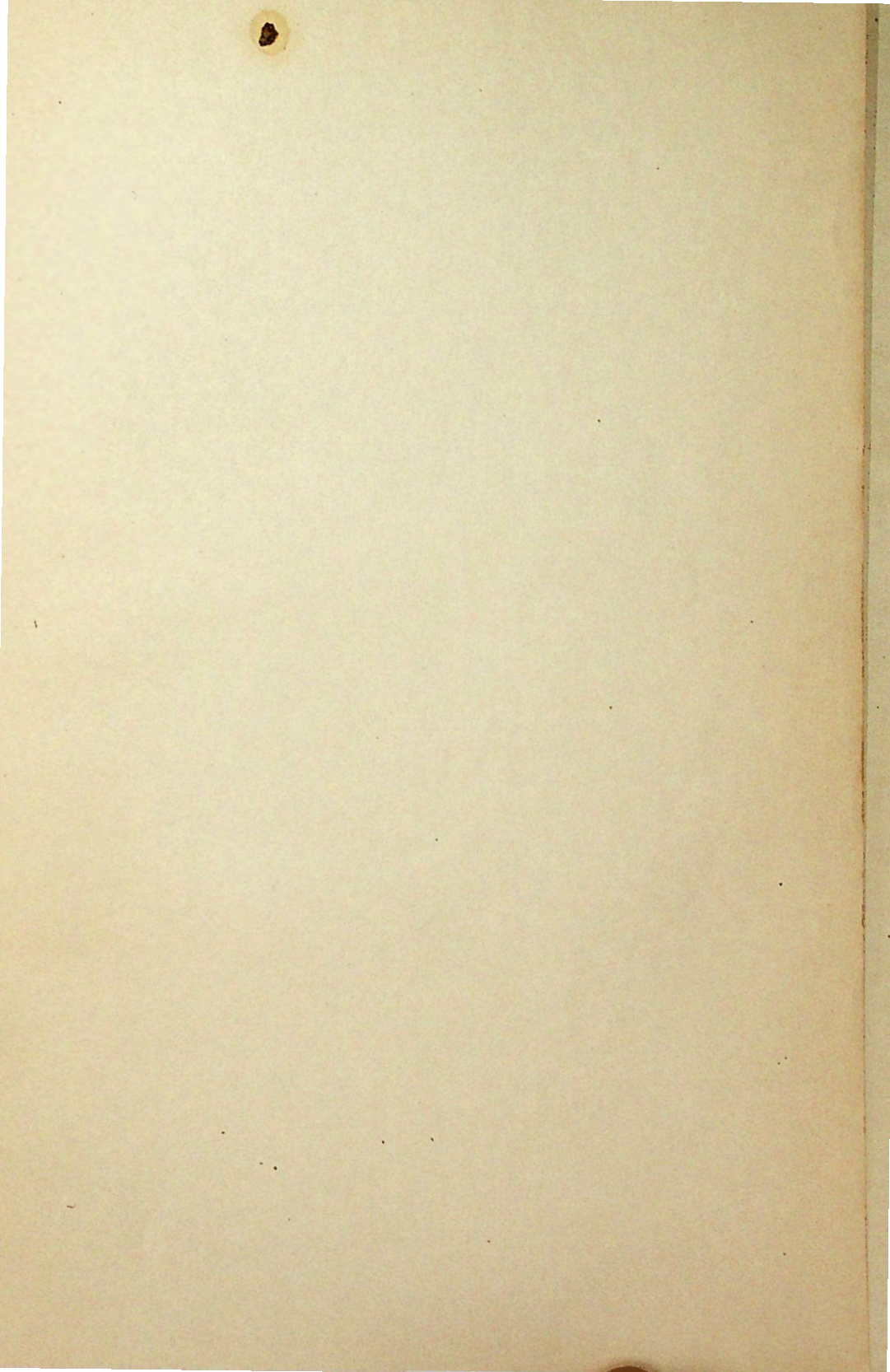
1910

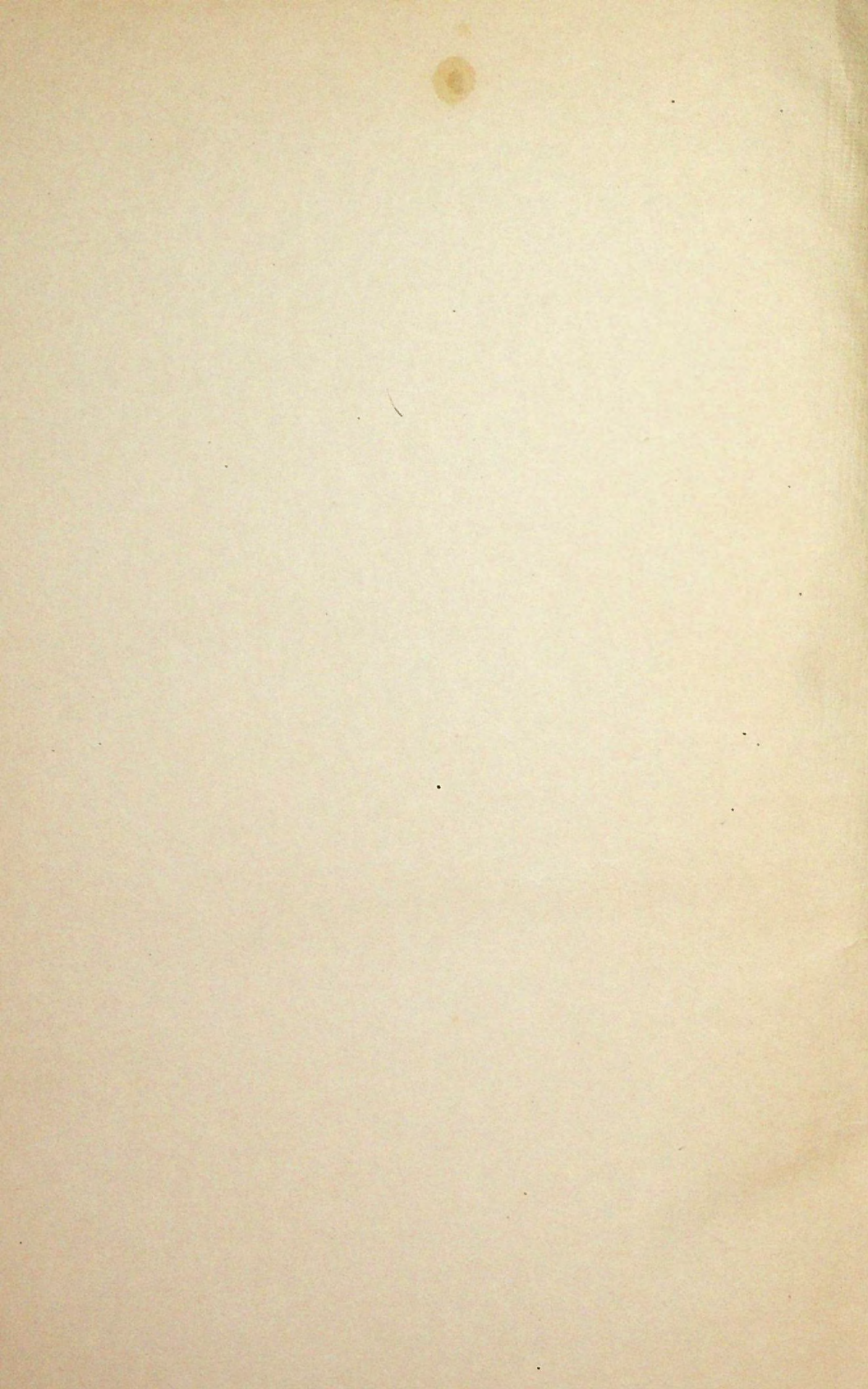
1910

1910

1910

1910

BZU/ Institute of Law

15 04